

הַדָּבָר הַשֵּׁנִי עַל הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ
לְכַבֵּד הַתְּנָא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָנָן
בְּיָמֵינוּ

ספר

מאורות

הזהר

המנקה

בו יבאר גדל החיוב ללמוד וללמד
הזהר הקדוש והתקונים והקמת האמת שחבר
התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

שבו גלה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

❖ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ❖

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

מְאוּרוֹת הַזֶּהָר

וּבֹי"ב סֵפָרִים נִפְתָּחִים:

- א. סֵפֶר "מְאוּרוֹת הַזֶּהָר"
- ב. סֵפֶר "הַתְּגִלּוֹת הַזֶּהָר"
- ג. סֵפֶר "אַגְרוֹת הַזֶּהָר"
- ד. סֵפֶר "הַרְמָח" לְוַהֲזֶהָר"
- ה. סֵפֶר "עֵת לַעֲשׂוֹת לָהּ"
- ו. סֵפֶר "הַמְּשִׁיחַ וְהַזֶּהָר"
- ז. סֵפֶר "הַצַּדִּיקִים וְהַזֶּהָר"
- ח. סֵפֶר "חֲשֻׁבוֹנוֹת הַזֶּהָר"
- ט. סֵפֶר "קִבְלָתִי וְנוֹשְׁעָתִי"
- י. סֵפֶר "אֵלֶּה מִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ"
- יא. סֵפֶר "הַפְּצַת הַזֶּהָר"
- יב. סֵפֶר "מִצְדִּיקֵי הַרְבִּיבִים"

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה קַבְּרֵי שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב" א'
ל'ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש"ע ל"פ"ק

הטיבה ה' לטובים

הספר "מאורות הזהר" נדפס

בנדבת הצאצאים שיחיו

לעילוי נשמת הוריהם

אביהם הרה"ח איש תם וירא ה'

מוה"ר אליהו מנחם ז"ל

בן מוה"ר ר' שמעון וסעידה ע"ה

נלב"ע יום ד' שבט תשס"ו לפ"ק

ואמם החשובה הדגולה

מרת סלימה בת רחמים ונעימה ע"ה

נלב"ע יום כ"ו אדר תש"ע לפ"ק

ת.נ.צ.ב.ה.

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי
וחבורתו הקדושה תעמוד להם למליץ יושר,
שימלא ה' כל משאלות לבם לטובה ולברכה,
בבריות גופא, פרנסה בשפע וברווח, עושר
וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים בבריאות
השלימות, אמן כן יהי רצון.

תוֹכַן הַסֵּפֶר

- סֵפֶר "מְאֻרֹת הַזֵּהָר" ג-ק"ב
- סֵפֶר "הַתְּגִלּוֹת הַזֵּהָר" ק"ג-קפ"ד
- סֵפֶר "אֲגֻרֹת הַזֵּהָר" קפ"ה-ש"ח
- סֵפֶר "הַרְמָח" לְוַהֲזֵהָר" ש"ט-שכ"ד
- סֵפֶר "עֵת לַעֲשׂוֹת לָהּ" שכה-שנ"ב
- סֵפֶר "הַמְּשִׁיחַ וְהַזֵּהָר" שנג-שס"ב
- סֵפֶר "הַצְּדִיקִים וְהַזֵּהָר" שס"ג-שע"ב
- סֵפֶר "חֲשִׁבֹנוֹת הַזֵּהָר" שע"ג-שפ
- סֵפֶר "קַבְלֹתַי וְנוֹשְׁעֹתַי" שפ"א-שפ"ח
- סֵפֶר "אֵלֶּה מִקְרָאֵי קוּדֶשׁ" 1-14
- סֵפֶר "הַפְּצַת הַזֵּהָר" 15-28
- סֵפֶר "מִצְדִּיקֵי תְּרַבִּים" 29-44

Rabbi Y.M. Morgenstern
Rosh hayeshiva of
"Toras Chochom"
Yerushalaim

יצחק מאיר מארגנשטערן
ראש ישיבת "תורת חכם"
לתורת הנגלה והנסתר
פנייה"ק ירושלים תובב"א

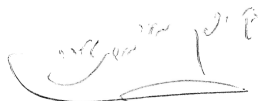
בס"ד, שני בתרא כ"ז למטמוני"ם תש"ע לפ"ק, פנייה"ק תובב"א

הן נודע ביהודה ובישראל גדול שמו של כ"ק המאוה"ג המפוזר לשו"ת הגה"צ מוה"ר שלי' יהודה גראס שליט"א אדמו"ר מהאלמין שליט"א, וכאשר יעידון עשרות חיבוריו המעידים על מעשה תקפו וגבורתו בתורה, ועל פעולת צדיק לחיים לגדור פריצי החומה בכרם בית ישראל זה רבות בשנים כ"י, והנה זה עתה יהודה יעלה להרבות פעלים בקרב העם על דבר לימוד ספר זוהר, והגדיל לעשות ביסודו שיעורים רבים בספר הזוהר בכמה ערים, ואסף איש טהור מכל דברי רבותינו קמאי ובתראי המדברים בסגולת לימוד הזוהר וקראו בשם ספר 'אור הזוהר', גם זכה להחזיר ולהדפיס מחדש ספרי הזוהר והתיקונים, ולמותר לעלות בהסכמה על גברא רבא כגון דא דאיתמחי גברא ויהללוהו בשערים בכל תפוצות ישראל, גם מן המתור להלל ולשבח הדבר הטוב שעשה בעמיו בקירוב נפשות ישראל לעסק הק' דלימוד ספר הזוהר, ומקדמת דנא מצינו לרבינו האר"י ז"ל עצמו בשער רה"ק (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמוד בוזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזוהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תיקון לבע"ת אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזוהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, וכן הובא בספר שבחי האר"י דפ"י שנתן תיקון לבע"ל תשובה אחד ללמוד בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבינו האר"י שנתן תיקון לבע"ל תשובה לומר כל יום ה' דפים זוהר, וכיו"ב כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מהרצ"ה מידיטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מוהר"פ מקארין (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, וע"ע המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואכמ"ל.

והגם דבהיותו קורא ספר הזוהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרחיד"א בספר מורה באצבע אות מ"ד "לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו הוא תיקון גדול לנשמה". וכ"כ בספרו שם הגדולים מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב', ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה מהר"י צמח בספרו לחם מן השמים בסדר הלימוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל בשלהי קונטרס דרך עץ חיים, והמק"מ בספרו כסא מלך על התיקונים (תיקון מ"ג אות ס') כי "לימוד הזוהר בנידא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת שלא יעשה לימוד הפשט שנה תמימה", וע"ע בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאג"י ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקטא דעניא סימן ע"ד.

איברא, כבר העיד הגה"ק אדמו"ר האמצעי זיע"א באגרת הקודש (נדפס בריש ספר ביאורי הזוהר להגה"ק הנ"ל) "שמעתי מפי קדשו ז"ל (דהגה"ק בעל התניא זיע"א) לא פעם ושתים, שכל ימיו עשה קבע ללימוד הזוהר הק' בשבת וכו' בעיון גדול, וכה אמר דמה שאמר בר"מ בזהר פרשת נשא דבהאי חבורא דספר הזוהר ביה יפקון מן גלותא כו', היינו בלימוד בעיון גדול דוקא וכו', בדקדוק הלשון בכל מלה שיהיה מכוון על פי אמיתות חכמת הקבלה". ועיין שם שהראה מקורו בדברי רבינו האר"י בשוה"ק (שם) שמה שזכה להשגה יתר על כל בני דורו "כי כמה לילות היה נשאר בלתי שינה על מאמר אחד של ספר הזוהר, ולפעמים ששה לילות של ימי החול שבשבוע היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, לא היה ישן כל הלילות ההם". ואכן ירא שמים יוצא ידי שניהם, מזה וגם מזה בל יניח ידו, ואשרי לו ואשרי חלקו בזה ובבא. ועל כל אלה ועוד טובא יש לומר כי כמה גדולים מעשי כ"ק הגה"צ מהאלמין שליט"א אשר גדול זכותו עד מאוד בזיוכי הרבים, ויהא רעוא דתירום רישיה אכולא כרכא, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה כאוות נפשו הטהורה, ויארץ ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל עד כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים בביאת גוא"ץ במהרה דידן, אכ"ר.

והנני בזה דושי"ת באה"ר

66 ספרים

על הזהר וכתבי האריז"ל שהוצאנו לאור בעזרת השם

– נששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל –

א. ספר זהר היומי – ספר הזהר המחלק ללמוד יומי ל-354 ימות השנה (עם זהר חדש ותקוני זהר) 12 פרקים מפארים לי"ב חדשי השנה.

ב. ספר זהר היומי – ספר הזהר המחלק ללמוד יומי ל-354 ימות השנה (בלי זהר חדש ותקוני זהר) 12 פרקים מפארים לי"ב חדשי השנה.

ג. ספר תקוני זהר היומי – ספר תקוני זהר המחלק ללמוד יומי ל-354 ימות השנה – 400 עמודים (26.000 אָלף עותקים).

ד. ספר תקוני זהר – דף היומי – ספר תקוני זהר המחלק ללמוד יומי ל-354 ימות השנה – 2 חלקים, פורמט פיס, 900 עמודים (10.000 אָלף סטים).

ה. ספר זהר חדש – ספר זהר חדש המחלק ללמוד יומי ל-354 ימות השנה.

ו. ספר "הזהר היומי" בששה פרקים (פריכה קשה) – מחלק ל-354 ימות השנה - (עם הוספת ספר "אור הזהר החדש המנקד).

- ז. אין ליכט פון תורה - נפלאות הזהר בלשון הקדש ובאידיש - 192 עמודים.
- ח. אין ליכט פון תורה - גן עדן הפתוח על הרשב"י באידיש - 32 עמודים.
- ט. אין ליכט פון תורה - נפת צופים באידיש על התורה.
- י. זהר תורה על התורה ה' חלקים.
- יא. זהר תורה על ג"ך.
- יב. זהר תורה החדש על התורה.
- יג. לקוטי זהר: בראשית - 80 עמודים.
- יד. לקוטי זהר: שמות - 105 עמודים.
- טו. לקוטי זהר: ויקרא-במדבר-דברים - 206 עמודים.
- טז. תקון הברית: בראשית, לקוט גדול מהזהר ועוד על קדשת תקון הברית - 400 עמודים.
- יז. אור הזהר - לקוט גדול ומקיף על עניני למוד הזהר, רשב"י, ל"ג בעמר, וכל המסתעף - 560 עמודים.
- יח. קרא לשמש ויזרח אור הזהר - 386 עמודים.
- יט. אור הזהר החדש - לקוט גדול ומקיף על עניני למוד הזהר ותקונים ולמוד הקבלה, וגדל מעלת התקשרות לרשב"י על ידי למוד הזהר, וכל המסתעף - 586 עמודים.
- תדרך וְהַחֲכִנָּה לְלִמּוּד סֵפֶר הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ - בו יבאר גדל החיוב ללמוד וללמד הזהר הקדוש וְהַתְּקוּנִים וְהַחֲכִמַת הָאָמֶת - סגלות הגדולות וְהַנּוֹרָאוֹת הַטְּמוּנוֹת בְּזֶהַר הַקָּדוֹשׁ - הַזֹּהַר

תקוין להשכינה ומקרב הגאולה - ספר הזהר הוא עקר כל ספרי מוסר, והוא ילחב לבך בשלהבת אש לעבודה התמימה - ספר הזהר הוא המפתח והוא הסוגר - על ידי למוד והפצת הזהר תקדוש מתקשרים להרשב"י בזה ובבא - הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק - הענין הגדול ללמוד הזהר תקדוש בדור הזה יותר מדורות הקודמים - בדורות האחרונים יבינו וישפילו ברזי התורה שלא השיגו הקודמים - מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות" - טבילת עזרא הוא הכרח ללמוד תורת הח"ן, ויפתח זהרי לבך ומוחך לעבודת השם ותברך, - הזהר תקדוש מטחר במקנה - (גמרא ברכות, ורבי פנחס מקאריין).

כ. אור הזהר החדש המנקד - לקוט גדול ומקיף על עניני למוד הזהר ותקונים ולמוד הקבלה, וגדל מעלת התקשרות לרשב"י על ידי למוד הזהר, וכל המסתעף - 640 עמודים (26.000 אלה עותקים).

כא. אמירת הזהר כהלכתה - 92 עמודים.

כב. שער התקונים - עניני למוד ספר "תקוני זהר היומי" - 66 עמודים.

כג. שער התקונים החדש המנקד - עניני למוד ספר "תקוני זהר היומי".

כד. זהר לזקנים עם נערים - 26 עמודים.

כה. גדולי ישראל על הזהר - 64 עמודים.

כו. גדולי ישראל וזהר - 94 עמודים.

מאורות הזהר

- כז. 26 עלוני אור הזהר.
- כח. ספר כח הזהר – 96 עמודים.
- כט. ספר מאורות הזהר.
- ל. ספר "אגרות הזהר" (מכתבי חיזוק וברכה מגדולי הרבנים הצדיקים, ועוד).
- לא. קונטרס "התגלות הזהר", (השתלשלות ספר הזהר והשתלשלות הקבלה).
- לב. ספר סגולות הזהר.
- לג. ספר מצדיקי הרבים.
- לד. שער הזהר – הדרך וההכנה ללמוד ספר הזהר הקדוש.
- לה. שער הזהר – 36 עלונים חדשים.
- לו. ספר "שער ארץ ישראל – בו יבאר גדל מעלת קדשת ארץ ישראל – מלקט מזהר הקדוש ותקונים וכתבי האריז"ל ועוד.
- לז. ספר הערב רב על פי הזהר הקדוש – 226 עמודים.
- לח. ספר הערב רב על פי האריז"ל – 178 עמודים.
- לט. הערב רב וכל המסתעף חלק ראשון – על פי ספר הזהר סדר בראשית – 36 עמודים.
- מ. הערב רב וכל המסתעף חלק שני – על פי ספר הזהר סדר שמות – 70 עמודים.
- מא. הערב רב וכל המסתעף חלק שלישי – על פי ספר הזהר סדר ויקרא – 20 עמודים.

מאורות הזהר

יא

- מב. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק רְבִיעִי – עַל פִּי סֵפֶר הַזֹּהָר
סֵדֶר בַּמִּדְבָּר – 54 עֲמוּדִים.
- מג. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק חֲמִישִׁי – עַל פִּי סֵפֶר הַזֹּהָר
סֵדֶר דְּבָרִים – 26 עֲמוּדִים.
- מד. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק שֵׁשִׁי – עַל פִּי סֵפֶר הַקְדוּשָׁה
תְּקוּנֵי זֶהָר – 90 עֲמוּדִים.
- מה. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק שְׁבִיעִי – עַל פִּי סֵפֶר הַקְדוּשָׁה
זֶהָר חֲדָשׁ – 30 עֲמוּדִים.
- מו. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק שְׁמִינִי – עַל פִּי סֵפֶר הַקְדוּשָׁה
עֵץ חַיִּים לְרַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל – 16 עֲמוּדִים.
- מז. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק תְּשִׁיעִי – עַל פִּי סֵפֶר
הַקְדוּשָׁה שֶׁעַר הַגִּלְגּוּלִים לְרַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל – 12 עֲמוּדִים.
- מח. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק עֲשִׂירִי – עַל פִּי סֵפֶר הַקְדוּשָׁה
שֶׁעַר הַפְּסוּקִים לְרַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל – 64 עֲמוּדִים.
- מט. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק י"א – עַל פִּי סֵפֶר הַקְדוּשָׁה
שֶׁעַר הַלְּקוּטִים לְרַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל – 44 עֲמוּדִים.
- נ. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק י"ב – עַל פִּי סֵפֶר הַקְדוּשָׁה
עֵץ הַדַּעַת טוֹב עַל הַתּוֹרָה לְרַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל – 128
עֲמוּדִים.
- נא. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק י"ג – עַל פִּי סְפָרִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁעַר מֵאֲמָרֵי רִשְׁב"י, לְקוּטֵי תּוֹרָה, מְשֻׁנָּה
חֲסִידִים, לְרַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל – 16 עֲמוּדִים.

נב. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק י"ד – מְנַהֵיגֵי הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן קִדְּם בִּיאת הַמְּשִׁיחַ – יִלְקוּט מֵאֲמָרִים דְּבוּרֵי גְבוּאָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִצְדִּיקִים הַקּוֹדְמִים מִה שֶׁנִּבְאָו עַל מְנַהֵיגֵי הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן הַלְזָה בְּעַקְבָּתָא דְּמְשִׁיחָא, מִיֶּסֶד מִהֲזַהר הַקֹּדֶשׁ וּמִהָאֲר"י הַקֹּדֶשׁ – 54 עֲמוּדִים.

נג. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק ט"ו – מְנַהֵיגֵי הָעֶרֶב רַב וְהַסְטְרָא אַחֲרָא בַּדּוֹר הָאֲחֵרוֹן לְפָנֵי בִיאת הַמְּשִׁיחַ – יִלְקוּט מֵאֲמָרִים דְּבוּרֵי גְבוּאָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִזַּהר הַקֹּדֶשׁ וּמִהָאֲר"י הַקֹּדֶשׁ, וּמִהַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַקֹּדֶשׁ וְתַלְמִידָיו הַקֹּדְשִׁים זְכוּתָם יִגַּן עֲלֵינוּ, שְׂבִאֲחֵרִית הַיָּמִים יִהְיוּ רַב הַמְּנַהֵיגִים וְהָרְאשִׁים מִהָעֶרֶב רַב, וְסִימָנִים אֵיךְ לְהַפִּירָם, וְגַדֵּל הַחַיִּיב לְהַתְּרַחֵק מֵהֶם וּמִהַמּוֹנָם, וְהַצְרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַנְצִיל מֵהֶם, וּבְאֲוָרִים בְּעֲנֵנִים אֵלוֹ – 60 עֲמוּדִים.

נד. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק ט"ז – מְנַהֵיגֵי הָעֶרֶב רַב וְהַסְטְרָא אַחֲרָא – יִלְקוּט מֵאֲמָרִים דְּבוּרֵי גְבוּאָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִזַּהר הַקֹּדֶשׁ וּמִהָאֲר"י הַקֹּדֶשׁ וּמִהַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַקֹּדֶשׁ וְתַלְמִידָיו הַקֹּדְשִׁים שְׂבִאֲחֵרִית הַיָּמִים יִהְיוּ רַב הַמְּנַהֵיגִים וְהָרְאשִׁים מִהָעֶרֶב רַב, וְסִימָנִים אֵיךְ לְהַפִּירָם, וְגַדֵּל הַחַיִּיב לְהַתְּרַחֵק מֵהֶם וּמִהַמּוֹנָם, וְהַצְרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַנְצִיל מֵהֶם, וּבְאֲוָרִים רַבִּים בְּעֲנֵנִים אֵלוֹ. – 38 עֲמוּדִים.

נה. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק י"ז – לְקוּט מִסְפָּרֵי קַבְּלָה וּמוֹסָר – 58 עֲמוּדִים.

נו. הערב רב וְכֹל הַמִּסְתַּעֵף חֶלֶק י"ח – לְקוּט מִסְפָּרֵי קַבְּלָה וּמוֹסָר – 364 עֲמוּדִים.

בַּסְפָּרִי "הָעֶרֶב רַב" הַנְּזַפְרִים לְעִיל:

בָּהֶם מְבֹאֵר גְּדֹל עֲנִין חַיִּיב הַלְמוּד וְלַחֲקֹר מְעַשֵּׂי וְעֲנִינֵי הָעֶרֶב רַב, וְאִיךְ שְׂצָרִיכִים לָלֶחֶם נִגְדָּם, שְׂמֻקְלָקְלִים אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ, וְעוֹקְרִים כָּל הַמְצוּוֹת שֶׁבְתוֹרַתֵּנוּ הַקְדוֹשָׁה. – גַּם מְבֹאֵר בָּהֶם הַשֶּׁכֶר הַגְּדוֹל לְמִי שֶׁעוֹסֵק לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶרֶב רַב, וּמְעוֹרֵר אֶת הַרְבִּים שֶׁלֹּא יִפְלוּ בְרִשְׁתָּם חֵם וְשָׁלוֹם. – עוֹד מְבֹאֵר, שֶׁהָעֶרֶב רַב הֵם רְמָאִים כְּנַחֲשִׁים וְעֹקְרִיִּים, כְּמְבֹאֵר אֲבָל נְחָשִׁים וְעֹקְרִיִּים יֵשׁ בּוֹ. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּנְחָשִׁין וְעֹקְרִיִּין דִּילָהּ אֵינּוּן עֶרֶב רַב. (זֶה־רַחֲדֵשׁ פְּרָשַׁת יִתְרוֹ מֵאָמַר ז' יְמֵי בְּרֵאשִׁית). – עוֹד מְבֹאֵר בָּהֶם, גְּדֹל הַחַיִּיב שֶׁמְטַל עַל כָּל אִישׁ וְאִישׁ לְהִיּוֹת בְּקִי בָּהֶם בְּפִרְטוּתֵיהֶם וּבְדַקְדוּקֵיהֶם, כִּי בְּזֶה תְּלוּי יְסוּד קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל, וְבוֹ תְּלוּי גַּם בֵּן בִּיאַת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כְּמוֹ שֶׁנֶּגְלָה לָנוּ הָעֵץ חַיִּים בְּהַקְדָּמָתוֹ.

נז. סֵפֶר בֵּית הַרְשָׁב"י עַל שְׁמִירַת וְתִקּוֹן פְּגָם הַבְּרִית דִּינֵיו וּמְנַהֲגָיו סֵדֶר בְּרֵאשִׁית שְׁמוֹת – חֶלֶק א', בּוֹ יְבֹאֵר גְּדֹל עֲנִין הַלְמוּד שֶׁל שֶׁכֶר וְעֵנֶשׁ עַל עֲנִינֵי פְּגָם וְתִקּוֹן הַבְּרִית – 160 עֲמוּדִים.

נח. סֵפֶר בֵּית הַרְשָׁב"י עַל שְׁמִירַת וְתִקּוֹן פְּגָם הַבְּרִית, דִּינֵיו וּמְנַהֲגָיו, סֵדֶר בְּרֵאשִׁית שְׁמוֹת – חֶלֶק ב', בּוֹ יְבֹאֵר גְּדֹל עֲנִין הַלְמוּד שֶׁל שֶׁכֶר וְעֵנֶשׁ עַל עֲנִינֵי פְּגָם וְתִקּוֹן הַבְּרִית – 124 עֲמוּדִים.

נט. סֵפֶר תִּקּוֹן פְּגָם הַבְּרִית חֶלֶק רֵאשׁוֹן – הוֹצֵא לְאוֹר שְׁנַת תַּשַּׁס"ד לְפָרֵט קָטָן. הַסֵּפֶר נִדְפַס לְזִכְרוֹת הַרְבִּים, וּמֵתְחַלֵּק בְּחֵן לְכָל דּוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ – 420 עֲמוּדִים.

- ס. תקון הכְּלָלִי – כִּי הוּא תְקוּן הַבְּרִית הַנִּקְרָא "תְקוּן הַכְּלָלִי" כְּמִבְאֵר בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' (סִימֶן כ"ט אוֹת ד'), וְהוּא תְקוּן לְמִקְרָה לִיָּלָה, חֵס וְשָׁלוֹם, לֹאמֵר אֵלֵינוּ הַעֲשֵׂה מִזְמוּרֵי תְהִלִּים (טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ) בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁקָּרָה לוֹ, מִרְבְּנוּ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ צְדִיק הָאֱמֶתִי אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקְדוּשׁוֹ, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, רַבִּי נַחְמָן מִבְּרֶסְלָב זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ – 72 עֲמוּדִים.
- סא. סֵפֶר קְדֻשַׁת הַבְּרִית – וְהוּא לְקוּט מִ"חֶק לְיִשְׂרָאֵל" פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת-מִשְׁפָּטִים עִם הוֹסְפוֹת חֲדָשׁוֹת שְׁעָרֵי קְדֻשָּׁה עַל קְדֻשַׁת וְשִׁמְרַת הַבְּרִית – 36 עֲמוּדִים.
- סב. הַשֶּׁכֶר וְהַעֲנָשׁ בְּשִׁמְרַת עֵינַיִם – 44 עֲמוּדִים.
- סג. סוּד הַשֵּׁם לִירָאִיו. סֵדֶר הַגְּלָגוּלִים, עַל פִּי הָאֲרִיז"ל וְרַבִּי חַיִּים וַיִּטְאַל זְכוֹתָם יִגַּן עָלֵינוּ, נִדְפָס בְּסִפְרֵי שֶׁכֶר וְעֲנָשׁ פְּרָשַׁת פְּנַחֵס – 50 עֲמוּדִים.
- סד. סוּד הַשֵּׁם לִירָאִיו הַחֲדָשׁ – 14 עֲמוּדִים.
- סה. קוּנְטָרַס "עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ".
- סו. קוּנְטָרַס "אַחַבָּה לֹא" (עַל הַמְּשִׁיחַ וְהַזְהָר).

מבוא

לספר "מאורות הזהר"

ישמחו החסידים ויגילו הלומדים, בעזרת השם יתברך, ובזכות רבי שמעון בר יוחאי, הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש "מאורות הזהר", קבץ גדול מתלמוד בבלי, תלמוד ירושלמי, מדרשים, זהר הקדוש, תקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר. כללים יסודיים ועקריים בענין למוד הזהר והתקונים, ובהשלמות שונות.

קראנו לספר בשם "מאורות הזהר" – כי לקטנו הרבה מאמרים הנמצאים בספרים שונים המדברים בגדל מעלת למוד הזהר, וסדרנום בסדר נאה כל ענין וענין, מאחר שהיה קצת באריכות בהרבה ענינים, לכן בחבור זה הוספנו מאמרים חדשים וגם ישנים, כקנקן חדש מלא ישן.

עוד הוספנו בספר זו הרבה מאמרים חדשים, מצדיקים קדושים וטהורים בעלי מקבלים פזהר הרקיע מזהירים, המביאים את גדל מעלת למוד הזהר.

עוד הוספנו דברים חדשים נוראים ונפלאים, כגון "אגרות הזהר", שהוא מכתבים מגדולי הרבנים הצדיקים, ועוד, שכתבו מכתבי חזק וברכה למפעל הזהר העולמי – קונטרס "התגלות הזהר", שבו מבאר השתלשלות ספר הזהר והשתלשלות הקבלה – קונטרס "מצדיקי הרבים", שבו יבאר גדל מעלת המחזקים אחרים ללמוד הזהר.

עוד הוספנו ג' מפתחות פְּדִי שְׁהַמְעִין יוכל למצא כֹּל מֵאֵמֶר בְּנִקְל
 ובמהרה. ואלו הם:

1. מפתח הפְּרָקִים.

2. מפתח עֲנִינִים – כֹּל עֲנִינֵי הַסֵּפֶר לְפִי תִכְנֹם, הַנוֹשֵׂא שֶׁל כָּל קִטְעַע וְקִטְעַע.

3. מפתח הַסֵּפָרִים וְשִׁמוֹת הַצְּדִיקִים – מֵרָאֵי הַמְּקוֹמוֹת, וְשִׁימַת
 הַסֵּפָרִים מֵהֶם לְקִטְנוֹ הַמֵּאֲמָרִים.

נֶעֱבֵר בְּסִקְרָה קְצָרָה עַל עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ שֶׁל "מִפְעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי", שֶׁכָּל
 מִטְרָתוֹ לְזִכּוֹת עוֹד יְהוּדִים בְּלִמּוּד הַזֶּהָר, לְהַרְבּוֹת חִילִים לְתוֹרַת רִשְׁב"י,
 לְהַפִּיץ עוֹד וְעוֹד אֶת גְּדֹל מַעֲלַת אֲמִירַת הַזֶּהָר, וְלְהַדְלִיק אֶת אוֹרוֹ בְּנִשְׁמַת כָּל
 אִישׁ יִשְׂרָאֵל.

בְּט"ו מְנַחֵם אָב תַּשַּׁס"ח לְפָרֶט קֶטָן הָעֵבֶר עָלֵינוּ לְטוֹבָה הוֹצֵאנוּ לְאוֹר
 בְּסִייעָתָא דְשִׁמְיָא אֶת סֵדֶר לִמּוּד הַיּוֹמִי עַל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּדְפַס בִּי"ב
 חֻלְקִים, וּמַחֲדָשׁ אֶלּוּל תַּשַּׁס"ח עַד הַיּוֹם הַתַּפְּשִׁיט וּכְבָר הִגִּיעַ לְכָל קְצוֹוֹת תֵּבֵל.

עָרַב ל"ג בְּעֵמֶר (תַּשַּׁס"ט לְפָרֶט קֶטָן) הָעֵבֶר עָלֵינוּ לְטוֹבָה הוֹצֵאנוּ לְאוֹר
 בְּסִייעָתָא דְשִׁמְיָא אֶת סֵדֶר לִמּוּד הַיּוֹמִי עַל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְנוֹסֵף עָלָיו זֶהָר
 חֲדָשׁ עִם תַּקּוּנֵי זֶהָר וְנִדְפְּסוּ בִי"ב חֻלְקִים.

לְרַגֵּל חַג הַשְּׁבוּעוֹת (תַּשַּׁס"ט לְפָרֶט קֶטָן) הָעֵבֶר עָלֵינוּ לְטוֹבָה, הוֹצֵאנוּ לְאוֹר
 בְּסִייעָתָא דְשִׁמְיָא אֶת סֵדֶר לִמּוּד הַיּוֹמִי עַל תַּקּוּנֵי זֶהָר וְנִדְפְּסוּ בְּחֻלְקֵי אֶחָד עִם
 הוֹסֵפֶת קוֹנִטְרָס "שֶׁעַר הַתַּקּוּנִים" וְהוּא לְקוֹט נִפְלֵא מִסֵּפָרִים קְדוּשִׁים בְּגִדְל
 מַעֲלַת אֲמִירַת וְלִמּוּד סֵפֶר הַתַּקּוּנִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְאֶפְלוּ כְּמָה פְּעָמִים בְּיוֹם.

וּמֵאֵז שֶׁהַפְּצָנוּ אֶת הַלִּמּוּד הַיּוֹמִי שֶׁל הַזֶּהָר בְּתַשְׁעָה חֲדָשִׁים בְּלִבָּד, הִגַּעְנוּ
 בְּסִייעָתָא דְשִׁמְיָא קְרוֹב לְשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלְף אִישׁ הַלּוֹמְדִים וּמְעִינִים בְּזֶהָר
 הַקְּדוֹשׁ מִדִּי יוֹם בְּיוֹמוֹ.

מאורות הזהר

יז

נוֹדָה אֶת ה' בְּכָל לֵבָב וּבִתְנוּף רַבִּים נִהְלָלְנוּ אֲשֶׁר הִגִּיעַנוּ עַד הַלּוּם [ל"ג
בְּעֵמֶר שְׁנַת תש"ע] לְבָרוּךְ עַל הַמְּגִמָּה, שֶׁהֲחִינּוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעַנוּ לְזָמַן הַזֶּה,
לְהַדְפִּיס אֶת:

א. י"ב חֲלָקֵי סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ, זֶהר חֲדָשׁ, וְתַקּוּנֵי זֶהר.

ב. "אור הזהר".

ג. "קרא לשמש ויזרח אור הזהר" שִׁיָּצֵא לְאוֹר לְקִרְאָת "בְּרַכַּת
הַחֲמָה" אֲשֶׁתְּקַד שְׁנַת תשס"ט.

ד. סֵפֶר "אֲמִירַת הַזֶּהר כְּהִלְכָתָהּ", גְּדֹל מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר אֶף בְּלִי
הַבְּנָה כָּלֵל.

ה. "שֶׁעַר הַתַּקּוּנִים" עַל גְּדֹל מַעֲלַת לַמּוֹד וְאֲמִירַת סֵפֶר הַקְּדוּשׁ
תַּקּוּנֵי זֶהר.

ו. "זְקֻנִים עִם נְעָרִים" עַל גְּדֹל מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר גַּם לְזְקֻנִים גַּם
לְנְעָרִים.

ז. סֵפֶר "גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזֶּהר", שִׁיָּצֵא לְאוֹר בְּעִזְרַת הַשֵּׁם בְּחֲדָשׁ
שָׁבַט תש"ע (96 עֲמוּדִים - 26.000 אֶלֶף עוֹתָקִים), לְקוּט נִפְלָא עִם
תְּמוּנוֹת, בּו מוּבָא דְעֵתָם וְהַשְׁקָפָתָם שֶׁל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל עַל לַמּוֹד
הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וְהַתַּקּוּנִים וְחֻכְמַת הָאֲמֵת.

וְכָל הַסִּפְרִים הָאֵלּוּ כְּדִי לְעוֹרֵר אוֹדוֹת לַמּוֹד תּוֹרַת הַסּוּד.

בִּיּוֹמֵי דְחֻנְפָּה שְׁנָה זוֹ "תש"ע" (תש"ע בְּגִימַטְרִיא 'סִפְרֵי או"ר הַזֶּהר"ר'
- גַּם בְּגִימַטְרִיא 'רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי' עִם הַד' תְּבוּת וְעִם הַכּוּלָּל),
הַדְפָּס בְּסִיעֵתָא דְשְׂמִיא הַסִּפְרֵ:

ח. "אור הזהר החדש והשלם והמנקד" (הוצאה ו', 640 עֲמוּדִים - 26.000
אֶלֶף עוֹתָקִים שְׂאֵלוּ כְּבָר מִן הַשּׁוּק) דְּבָרִים חֲדָשִׁים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים,
וְשִׂאלוֹת וְתִשׁוּבוֹת, עַל אֲמִירַת וְלַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ, שֶׁהוּא קוֹבֵץ
גְּדוּל מִתְלַמּוֹד בְּבִלִי יְרוּשָׁלַיִם, מְדַרְשִׁים, זֶהר הַקְּדוּשׁ, תַּקּוּנִים,

מאורות הזהר

ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, לערך 1000 ספרים, "כללים וסודיים ועיקריים בענין אמירת ולמוד הזהר והתקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאינן מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים", מסדר בסדר נאה כל ענין וענין.

ט. ספר "תקוני זהר, המחלק ל-354 ימות השנה – עמוד היומי (עם הוספת ספר שער התקונים הנ"ל) (הוצאה ג', 400 עמודים - 26.000 אקף עותקים).

י. 27 עלוני אור הזהר.

יא. ספר "כח הזהר".

כעת (ל"ג בעומר שנת תש"ע) יצא לאור בעזרת השם:

יב. **ספר "הזהר היומי" בששה כרכים** (פריכה קשה) – מחלק ל-354 ימות השנה - (עם הוספת ספר "אור הזהר החדש" הנ"ל).

יג. **ספר "תקוני הזהר – דף היומי"** בפורמט פיס ב' חלקים (832 עמודים) המחלק ל-354 ימות השנה, דף אחד ליום – עם הוספת ספר "שער התקונים החדש המנקד" (הוצאה ג' עם הוספות), על גדל מעלת למוד ואמירת ספר הקדוש תקוני זהר.

יד. הספר הנוכחי "מאורות הזהר".

צקון לחשנו, כשם שזכינו להוציא לאור הספרים הנזכרים לעיל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמן כן יהי רצון. - וזכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיץ בישראל, יגן בעדנו לחזק הלמוד בהן.

כפינו נפרש לשמים שיזכנו השם גם להלאה להיות ממזכי הרבים, כמו שעזרנו עד הנה והצילנו מגלי גלים דעברו עלינו, ובכן יהי רצון שחבורנו זה ימצא חן בעיני אלקים ואדם, יתגלגל זכות הרבים על ידנו, ויזכנו לישוב באהלה של תורה להרביץ תורה ויראת שמים, עד שיקצו וירננו שוכני עפר, ונזכה ל"ועלו מושיעים בהר ציון" עם גואל האמתי במהרה דיין אמן.

יתן השם שימצא ספר זה חן ושכל טוב בעיני צבור היראים את דבר השם שאליו הספר מפנה בעקר, וששבבילו כל מאמץ כדאי ומשתלם, ויארזו דברי הספר את עיניהם של ישראל בכל מקום שהם, לדבק ולילך בדרךי הצדיקים המובאים בספר, לזכות ולאור באור פני מלך חיים, וזכותם של הצדיקים הנזכרים לעיל, יגנו עלינו ועל כל בני ביתנו, להשלים משאלין דלבאי ולבא דכל עם ישראל לטב ולחיים ולשלום, אמן.

בטרם נכלה לדבר אנו קובעים ברכה לכבוד ידידנו הרבני הנגיד המפלג, מכתב בנימוסין מורנו הרב רבי... נרו יאיר שסיע בידינו להוציא לאור הספר הקדוש הזה.

ויהי נעם השם עליו להתברך בכל מילי דמיטב ובשיבה טובה, אתה השם לעולם תשמרם, ברכם, שמרם, טהרם, שיזכה לראות מיוצאי חלציו רב ענג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב לשמע קול מבשר ואומר בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

פה דברי חד מזעירי דתבריא

התעוררות מגדולי ישראל (הראשונים והאחרונים) ללמוד ואמירת ספר הזהר הקדוש ותקונים אפילו כשאין מבינים כלום!

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה, העניק השם יתברך ברב חסדו לעמנו עם סגלה, והוא ספר הזהר הקדוש, שנכתב בקדשה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן. ובזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות ויסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבאר בספר הזהר הקדוש עצמו, מפי קדשו של משה רבנו עליו השלום "הרעיא מהימנא", אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה משיבה של מעלה.

וכך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן בזהר הקדוש פרשת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

באור הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו לך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: "כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון: "וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, ויקראתם דרור בארץ".

באור הדברים: כמה בני אדם למטה ותפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדרור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "ויקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

וכאור לעינינו באורו של השל"ה הקדוש, שפכתב על כן: "הנה מבאר מפיאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיוזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאלה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישראל" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד..."

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זכותו יגן עלינו אמן אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש, לבטל כל גזרות ולקרוב הגאלה ברחמים.

עד כמה הִזָּה חָבִיב לַמּוֹד תּוֹרַת הַסּוּד עַל תּלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וּמְשִׁיכֵיו, יֵשׁ לְלַמֵּד מִמָּה שֶׁהָרַב הַקְדוּשׁ מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי יִצְחָק אֵיִזִיק מִזִּידִיטְשׁוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹן, הַעֵיד בְּעַצְמוֹ וְאָמַר, שֶׁלְּמַד וְשָׁנָה הַפְּרִי עַץ חַיִּים מֵאֵה פְּעָמִים וְאַחַד.

ועוד רבים הפליגו במעלת הלומד מספר הזהר.

ונמנה ממצלות העוסק בספר הזהר בקצרה:

- ◆ מקרב גאלת ישראל ברחמים.
- ◆ מבטל גזרות קשות.
- ◆ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי.
- ◆ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
- ◆ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◆ ינצל מתאוות רעות וממדות רעות.
- ◆ הרי הוא כהוֹגָה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים.
- ◆ יזכה לחזות בנעם השם.
- ◆ נצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
- ◆ זוכה להבין את למודו ומתקין בידו.
- ◆ למוד בספר הזהר הקדוש לעלוי נשמת נפטרים מסגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותם למקומם העליון ולהצילם מכל דינים.
- ◆ "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמו, נושע בכל הנצרך לנו.
- ◆ תבת "ורפאתיו" עולה בגימטריא (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703), כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם.

מאורות הזהר

כג

♦ ועל ידי זה י'שפּע ש'פּע ר'ב ב'כּל העולמוֹת, ראשי תבּוֹת ר'שׁב"י, שהעוֹסֵק בתּוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִיעֵתָא דְשְׂמַיָּא לְשַׁפֵּע רב רוחני וגשמי.

רבי שמעון בן יוחאי ודאי ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שפּתּוֹב בְּסִפּוֹר חֲסִידִים [סימן רכ"ד]: כּל האוֹמֵר דְּבַר שְׂמוּעָה מִפִּיהֶם הֵם מִתְּפַלְּלִים עָלָיו שֵׁם וּמְמַלִּיצִים טוֹב עָלָיו.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולמוד בספר הזהר הקדוש; וכי ימצא חלילה יהודי, אשר לא רוצה לפעל בשביל לקרב גאלת ישראל ברחמים ולבטל כל גזרות קשות רחמנא ליצלן. אלא שלצערנו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדשתי ומעלתו של הדבר, כן יש יצר הרע שמנסה להתנגד לך בכל כחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש. היצר הרע שיודע בודאות שעל ידי הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד, וכל מציאות העולם משתנה לטובה, ומתקרבים בצעדי ענק לקראת הגאולה השלמה ברחמים, על כן משקיע מאמצים מיחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל בדרךכו בשקרים ובהפחדות, והעקר שמטרתו תשג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. בדרךכו של היצר, הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמקה, בתואנות שונות:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזהר, טוען כנגדו: מה התועלת בקריאתך, הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלמוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקבל, כשיתסים ללמד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמד בספר הזהר, כעת זהו בטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען: מה לך ולספר הזהר הקדוש הזה? זה לא בשבילך כלל!

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען: אסור לקרא בספר הזהר! השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר: כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזהר הקדוש - מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה, אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, רק לקח תרופה מרופא ממחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה, התרופה מועילה לו, והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזהר, אף שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדשה העליונה הטמונה במלים של ספר הזהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעלתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזהר הקדוש.

(גורי האר"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג'י, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהנה, צצי עדן קומארנה, בן איש חי ספר בניהו, הסכמת הרב הקדוש מאפטא, תקוני זהר דפוס מעזבוז, אור נערב להרמ"ק חלק ג' פרק ג', מטה אפרים סימן תקפ"א סעיף קטן י"ז, פן החיים (סופר) סימן תקנ"ה, ועוד)

לשני - שעוסק כל היום בלמוד ש"ס ופוסקים - תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלמוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מספר דפים בספר הזהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את למודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מון רבינו יוסף חיים זכותו יגן עלינו אמן, בעל הבן איש חי, מבאר את מאמר הגמרא "כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ", שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מון הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן הנה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מספר דפים בספר הזהר, שיעזר לפתח את הלב לתורה ולזכרה הנפש. והוסיף עוד ואמר, כי ספר הזהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת השם יתברך, וזהו ספר המוסר הטוב ביותר.

וְכַתֵּב בְּסֵפֶר הַקִּנּוּי עַל הַפְּסוּק "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם כּוֹ' לֹאֲשֶׁר לֹא עֲבַדוּ", כִּי מִי שֶׁעוֹסֵק דּוֹקָא בְּנִגְלָה וְלֹא בַּזְהַר הַקִּדּוּשׁ נִקְרָא "לֹא עֲבַדוּ", גַּם אֵינוֹ נִקְרָא תַלְמִיד חֶכֶם, רַק בְּשֵׁם תַלְמִיד, כִּי שֵׁם חֶכֶם אֵינוֹ רַק עַל חֶכְמָה הַפְּנִימִית, יַעֲוִין שָׁם...

וְכִיּוֹן שֶׁיִּדְעֶתָ כִּמָּה גְדוּלָּה מַעֲלֵת לַמּוֹד חֶכְמַת הָאֱמֶת כּוֹ'... יוֹדַע גְּדֹל הַחַיּוּב וְגְדֹל הַשְּׂכָר לְמִי שֶׁלּוֹמֵד הַקְּבָלָה, כִּי לַמּוֹד הַזֶּהר בְּגִירָסָא בְּעֶלְמָא בּוֹנָה עֲלֵמִין, וְכָל שָׁבֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאֶמֶר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַקּוּן לְמַעֲלָה בְּשָׂעָה אַחַת מֵה שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוּד הַפְּשֻׁט שְׁנָה תַמְיָמָה (לְשׁוֹן הַפְּסָא מְלָה, תַקּוּנֵי זְהַר מ"ג).

וְכֵן אָמַר הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁלֹמֹה בְּלוּךְ זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה מִשֵּׁם רַבּוֹ הַחֲפֶץ חַיִּים זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה, שֶׁעַל לַמּוֹד סֵפֶר הַזֶּהר אֵין שׁוּם הַגְּבֻלָּה כִּי רַבּוֹ מְדַרְשׁ, וְהִזְיָה הַחֲפֶץ חַיִּים מְעוֹרֵר לְכֻלָּם שֶׁיִּלְמְדוּ כָּל שַׁבַּת אֶת הַזֶּהר שֶׁל אוֹתָהּ פְּרָשָׁה וְאֶפְלוּ לְבַחוּרִים. (ר' יוֹסֵף בֶּן שְׁלֹמֹה מִפּוֹזְ'ין, הוֹסְפוֹת בְּנֵין יוֹסֵף).

רַבְּנוּ מֶרֶן הַחַזוֹן אִישׁ זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו לְלַמֵּד זְהַר כְּסֵפֶר מוֹסֵר, וְאֵף לְמַד בְּעַצְמוֹ עִם בֶּן אַחוֹתוֹ, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ גְרִינְמָן זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה. וּבִסְפֵר מַעֲשֶׂה אִישׁ, (עֲבָדוֹת עַל מֶרֶן הַגָּאוֹן הַקִּדּוּשׁ הַחַזוֹן אִישׁ זַ"ל): שֶׁאָמַר: לְשׁוֹן הַזֶּהר הַקִּדּוּשׁ מְעוֹרֵר יוֹתֵר מִכָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל.

נִתֵּן לְהַאֲרִיךְ עַל כֶּף בְּעוֹד עֲבָדוֹת רַבּוֹת, אֵף דֵּי בְּכַף לַמְבִּין.

לְשִׁלְיֵי - אוֹתוֹ אֵח זָקַר שֶׁעֲדִין לֹא זָכָה לְקַיֵּם אֶת כָּל מִצְוֹת הַשֵּׁם בְּכָל דְּקִדּוּקִיָּהוּ, גַּם הוּא צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל וּלְקַרְא בְּכָל יוֹם בְּסֵפֶר הַזֶּהר הַקִּדּוּשׁ, שֶׁעַל דֵּי הַקְּרִיאָה תִּזְדַּכֵּךְ נַפְשׁוֹ וְתִטְהַר מִכָּל זְהֻמָּה וְיִמְשֹׁךְ בְּעַבּוֹתוֹת אֶהְבָּה לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּנֹדַע בְּסֵפֶרִים הַקִּדּוּשִׁים וּמַגּוּרֵי הָאֲרִיז"ל.

וְלַרְבִּיעֵי - הַמְּחַפֵּשׁ מִפְּלֵט וְאֵינוֹ בּוֹדֵק, אִם רַק אֲזַנּוֹ כְּרוּיָה לְשִׁמְעַ, נִתֵּן לְהַסְבִּיר וּלְבַאֵר לוֹ כִּי יֵדְעָה זֶה הִיא הַהֶפֶךְ הַגְּמוּר לְאֱמֶת, וּבָאָה לְהַרְחִיקוֹ חֲלִילָה מֵהַטּוֹבָה הַגְּדוּלָּה שֶׁיִּכּוֹל לְזַכּוֹת בָּהּ!

ספר הזהר הקדוש - הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חלי ומכל מדות רעות ותאוות רעות רחמנא ליצלן, עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות למוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועקר על למוד פשט הזהר ומוסריו ועל הקריאה בו, אלא נאמרו על למוד בכתבי האריז"ל בשער הפונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו', אשר ללמודם נצרכות הכנה גדולה ואזהרות גדולות (מה גם דמבאר דבדורנו הוקלו החמרות - משום "עת לעשות לה'", וכל החפץ באמת להתקדש יוכל ללמד על ידי רב מקבל מסמך). ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

במיחד שזכינו ויש לנו כיום את הזהר המחלק לעמוד היומי - למוד קבוע בכל יום, מספר דקות המעניקות לנו את הכח, את העצמה, את ההבנה העמקה בכל תורת הנגלה והנסתר. ואם תשאל, מדוע עלי להקדיש מזמני היקר בכל יום יום, אולי כדאי פעם בשבוע וכדומה?

אינה הראשון בשאלתך, גם תלמידיו של רשב"י שאלוהו שאלה מעין זו: מדוע לא ירד מן לישראל פעם אחת בשנה עבור השנה כלה, למה ירד הפן מדי יום ביומו?

תשובתו של רשב"י: משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שיש לו בן יחיד, ונתן לו מזונותיו פעם אחת בשנה. לא היה הבן מקבל את פני אביו רק פעם אחת בשנה. עמד המלך ונתן לו מזונותיו בכל יום - היה מקבל את פני אביו כל יום.

אף ישראל פן, מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר: אולי לא ירד מן למחר ונמצאו כלן מתים ברעב, אלא, שכלם מכוונים לבם לשמים.

ולענייננו, אין לתאר את גדל הקדשה שנספגת מלמוד הזהר הקדוש. מי שטעם את הערבות והמתיקות בהתמדתה, את הקשר להקדוש ברוך הוא, את ה"מכון לבו לשמים", רוצה לטעם ממנה בכל יום, רוצה לקבל את פני אביו שבשמים בכל יום ויום, להתקרב אליו, להרגיש את נעם העליון בתוך

תוכו. אשרי אדם שומע לי לשקד על דלתותי יום יום... והמשכילים יזהירו
 קֹזֶהר הַרְקִיעַ.

ונעתיק פֶּאן מאגרת קדש – מספר 'ויקהל משה' דף ל"ז: ואני הדל
 כתבתי מעט מזעיר ואמר והודיע לנו שהכלל בריאת העולם והאדם וכל
 הברואים בכלל הכל כדי להודיע לנו גדל עז אלקותו וחסדו וגבורתו
 וממשלתו ותפארתו, כאשר אמר דוד לשלמה בנו "דע את אלקי אביך
 ועבדהו", שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא ממני שמכיר
 באלקותו, זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא ויש לו רשות לחפש בגנזי דמלכא
 והקדוש ברוך הוא משתבח עמו בפמליא שלו בכל יום ודיוקנו נרשם למעלה
 בין אוהבי דמלכא ומכריזין לפניו הוי זהירין בדיוקנא דפלגיא, הקדוש ברוך
 הוא גוזר והוא יש לו רשות לבטל, צדיק מושל ביראת אלקים, מי מושל בי
 צדיק. ובשעה שהנשמה יורדת בזה עולם השפל משביעים אותה קדם
 ומראה לה רזי דרזין, אוצרי וגניזין דמלכא ומשביעין אותה וגוזרין עליה
 שלא תרד לעולם אלא כדי לחקר ולדרש ברזין דאורייתא. וגם הוכחתי מכמה
 מאמרי זהר, שגלבי שמעון בן יוחאי נתן רשות והורמנא מהקדוש ברוך הוא
 ושכינתיה עם כל פמליא שלו בצרופי כל הנשמות דצדיקיא דגן עדן עליון
 ותחתון לגלות לנו הזהר, כדאיתא בהקדמת תקוני הזהר ע' אנפין קח צנצנת
 המן למשמרת עד דרא בתרייתא ויטעמון. בחבורא דילך יפקון ישראל מן
 גלותא בלא נסיון כלל זיהרא דאימא עלאה משם יצא לעולם חיים ושלום
 רזא דאורייתא הגאולה והחרות והשמחה ובהתעוררות התחתון אנו מעוררים
 המקור העליון. עד כאן לשונו.

ומובא בספר אור ישרים מירא דכיא שכתב: קדם ביאת המשיח התגבר
 מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה ליזהר בשלשה דברים
 הללו, האחד לאמר בכל יום זהר, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי
 אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב... עין שם.

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים הָאֵלֹהִים!

כִּידוּע "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי" הוּקַם לְאוֹר הַקְּרִיָּאָה שֶׁל רַבְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם זצ"ל מִשְׁנַת תרפ"א, שְׁמֵהֶדְהֶדֶת בְּאַזְנֵינוּ עַד עֲצַם הַיּוֹם הַזֶּה, וְזֶה לְשׁוֹנָם: "כִּי לַמּוֹד הַזֹּהַר הוּא מְעוֹרֵר הַרְחָמִים וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ יִתְגַּלֶּה, וַיִּבְנֶה הַמִּקְדָּשׁ, וַיִּשְׂרָאֵל יִשְׁכּוֹן לְבֶטֶח... נִתְעוֹרְרָנוּ לְיִסּוּד לַמּוֹד הַזֹּהַר בְּאַרְץ וּבְחוּץ לְאַרְץ, וַיִּלְמְדוּ הַזֹּהַר וְהַתְּקוּנִים אֶלְף פְּעָמִים בְּסוּד הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה. וְלָכֵן אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים לָכֶם אַחֲיָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - חֲכָמִים, רַבָּנִים, סוֹחְרִים, בְּעָלֵי בַתִּים, בְּעָלֵי מְלָאכָה, חֲזָקוּ וְאַמְצוּ לְקַחַת חֶלֶק עִמָּנוּ, וְהַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אֲנִי, זְכוּ וְהִתְחַבְּרוּ בְּחִבְרָה הַזֹּאת וְכָל אֶחָד יַחֲטֹף חֶלֶק מֵהַזֹּהַר, וּבִשְׁעַת הַפְּנָאִי וּבִין הַדְּבָקִים יִלְמַד אֵיזָה עֲלִין כְּפִי הַסֵּדֶר אֲשֶׁר יִתְּנוּ לָכֶם הַגְּבָאִים וְהַמְּנַהֲלִים בֵּין בְּאַרְץ בֵּין בְּחוּץ לְאַרְץ, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל דְּעוּ מִי מְטֵהָ אֶתְכֶם אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים, דְּעוּ כָּל מְלָה וּמְלָה נַעֲשִׂית אֶלְף אֶלְפִין וְרַבֵּי רַבּוֹת עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים בְּשָׁמַיִם, כִּנְזָכָר בְּהַקְדָּמַת אוֹר הַחֲמָה". עַד כָּאן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ.

"מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי" מֵאָז שֶׁהִתְחִיל בְּהַפְּצָה שֶׁל סְפָרֵי הַזֹּהַר, וְגִמְרָנוּ מֵהַדוּרָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁל סְפָר הַזֹּהַר הַיּוֹמִי (ל"ג בְּעֵמֶר שְׁנַת תשס"ח), זְכִינוּ לֹא רַק ל־1000 לּוֹמְדֵי הַזֹּהַר בְּסוּד "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה", רַק בְּסִיעֵתָא דְשְׁמִיָּא בְּחֻדְשׁ שְׁבַט תש"ע מִתְקִימִים יוֹתֵר מ־1000 שְׁעוּרִים בְּכָל רַחְבֵי אֶרְצָנוּ הַקְּדוּשָׁה, מִדָּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע, הַכּוֹלְלִים יוֹתֵר מִמְּלִיּוֹן לּוֹמְדִים כֵּן יְרַבּוּ, (בְּחֻדְשׁ אֵלוּל תשס"ט אֲשַׁתְקַד, הַתְּקִימוּ 183 שְׁעוּרִים בְּלִבְד), וְהַשִּׁיעוּרִים נִתּוּסְפִים בְּכָל יוֹם יוֹתֵר וַיּוֹתֵר - בְּרֵאשִׁית הַדֶּרֶךְ הָיוּ רַק 63 מִתְנַדְּבִים וְכִיּוֹם בְּסִיעֵתָא דְשְׁמִיָּא יִשְׁנָם יוֹתֵר מ־400 מִתְנַדְּבִים מְפִיצִים סְפָרֵי הַזֹּהַר, שְׁעוּסְקִים בְּזָכוּי הַרְבִּים לְשֵׁם שְׁמִים בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ.

הַמְּסַפְּרִים מְדַבְּרִים בְּעַד עֲצָמָם מְעַצִּימִים אֶת הַכַּחַשׁ שֶׁל הָעַם הַמְּיֻחָד, וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים הָאֵלֹהִים כְּכּוֹכְבִים, מְנַצְנְצִים בְּחִשְׁכַת הַגְּלוּת וּבְנֻדָּאֵי מְקַרְבִּים הַגְּאוּלָּה. אוֹר הַזֹּהַר הוֹלֵךְ וּמִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם כְּלוֹ וּכְשִׁנְיָע וּבְעִיר וַיֵּאִיר כָּל פְּנֵה נִזְכָּה בְּעִזְרַת הַשֵּׁם לְאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים לְגֵאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

מי בעמך ישראל!

מה מפעים ומרגש לראות איך כלל ישראל מתגייס יחד, מסתופפים בצל הקדש כולם כאחד, להנות מאור הגנוז בזהר הקדוש ולגרש את חשך הגלות בהדלקת האור הצפון בזהר. משלהבת קטנה ומרצדת כבר הפכה לאבוקת אש שאורה מופץ ומאיר כל פנה אפלה על פני כדור הארץ. עוד קט וכבר תהפך למדורה ענקית שתאיר ותחמם כל לב יהודי באשר הוא שם, תגרש את חשכת הגלות ויתגלה מלכנו משיחנו. אור חדש על ציון תאיר ונזכה כלנו יחד במהרה לאורו, במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

במיחד שנה זו "תש"ע" שהיא בגימטריא 'ספ"ר או"ר הזזה"ר' – תש"ע גם בגימטריא 'רב"י שמעון ב"ן יוחא"י' עם הד' תבות והפולל.

ובפרט שנתגלה בזהר הקדוש, דבשנת השבעים לאלף הששי, יתנוצץ אורו של משיח (וכל דבר שבקדשה – כפול עשר, סך הכל 770 תש"ע), שנזכה בעגלא ובזמן קריב, כמאמר הפסוק (ישעיה ד, ג): "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם" – בירושל"ם, ראשי תבות: בלימוד מאמרי רבי שמעון יתקרב ויתגלה משיח צדקנו, - נתחזק כלנו לקרב את ביאת משיח צדקנו ללא צער ומכאוב "דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי", אמן כן יהי רצון.

וזאת למודעי, שספרים האלו מתר ומצוה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באילו שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב שייערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ויתקים הבטחת הרע"א מהימנא "בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.

יהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד
ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ
נדחנו במהרה בימינו אמן.

המוציאים לאור

הקדמה

לספר "מאורות הזהר"

ישמחו החסידים ויגילו הלומדים, בעזרת השם יתברך ובזכות רבן שמעון בר יוחאי הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש "מאורות הזהר", קבץ גדול מתלמוד בבלי וירושלמי, מדרשים, זהר הקדוש, תקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, כללים יסודיים ועקריים בענין למוד הזהר והתקונים, ובהשלמות שונות.

א. בהתחלת גשתנו למלאכת הקדש של "מאורות הזהר", יערב לפנינו לפתח הפתיחה וההתחלה בשני מאמרי חז"ל אלו בנגלות.

ב. במסכת שבת (דף קל"ח ע"ב) איתא: ת"ר שתתבטל צורתן וכו' אלא שלא תמצא הלכה ברורה במקום אחד. וזה שאמרו רבותינו ביבנה עתידה תורה שתשתכח מישראל, דהכונה שבסוף הקץ גלות על ישראל והם מפזרים ומפזרים בכל העולם, כך לא תמצא התורה רק מפזר ומפזר ולא תמצא הלכה ברורה במקום אחד כמו שהם ישראל וכו' יעין שם.

ז. המורם מדבריו שאוריתא וישראל המה אחודים ודבוקים וכל מה שארע לזה ארע לזה, והולכים כאחד בגלגוליהם ובסבתם כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר הנה ימים באים נאם ד' והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ד', וכתוב ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ד' ולא ימצאו, דבר ד' זו הלכה, דבר ד' זו הקץ, דבר ד' זו נבואה וכו'.

ג. תנאי רבי שמעון בן יוחאי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מן ישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו, אלא מה אני מקים ישוטטו לבקש

את דבר ד' ולא ימצאו, שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד.

ד. ובירושלמי (פרק י' דמסכת סנהדרין הלכה ב') איתא: רבי יעקב בר אבאי בשם רבי אחא מיייתי לה מן הדא (ישעיה ח, יז) "וחכיתי לד' המסתיר פניו מבית יעקב וקויתי לו", אין לה שעה קשה בעולם מאותה שעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא, מאותה השעה וקויתי לו מה שאמר לו בסיני כי לא תשכח מפי זרעו.

ה. יש לדקדק בעת שרבותינו ביבנה דאגו על ימים הבאים שתשתכח תורה מישראל והביאו הפסוק של נביאים שהפונה שלא ימצאו דבר ד', הוא דבר הלכה, למה הזכירו גם כן שדבר ד' הוא הקץ והנבואה במה שלא עסקו בו בעת? עוד קשה שרשב"י שלא רצה לפרש הפסוק כפשוטו על שכחת תורה חס ושלום, ודרש הפסוק שלא ימצאו הלכה ברורה, הלא היה יכול לדרש כדרשת רבותינו שדבר ד' הוא הקץ, ועוד שאפלו לדרשת רשב"י עוד נשאר לנו חסרון הדומה לשכחת תורה, במה שלא נמצא ההלכה ברורה, רק תהיה ספונה וגנוזה מעיני מבקשיה. וגם דברי הירושלמי צריך להבין שמביא הפסוק של הסתרת פנים, וחכיתי לד' וגו', שהיא השעה היותר קשה בעולם, ותקנתו של ישראל בפסוק כי לא תשכח וגו'.

ו. הנה גאון עזנו המהר"ל מפראג זצ"ל בספרו תפארת ישראל (פרק נו') מסביר בתוך דבריו את המאמר חז"ל דמסכת שבת הנ"ל, לפי דרכו ולשונו - שיש לשאל, למה לא הגיע אל התורה שהיא נצחית מהראוי אל הנצחית, כי הדבר שהוא נצחי עומד קיים בלי שום שנוי, וכעת אין הדור הזה יודעי תורה כמו שהיו הדורות הקודמים וכאלו נשתכחה מישראל, וזו היא מכה מפלאת, וכתב, כי כאשר היה התורה עם ישראל, היה השם יתברך עמהם, ולפיכך מיד אחר נתינת התורה אמר הכתוב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" וכו', וזה מורה כי הקשור בתורה קשור בו יתברך והתורה היא עמו, ולכן גם כן כאשר נתרחק השם יתברך מן ישראל לגמרי כמו שיהיה בסוף הגלות, שיקח הקדוש ברוך הוא עמו התורה ותשתכח תורה מישראל. וזה שאמרו רבותינו

בִּיבְנָה, עֵתִידָה תִּזְרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, דְּהַפְּנֵה שְׁבִסוּף הַקֶּץ וְהַגְּלוּת הָאָרֶץ כְּבִיכּוֹל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִתְרַחַק מִיִּשְׂרָאֵל, לָכֵן דָּבַר זֶה הוּא שְׁכַחַת הַתּוֹרָה וְכוּ', וְאָמַר אִזּוֹ רִשְׁבִי חֶסֶד וְשָׁלוֹם שֶׁתִּשְׁתַּכַּח תּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הַתּוֹרָה הִיא כְּמוֹ צוּרָה לְיִשְׂרָאֵל וְאִי אֶפְשָׁר בְּדֶרֶךְ פְּזוּרָם וְכִנּוּסָם, וְזֶה יֵשׁ לֹמַר בַּפְּסוּק "וְהָיָה כִּי תִמְצָאנָה אֶת־רַעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵינוּ לְעֵד" וְכוּ', כִּי הַתּוֹרָה שֶׁהִיא צוּרַת יִשְׂרָאֵל נִפְרָ בָּהּ הַמְצָב שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל בְּכָל זְמַן, הֵן בְּהִיוֹתָם בְּשִׁפְלוּתָם וְהֵן בְּדֶרֶךְ עֲלִיָּתָם.

ח. הַמְהַר"ם אֶלְשִׁיךְ בְּפָרוּשׁוֹ עַל הַפְּסוּק "וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַהוּא וַיְלַמְדָהּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", כְּתֹב, שֶׁצָּעְרוּ שֶׁל מֹשֶׁה בְּשַׁעַת סְלוּקוֹ מִן הָעוֹלָם הָיָה עֹקְרוֹ עַל יִשְׂרָאֵל - שֶׁיִּמְצָאוּהוּ הַרְעוֹת וְהַצָּרוֹת - וְגַלָּה לוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁיִּתְקַנּוּ כִּי בַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן תִּרְבֶּה תּוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל כִּי לֹא תִשְׁכַּח, וְהִיא תַעֲמֹד לָהֶם.

ט. וּבָזֶה יֵשׁ לֹמַר שֶׁהֵן הֵנָּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר רִשְׁבִי, שֶׁהִבִּיא יְעוּד הַפְּסוּק כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זָרְעוֹ, שֶׁאֶפְלוּ בַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן לֹא תִהְיֶה חֶסֶד וְשָׁלוֹם שְׁכַחַת תּוֹרָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, רַק כְּפִי פְזוּר יִשְׂרָאֵל בַּגְּלוּת כֵּן יִהְיוּ דְבָרֵי תּוֹרָה מִפְּזוּרִין, וְלֹא יִמְצָאוּ הַלְכָה בְּרוּרָה בְּמָקוֹם אֶחָד, וּבָזֶה מְצָא נַחֵם בְּמָה שֶׁהַתּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל הוֹלְכִים לְאֶחָדִים, כִּי יִמְצָאוּ גַם אִזּוֹ מִזְרַע יִשְׂרָאֵל וְחַכְמַיִם לְזָכֹר צְוּי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלֵינוּ הַשָּׁלוֹם לִפְנֵי פְטִירַתוֹ לְהַרְבּוֹת תּוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל, וְלִקְבֹץ דְּבָרֵי תּוֹרָה וְהַהֲלָכוֹת הַמְּפֹזְרִין לְמָקוֹם אֶחָד, וּבָזֶה יִזְכּוּ גַם כֵּן לְמִצַּא דְּבַר ד' זֶה הַקֶּץ, שֶׁיִּקְבֹּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל לְנִקְבְּצֵיו.

י. לְפִי הַנ"ל מוּבָן פְּרוּשׁ דְּבָרֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא, עַל מֵאֲמַר הַפְּתוּב שֶׁיָּבֹא הַמְּשִׁיחַ עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר, שֶׁהוּא עַל סִמּוֹן עֶסֶק הַתּוֹרָה, כְּדָא אָמַר "יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גְּרָם", עַל כֵּן טָרַם יְצִיָּה ד' אֶת יְהוֹשֻׁעַ לְרַעוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מֹשֶׁה, הַפִּיס דַּעְתּוֹ שֶׁיִּכְתֹּב אֶת הַשִּׁירָה וַיְלַמְדָהּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּ', יַעֲיֵן שָׁם.

יא. מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן: שֶׁבְּהַפְּסוּק בְּעֲצָמוֹ מְרָמֵז וְנִסְתֵּר סוּד הַזֶּה שֶׁעַל יְדֵי זָרְעוֹ שֶׁל יוֹחָאִי, שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, עַל יְדוֹ לֹא תִשְׁתַּכַּח

התורה מישראל, כי סופי תבות של פסוק זה, כ"י ל"א תשכ"ח מפ"י זרע'ו הם אותיות יוחא"י. וזה שמרמוז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפ"י זרעו, - מפ"י זרעו דייקא, הינו מפ"י זרעו של זה בעצמו שהוא מרמוז ונסתר בזה הפסוק שהוא התנא יוחאי, כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמוז בזה הפסוק בסופי תבות הנ"ל שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה כי בחבור הקדוש הספר הזהר הקדוש בחבורא דא יפקון מן גלותא. ודע שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמוז בפסוק אחר, כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון"ן הוא בחינת ע"יר ו'קדיש מ'ן ש'מ"א נ'חית ראשי תבות שמעון, עד כאן לשונו.

דורנו, דור האחרון לפני ביאת המשיח, נלקה בחשכות מכפלת מהמימינים ומהמשמילים:

(א) אלו שנמנעים מלמוד הזהר וכתבי האר"י מחמת יראתם, או חס ושלום עצלותם, או קשי הלמוד הקדוש הזה, שהוא לא כנגלות התורה.

יב. עליהם נביא לשון המקבל האלקי רבי מרדכי בן רבי שלום בוזאגלו ואין מה להוסיף על דבריו: הן היום ראיתי את עני עמי אשר במרקש עיר גדולה של חכמים וסופרים בפשטי התורה וסודותיה, וביום שנפטר רבותי לעדן גן אלקים, המה ותלמידיהם, לא עמדו אחרים תחתיהם, כי על הגלות וטרדות המסים רבו עליהם, וכמעט נשתכחה תורה זו מהם, כי מחסרון המלמדים חסרו תלמידיהם, אז אמרתי הנה באתי, במגלת ספר כתוב עלי, עת לעשות לה', מי יתן אפו ויפתבון מלי, בעט ברזל ועופרת, ולא תהיה תורת האמת זו חס ושלום נעדרת, לעד בצור יחצבון לשום להם שארית, תקנה טובה ואחרית, ואל ההרים אשא עיני, יבא עזרי מעם ה', כי במה אתרצה אל ה', הלא בראשי האנשים הקדושים, לזכות את הרבים אשר בדרך האמת רצים ואל ה' נגשים, יתקדשו עוד קדשה יתרה, באש דת סודות התורה, וילמדו הזהר בשפה ברורה, מסקל ומגה כדת וכשורה, ומסמן באותיות הפרוש כשרגא דנהורא, למצא מבקשם מיד ולא לתר במהרה.

יג. (ב) אלו "שלומדים" הזהר וכתבי האריז"ל ואינם ראויים לכך מפל הבחינות, וזה אצלם פשאר חכמות חיצוניות. הם מפרסמים ברבים לבוא ללמד אצלם, ובזה יצליחו לרכש הון גשמי. הם מראים תמונות תלים גבוהים של דולרים שיגיעו אליהם על ידי שילמדו אצלם. או לנו שהגענו לכך.

הסמ"ך מ"ם היודע שעם הגאולה השלמה על ידי משיח צדקנו יגיע קצו, ממילא הוא עושה כל טצדקי להשחית כל חלק טוב בישראל, שיהיה לו "אריכות ימים" רחמנא ליצלן.

יד. אנו חיים בדור שאפלו הבני תורה אינם יודעים חובתם האמתית בחייהם, בפרט בעניני המעור והלשון שהם הגורמים העקריים לעכוב ביאת בן דוד.

טו. לכן העמסנו עלינו הטרח והעל הכבד ללקט משגי התלמודים, מדרשים, זהר הקדוש, תקונים וכתבי האר"י, ראשונים ואחרונים, מוסר וחסידות מהבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים, כללים יסודיים ועקריים בענין למוד הזהר והתקונים כהצלת הדור וקרוב הגאולה שלמה, על ידי זכוך נפשות ונשמות לומדי הלמוד הקדוש הזה, שאפלו אם בתחלה לא מבינים כל כך הלמוד הזה, בכל זאת זה פועל גדולות ונצורות למעלה בשמי מרום.

טז. מטרתנו העקרית היא, כאמור, להפיץ עצם למוד הזהר ברבים, לזכות את כל היהודים ("עמך אידן"), ללא שום מטרה גשמית, שיתקרא רב, רבי או מקבל, אלא שיזדככו ויתלבנו נפשות ונשמות עמך בני ישראל ויתקרבו לאביהם שבשמים, וללא ספק זה יביא הגאולה שלמה.

יז. וזה לשונו הרב אברהם אזולאי ז"ל: ודע כי עקר כונת הרשב"י עליו השלום בחבור הזהר, הנה זה להיות האור לאמי [הינו השכינה] באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, ורצה לעשות לה סמך ליחדה בבעלה יחוד מועט על ידי חבור הזהר וכו', וספר זה עתיד להתגלות בימי מלפא משיחא כדי לתן סעד לשכינה. **וְכַל אוֹתָם שִׁיזְכוּ אֵלָיו יִזְכוּ לַגְּאֻלָּה**, כי העבודה זו המועטת בזמן הזה היא יותר חשובה מכל אילי נביות שהיו בזמן שהיה בית המקדש קים וכו', עין שם בספר חסד לאברהם מהרב אברהם אזולאי. הרי

מבאר גם מדבריו שעתיד ספר הזהר להתגלות בהתגלות חדשה מפרסמת בדור האחרון. והתגלות זו הינו התפשטות בין הכלל ישראל, אפלו בין אותם שהם בזמן הזה במדרגת בינוניים.

יח. כבר האריכו אלו שלפנינו במהות ספר הזהר הקדוש, התקונים ושאר ספרי דרשב"י, כמו כן אודות כתבי האר"י ז"ל. אנו לא נכנס לאריכות דברים בהקדמה זו, רק בקצירת אמר נעביר לפני הקורא תולדות הזהר הקדוש. כמובן שזה לא יכול להיות דבר שלם, אבל זה לא עקר מטרתנו.

(א) משה רבינו לא גלה סוד ה' רק ליחידים

משה רבינו עליו השלום קבל תורה מסיני מפי הגבורה, הוא היה רבן של נביאים, רבן דחכמים, רבן דמלאכי השרת, דקודשא בריך הוא ושכינתיה מדבר על פומי, וכתב על דוי רזין אילין דלא אשתמעו כנותייהו ממתן תורה ועד כען [זהר חלק ג' דף רל"ב], אבי החוזה אשר כל רז לא אניס ליה, וראה הכל באספקלריא המאירה במראה ולא בחידות, והוא היה רבן של ישראל שמסר להם פשטות גופי התורה, אבל סוד התורה לא גלה רק ליחידים סגלה מגדולי דורו, כמו אהרן ובניו וחור ובצלאל ויהושע ושבעים זקנים שבדור והנשיאים, שעם מסרת התורה מסר להם גם נשמת סוד התורה.

(ב) שני התלמודים מזהירים פזהר הרקיע, וחתום תורה בלמודים

כ. ידוע אשר כל דברי התנאים ואמוראים ומאמריהם והלכותיהם בבבלי ובירושלמי, יסדו יסדתם בהררי קדש מסוד התורה

א. חכמינו ז"ל הקדמונים קדם רבי שמעון בן יוחאי חברו תוספתות מדברי קבלה ורזי דרזין דאורייתא, אשר שם הסתירו דבריהם בלשון קצר וחד מאד, כמו שכתב בזה [באור החמה על זהר חלק א' ס"ב, בשם הרב אברהם גלאנטי ז"ל]. ענין התוספות הללו המובאים בכל הזהר, וכן מתניתין, הם מאנשים חכמים קדמוני ארץ, והיו מסתירים דברי סודותיהם וחידותם, ומסדר הזהר כשראה דרוש אחד השיך אל עסק אותו דרוש שבאותם

התוספות ומשניות, הכניסו בין הדבקים, להכריח אותו דרוש מצד אותה תוספתא או אותה משנה, עכ"ל.

ב. וכן כתב באור החמה (על פרשת ויצא קנ"ד: להרב אברהם גלאנטי ז"ל) וזה לשונו: שמעתי ממורי נר"ו [הוא הרמ"ק [רבנו משה קורדובירו] זלה"ה] כי אלו המשניות והתוספות [הכתובים בספר הזהר] היו מימי קדם מחכמים מחכמים והיו מדברים בלשון קצר, והרשב"י עליו השלום באו לידו, ובכל דרוש שהיה דורש והיה רואה שבאותו מתניתין או תוספתא היה בא הכרח לדבריו או ענין הנוגע בדרושו, היה מביאו בתוך דבריו עכ"ל.

ג. וכן כתב באור החמה (על זח"א קכ"א, בשם הרב אברהם גלאנטי ז"ל) וזה לשונו: המשניות הללו והתוספות המובאות בכמה מקומות בזהר, היו מחכמים מחכמים קדמוני ארץ, והיו החכמים הבאים אחריהם בעלי המימרות מביאים אותם המשניות השיכות בענין מאמר שלהם או לסייע דבריהם, אי נמי מסדרי הזהר העתיקום במקומות הראויים והשיכים אליהם עכ"ל.

ג) לכסות הקדש ולהעלים תעלומות

דוע הוא ומפרסם הוא, שצריכים לכסות הקדש ולהעלים בתעלומות חכמת סודות התורה, כמו שכתוב [פסחים קי"ט]. מאי למכסה עתיק יומין, זה המכסה דברים שכסה עתיק יומין, ומאי נינהו, סתרי תורה, וכן כתוב [בזהר הקדוש ח"ג ק"ה]: כבוד אלקים הסתר דבר, דלית רשו לבר נש לגלאה מילין סתימין דלא אתמסרו לאתגליא, מילין דחפא לון עתיק יומין, כמא דאת אמר לאכל לשבעה ולמכסה עתיק יומין כו' ולמכסה עתיק, למכסה עתיק ודאי.

ד) הרשב"י התנגד לגלות תורת הסוד

טוב טעם ודעת דרש בר יוחאי בזה שלא לגלה סודות, והוא בעצמו אמר [זהר חלק א' ע"ב]: וזה לשונו: אמר רבי שמעון אלו הוינא שכים בעלמא כד יהיב קודשא בריה הוא ספרא דחנוך בעלמא וספרא דאדם, אתקיפנא דלא

ישתכחון ביני אנשא, בגין דלא חיישו כל חכמאן לאסתכלא בהו וטען במלין אחרנין לאפקא מרשו עלאה לרשו אחרא.

ה) התבודדות האורים, רשב"י ובנו רבי אלעזר במערת צורים

וכך היה רשב"י נוהג שהיה מסתיר סודות התורה, עד הפעשה שהיה שנכנסו רשב"י ובנו רבי אלעזר להמערה במדברא דלוד בפקיעין, להתחבאות שם מפני גזרת מלכות רומי.

ו) ספרי הזהר חברו על ידי הרשב"י והחבריא

ספרי הזהר נתיסדו ונתחברו על ידי רשב"י והחבריא, שנתגלה עליהם משה רבינו הרעיא מהימנא, שהזמינוהו אליהם לישבת ובית מדרשו דרשב"י, כי הרעיא מהימנא הוא היה עקר כח הפעמיד וחיית אור קדשתן של רשב"י וחבריו.

ז) אליהו והצדיקים מגן עדן ומלאכי מעלה גלו להם סודות התורה

א. גם נתגלה להם תמיד אליהו הנביא זכור לטוב, וכל נשמות הצדיקים שבגן עדן משיבה של מעלה ומישיבה של מטה, וכל מלאכי מעלה העליונים והתחתונים נתן להם רשות שיבואו להם ויגלו להם סודות התורה, כמו שאמר הרעיא מהימנא [בריש התקונים] מה ששמע במתיבתא דרקיע גדולות ונפלאות של רשב"י ואליהו וכל החבריא איך מזהירים בתורתם כזהר הרקיע.

ב. ושמע נתינת הרשות שנתנו לרשב"י ולאליהו עם החברים ובשבח רשב"י וחבריו [כסא מלך שם], וזה לשונו: והמשכילים אינון רבי שמעון וחבריו, זיהירו, כד אתפנשו למעבד האי חבורא, רשותא אתיהיב להון ולאליהו עמהון ולכל נשמתין דמתיבתאן לנחתא בינייהו ולכל מלאכיא באתפסייא ובארח שכל, ועלת על כלא יהיב רשו לכל שמהן קדישין ולכל הויין ולכל כנויין לגלאה לון רזין טמירין כל שם בדרגא דיליה, ורשותא יהיב לעשר ספירן לגלאה לון רזין טמירין דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי

דָּרָא דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא עכ"ל, וְהַשֵּׁם עֲלֵיהֶם בְּרֵאשֵׁם, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ בָּאוּ וְנִתְגַּלּוּ תְּמִיד לִישִׁיבַת רִשְׁבִּי וְחֻבְרִיו.

ג. וְכֵן הַחֲבֵרְיָא בְּעַת שְׁהִלְכוּ בְּדֶרֶךְ וְלָמְדוּ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, זָכוּ תְּמִיד לְגִלּוּיִים עֲלִיוֹנִים מִמַּלְאָכֵי מַעְלָה וּמִנְשֻׁמְתֵין קְדִישִׁין שְׁנִתְגַּלּוּ לָהֶם וְלָמְדוּ יַחְדָּו סוּד ה', וּמִזָּה הָיָה יְסוּד סְפָרֵי הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, וְהֵם הֵם לְמוֹדֵי ה' שְׁנִאֲמָרוּ וַיֵּצְאוּ מִפִּי הַרְשֵׁב"י וְהַחֲבֵרְיָא.

ח) רִשְׁבִּי וְהַחֲבֵרְיָא עָלוּ בְּסִלּוּדֵין, וְטִילוּ בְּגֵן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן וּבַהִיכָלוֹ

רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְחֲבֵרְיָא בְּעוֹדֵם בְּחַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, עָשׂוּ עֲלִית נִשְׁמָה וְעָלוּ בְּסִלּוּדֵין לְמַרְוּמִים בְּגֵן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, וְשָׁהוּ וְטִילוּ שָׁם בְּעֶרְךְ כְּשָׁנִים עָשָׂר יוֹם בְּפֶרֶדְסִין וּבַהִיכָלוֹ דְלַעֲיֵלָא מֵהִיכַל לְהִיכַל וּמִמְעָרָה לְמְעָרָה יוֹתֵר מִשְׁבַּעַה זְמַיִם, וְרָאוּ שָׁם מָה שְׁרָאוּ, וְשָׁמְעוּ שָׁם מָה שְׁשָׁמְעוּ מִסוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁנִשְׁמְעוּ לְמַעְלָה מֵרַב מִתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא.

ט) עַל יְדֵי מִי וְאֵימַתִּי נִסְדָּר סֵפֶר הַזֶּהר

בְּסֵפֶר יוֹחָסִין הַשְּׁלָם [דף מ"ה] כְּתַב: וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: סֵפֶר הַזֶּהר הַמֵּאִיר לְכָל הָעוֹלָם הַנִּקְרָא מְדַרְשׁ יְהִי אֹר שֶׁהוּא מִסוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהַקְּבָלָה, כְּנוּהוּ עַל שְׁמוֹ [שֶׁל רִשְׁבִּי], אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא לֹא עָשָׂאוּ, כִּינֵן שְׁתַּלְמִידֵיו וּבְנֵו וְתַלְמִידֵי תַלְמִידֵיו עָשְׂאוּהוּ עַל מָה שְׁקִבְלוּ מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁאֲמָרְנוּ שֶׁהַמְּשֻׁנָּה וְסִפְרָא וְסִפְרֵי וְתוֹסֶפֶתָא כּוּלְהוּ אֵלִיבָא דְרַבִּי עֲקִיבָא, אֵף עַל פִּי שְׁאֵלוּ הַסְּפָרִים נַעֲשׂוּ עַל פִּי יוֹתֵר מִס' שָׁנָה [הַס' שָׁנָה מוּסָב עַל הַסְּפָרִים מִשְׁנָה סִפְרָא וְסִפְרֵי, וְהֵם נַעֲשׂוּ ע"פ ר"ע יוֹתֵר מִס' שָׁנָה אַחֲרֵי מוֹתוֹ, הַגְּהוֹת יַעֲבִ"ץ שָׁם] [שִׁי"ן שָׁנָה] אַחֲרֵי מוֹתוֹ, וּבַעֲבוּר זֶה דְבָרֵי הַזֶּהר הֵם יוֹתֵר אֲמַתִּיִּים, כִּי הֵם דְּבָרֵי הָאֲחֵרוֹנִים שְׁרָאוּ הַמְּשֻׁנָּה וּפְסָקֵי הַהִלְכוֹת וּמֵאֲמָרִים מֵהָאֲמוּרָאִים עכ"ל.

י) סֵפֶר הַזֶּהר חֲבֵר בֵּימֵי הַגָּאוֹנִים אוּ יוֹתֵר מֵאַחֵר

א. כְּתַב בְּאֹר הַחֲמָה (פְּרֻשַׁת וַיִּשְׁלַח קַס"ח, בְּשֵׁם הַרְב אֲבָרְהָם גְּלַאנְטִי ז"ל) סֵפֶר הַזֶּהר חֲבֵר בֵּימֵי הַגָּאוֹנִים, אוּ חֲכָמִים אַחֲרִים, שֶׁחֲבָרוּ כָּל הַמֵּימְרוֹת יַחְדָּו שֶׁכְּתַב רַבִּי אָבָא שֶׁהָיָה סוֹפֵר רִשְׁבִּי, וְהֵם חִלְקוּם לְפָרָשִׁיּוֹת, כָּל פְּסוּק בְּפָרָשָׁה שָׁלוּ, וְהֵם

הוסיפו משלהם, האי כמה דתנינן וכו', וכיוצא בהם יש רבים בזהר, וכולהו מתרצי בהכי עכ"ל.

הרב רבי משה חגיז בספרו משנת חכמים (סימן שכ"ט-של"ד) כתב: ספר הזהר לא היה מחבר כי אם אחר זמן על ידי שלישי, המסדר עשה התקשרות הדברים כאשר עלו ובאו לידו על נכון, כי האמת יורה דרכו, שהמסדר ומחבר ספר הזהר הקדוש ודאי אדם גדול היה דבאו לידו הקנטרסים, ומן השמים זכו אותו להוציא לאור תעלומות חכמה הנעלמה, והוא סדר הקנטרסים על סדר הפרשיות, אך לא רשב"י ורבי אבא עשו סדר זה הנמצא בדינו.

(יא) מדוע קראו לספר הזה בשם "זהר"

ספר הזהר, מי, ומדוע, קראוהו כן?

מצאתי פתוב בהקדמה ב' על התקונים (דף י"ז ע"א): והמשכילים יזהירו פזהר הרקיע, מאי פזהר, אלא כד עבדו האי חבורא, אסתכמו עליה לעילא וקראו ליה ספר הזהר.

(יב) רבי אבא פתב הזהר לפי צווי הרשב"י

הזהר נכתב על ידי רבי אבא, כי כן צוה רשב"י בעת הסתלקותו [ברישי אדרא זוטא זהר חלק ג' רפ"ז]: וסדר שרבי אבא יכתב, וכנראה אשר רבי אבא היה תמיד ספרא דרשב"י, וכן אמר רבי אבא בעצמו [שם] אחר הסתלקותו דרשב"י, ואנא פתבנו סברנא למכתב טפי, ולא שמענא, וכה אמר רבי אבא לרבי אלעזר [זהר חלק ב' קכ"ג]: ההוא דאנא פתבנא מבוצינא קדישא, אמיןא לגביה חבריא.

(יג) הזהר נכתב בלשון שלמדו רבי שמעון – תרגום

לשון הזהר, לישנא של זהורי"ת פתבו רבי אבא בלשון תרגום, באותו לשון שלמד בו רבו רשב"י, כמו שכתב באור החמה (לזהר חלק א' דף ט' ע"ב, בשם

הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו], וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: הַרְשָׁב"י הָיָה מְדַבֵּר תַּרְגוּם, וְהָיוּ מְלַאכִים בָּאִים לְשִׁמְעַע כו'.

יד) מְסַדְרֵי הַזְהָר הוֹסִיפוּ מְאָמְרִים גַּם מְאָמוֹרָאִים

מְאָמְרֵי וּשְׁמוֹת הָאֲמוֹרָאִים הִנְמַצָּאִים בְּסִפְרֵי הַזְהָר הַקְדוּשׁ, זֶה הוּא הוֹסֵפָה שֶׁהוֹסִיפוּ אַחַר כֵּן מְסַדְרֵי הַזְהָר הַקְדוּשׁ. וְכֵן הָיָה בְּכָל סִפְרֵי חז"ל הַקְדָּמוֹנִים, שֶׁהִמְסַדְרִים אַחֲרֵיהֶם הוֹסִיפוּ עֲלֵיהֶם מְדַבְרֵי חז"ל אֲשֶׁר רָאוּ וּמְצָאוּ הַדוּמָה לְעֵנָן. אֲשֶׁר בּוֹדָאֵי אֵלּוּ מְסַדְרֵי סִפְרֵי הַקְדָּשׁ אֲשֶׁר נִחְתְּמוּ אַחַר הַסְּתַלְקוֹת מְחַבְרֵיהֶם, גַּם כֵּן הָיָה לָהֶם מְקַדְּשֵׁת וּפְתִיחַת לֵב מְעֵן הַרְאֻשׁוֹנִים, וְרוּחַ קְדָשׁ הַעֲלִיּוֹן, הַרְשָׁה לָהֶם לְהוֹסִיף מִחֲז"ל הָאֲחֵרוֹנִים הַדוּמִים וְסִמוּכִים לָהֶם.

טו) חֶסֶד לְאֲמִים חֲטָאֵת, וְאִין לְצַפּוֹת אֶלְא לְמִשִּׁיחַ צְדָקְנוּ שְׁהוּא יוֹגָאֲלָנוּ

א. צְרִיכִין אֲנוּ לְהֶאֱמִין בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ שֶׁהוּא יָבֵא וְיִגְאָלָנוּ, וְגַם לְחַפּוֹת עָלָיו עַד שֶׁהוּא יָבֹא וְיִגְאָלָנוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְמַב"ם (פֶּרֶק י"א מֵהַלְכוֹת מְלָכִים): "וְכָל מִי שֶׁאִינוּ מְאֲמִין בּוֹ, אוֹ מִי שֶׁאִינוּ מְחַכְּה לְבִיאָתוֹ, לֹא בְּשֶׁאֵר נְבִיאִים בְּלִבָּד הוּא כּוֹפֵר, אֶלְא בְּתוֹרָה וּבְמִשְׁנֵה רַבֵּינוּ, שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה הַעִידָה עָלָיו" כו', עֵי"ש. וְכָל שֶׁכֵּן שְׁלֹא לְסַמֵּךְ עַל חֲסִדֵי לְאֲמִים וְהַבְּטָחָתָם.

ב. עֵין יְרוּשְׁלַמִי פְּסָחִים (פ"ח ה"ו) מֵה שֶׁאָמַר עַל הַבְּטָחָתָם אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר שְׁוֹא וַיִּמְיֵנָם יְמִין שְׁקֵר.

ג. אֵיטָא בְּבָבָא בִּתְרָא (י"ד צ"א ע"ב) דְּמִתְרַחֵץ עֲלֵיהוֹן דִּילֵיהּ דְּלֵהוֹן, וְכֵן הָיָה בְּחֻרְבֵן הַבַּיִת שֶׁהָיָה בְּטַחוּנָם בְּמַצְרִים וּבְאֲשׁוּר וּבְבָל מֵהַשְׁבְּטִיחוּ לָהֶם, וְאַחַר כֵּן הָיָה לְהַבֵּל וְרִיק הַבְּטָחָתָם וְכָל צְפִינָתָם. וְעַל זֶה אָמַר הַנְּבִיא יְרֻמְיָה [אֵיכָה ד' - י"ז] עוֹדִינוּ תִּכְלִינָה עֵינֵינוּ אֶל עֲזָרְתָנוּ הַבֵּל בְּצְפִינָתָנוּ צְפִינוּ אֶל גּוֹי לֹא יוֹשֵׁעַ. וּבְפִירוּשָׁא אֲתִמַּר לָן הַתְּנָא הַרְשָׁב"י (תַּקּוּנִים תַּקּוּן ס"ט) בְּזִמְנָא דִּיֵּיתִי מְלָכָא מְשִׁיחָא כו', בְּהוּא זְמַנָּא ה' בְּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נֶכֶר עַכ"ל.

ד. והיום בעוונותינו הרבים מפני ההסתער פנים הגדול, וגדל הצרות שמתרבים ר"ל בכל יום ויום ביחוד על עם ישראל, הנה רבים הם היוצאים מפשטות אמונת אלקי עולם ומאמונת התורה הקדושה ונביאי האמת, מה שנבאו על גאלת משיח צדקנו.

ה. מובא בזהר הקדוש (ח"א דף קל"ט-ק"מ במדה"נ) רבי אלעזר בן ערך הנה יתיב והנה קא מצטער בנפשו טפי, עאל לקמיה רבי יהושע, אמר ליה חיזו נהירו דבוצינא דעלמא למה אנפוי חשוכין, אמר ליה חיזו ודחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה דאתערו חברנא מארי מתניתא דשארית עלייהו רוחין קדישין כו', מאן יזפה להאי אורכא, מאן יתקיים בקיום דתיה בין האי זמנא, ועל דא אצטעירנא בנפשיאי.

ו. וזה יבאר במה שכתב בהקדמת הזהר (דף ד') שרבי חי'א שמע קלא דאמר מאן דלא מצפא דא בכל יומא בההוא עלמא לית ליה חולקא הכא, וכן כתוב בזהר (ח"א דף ק"מ, במדה"נ) חסן ישועות, מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום, וכנראה שעל זה הצטער רבי אלעזר בן ערך בטוב לבו על לחץ ודחקן של ישראל שיגרמו להם כך באריכת הגלות.

ז. ובזה מפרשים [בסליחות לערב ראש השנה בפזמון "שלוש עשרה מדות"]:
אם סררו כפרה זו [ששורה מדרך החרישה והלכה בעקלתון, שהוא] מרב עתים וימים ודו"ק.

ח. כן מובא בזהר (ח"ב דף ע"ב ע"ב) רבי שמעון זקף ידוי ובכה ואמר, ווי מאן דיזדמן בההוא זמנא, וזכאה חולקיה מאן דיזדמן וישתכח בההוא זמנא כו', בגין דההוא דיתקיים בההוא זמנא במהימנותא, יזפה לההוא נהירו דחדונה דמלכא, ועל ההוא זמנא כתיב וצרפתים כצרו את הכסף ובחנתים כבחו את הזהב וגו', לבתר דאינון עקתין מתערי על ישראל, וכל עמין ומלכיהון יתייעטון כחדא עליהו, ומתערי כמה גזירין בישינ, כוליהו סלקי בעיטא חדא עליהו, וייתון עקתא על עקתא, בתרייתא משכחו קמיייתא כו' עין שם. וכמה מפרצי יהודאין יתהפכו לאהדרא לגבייהו, וייתון עמהון, לאגחא קרבא על מלכא משיחא כו' עין שם.

ט. ולכן אחי ורעי, מי לה' ולתורה הקדושה ולנביאי האמת, יתחזק מאד מאד באמונת ביאת משיח, וכמה פעמים ביום יאמר כל אדם אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח ובאמונת השם יתברך אשר הוא ראשון והוא אחרון ומבלעדי ה' אין לנו מלך גואל ומושיע. והשם יתברך לבדו בודאי יחוס וירחם על עם עני ואביון דור עני דור האחרון הזה, אשר כמעט כל סוף חבלי משיח עבר עלינו בימינו, שהוא יעשה סוף וקץ לכל צרותינו, ופדה יפדה את נפשותינו, ויגלה מהרה כבוד מלכותו עלינו, וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה.

י. אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים, בפרט במצוקת עם ישראל בארעא קדישא ובגולה בכל אתר ואתר, התעוררו, חושו לקדם הגאולה עד שלא תבואו הפרעניות חלילה וחס.

(טז) הגם שהרשב"י ורבי אלעזר בנו והחבריא קדישא הקפידו על העלמת תורת הח"ן, אך כל זה היה רק אז, אבל האר"י הקדוש והבאים אחריו צדדו להפצת למווד זה כחסן ומגן לישועת עם ישראל

א. ידעתי גם ידעתי מה ערכי כי אין אני ראוי לעמד במקום גדולים לעורר על למווד תורת הנסתר, ורבים יאמרו לנפשם אין כונתו לשם שמים אלא לכבוד עצמו הוא דורש, לקנות לו שם. על כל אציג לפניך משל נכבד שראיתי בספר הקדוש אור לישרים בשם הרב מורינו הרב יואל מוכיח זצ"ל:

ב. מנהג ישראל תורה הוא, שנוסעים מוכיחים מעיר לעיר להוכיח את ישראל. ורבים מהמון עם טועים ואין שומעין לדבריהם, מפני שהם לוקחים ממון בשביל הדרשה, ואומרים שתוכחתם אינו אלא קרדם לחפר בה ואין כונתם לשם שמים. ונשא עליהם משל ונאמר: בעיר אחת קטנה, לא היה להם בתי אבני גזית כי אם בתי עצי היער והגאות מכסים בתבן, והיה גרים שם איש ואשתו בעלי תחת הגג. בלילה אחת הלכה האשה לישן ועדן בעלה היה נעור והיה לו נר דלוק.

ג. טרם יכבה הנר גם הוא הלך לישן והניח הנר דלוק, צעקה אליו אשתו: אולי חס ושלום יפל ניצוץ א' מהנר וישורף כל הבית כלו, עודה מדברת עמו בא שומר העיר והכריז להזהיר העם להשגיח על האש והנרות שלא יגרם לשרפה חס ושלום. אמרה האשה לבעלה שמע נא וראה מה שהשומר מכריז להשגיח על הנר שלא יגרם סכנה, השיב לה הבעל: שוטה שבעולם! וכי סבורה את שבלב שלם הכריז השומר כן? הלא אני יודע שאינו מכריז אלא בשביל שהקהל נותנים לו ממון שיכריז כן, ואלו היו נותנים לו ממון שיכריז שיציתו העיר גם כן היה מכריז. על כל אין אני שם לב לדבריו כלל, והלך לישן והניח הנר דלוק. כאשר פתרה כן היה. הנר נפל על השלחן וכל הבית נדלק ונעשה שרפה גדולה, וכמעט כל העיר נשרפה ובקשי גדול הציל את נפשו ואשתו ולא נשאר להם כי גוינתם.

ד. ראו נא השוטה הזה, בשביל שהשומר לא הכריז בלב שלם, לא רצה לשמע לדבריו והניח לשרוף ביתו באש. כן הדבר הזה: המוכיח מזהיר העם, שיעזבו מעשיהם הרעים, ואם לא כן יפלו לגיהנם אשר שם ישרפו גויותיהם כמו שנאמר הנה היום בא בער כתנור וגו'. השוטים מדמים בנפשם, בשביל שהמוכיח לא מתכוון לשם שמים, לא נתן לב לדבריו עד שפאה עליהם השרפה. הלא אין לה שטות גדול מזה, עד כאן תכן דבריו ודברי פי חכם חן.

יז) עצה נאמנה להנאתך ולטובתך

א. אחי אחי, שמע נא לעצתי, כי עצתי אמונה להנאתך ולטובתך. הנני מביא לך עסק טוב כהאי רוכל שמוכר סמא דחייא (ע"ז דף י"ח), חיים ארכים וטובים מדבש מתוקים בעולם הזה, וחיים טובים וארכים ליום שכלו טוב, ליום שצדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, כמו שאומרים באקדמות מטיילי ביה חנגא לבהדי דשכינתא וכו' וכו' לעתיד לבא.

א*. אחי אהובי, דע שמובא בספרי אמת וקדש, שאם זוכין לכנס לפני ולפנים ולהשיג אפלו מקצת מן המקצת בחכמה הקדושה הנפלאה הלזו, אז זוכין להיות בבחינת בנים למקום ברוך הוא, כמבאר באריכות בזהר הקדוש

ובתקוננים הרבה פעמים. ומי הוא זה שלא יתאנה, יתגעגע וישתוקק לזכות לכנס לפלטרין של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולהחשב לבן המלך.

ב. התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי האיר עיני ישראל מחכמתו ותורתו, ודבק לבם לאהבה וליראה כל ימיו, כדאיתא בזהר הקדוש (פרשת אחרי דף ע"ט ע"א) ביומוי דרשב"י הנה אמר בר נש לחבריה, פתח פיך ויאירו דבריה, בטר דשכיב הוו אמר אל תתן את פיך לחטיא את בשרך, עין שם. והשאיר לנו ברכה ספרי הזהר הקדוש המאיר את עיני האדם בחכמה ומוסר ובינה לכל איש ואיש לפי ערכו, ואיתא בזהר הקדוש שבזכות למוד זה עתידין ישראל להגאל גאלה שלמה, (רעיא מהימנא פרשת נשא קכ"ד ע"ב): עתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקם בהון ד' בדד ינחננו וכו'.

ב*. וכל דברי הזהר הקדוש כזהר הרקיע מאירים ומזהירים, ובמסתיר פנים רומזים דברים דקים עמקים, המדריכים ומישרים אל ידיעות האמת והאמונה חכמה ומוסר ובינה, ומרפא לנפש, והמה לאלפים ולרבבות ויקר למוצאם.

ג. והנני להעתיק לך לשונו הזהב והקדוש בזהר הקדוש פרשת שלח (דף קס"ו ע"ב) מענין חמוּדָא דאורייתא, וזה לשון קדשו: בכה רבי שמעון וגעא פתח ואמר, (משלי ה) אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירוּדָּ בְּכָל עַת בְּאַהֲבַתָּה תִשְׁגָּה תמיד. אורייתא אורייתא, נהירו דכל עלמין, כמה ימין, ונחלין, ומקורין, ומבועין, מתפשטי מנך לכל סטרין. מנך כלא, עלך קיימי עלאין ותתאין, נהירו עלאה (ודא) מנך נפקא. אורייתא אורייתא, מה אימא לגבך, אילת אהבים אנת, ויעלת חן (גבי) עילא ותתא רחימין דילך. מאן יזכי לינקא מנך כדקא יאות. אורייתא אורייתא שעשועים דמארך, מאן יכיל לגלאה, ולמימר סטרין וגניזין דילך. בכה, ואעיל רישיה בין ברכו, ונשק לעפרא, עין שם עוד להלן מגדל נוראות קדשתו של רבי שמעון בן יוחאי.

ד. וראה בפרוש הסלם במאמר אילת אהבים אות קפ"ג-קפ"ד וזה לשון קדשו: פתח ואמר אילת וגו', פתח ואמר, אילת אהבים ויעלת חן דדיה ררך בכל עת באהבתה תשגה תמיד. תורה תורה, האור של כל העולמות, כמה ימים ונחלים ומקורות ומבועים מתפשטים ממך לכל הצדדים. ממך הכל, עליך עומדים העליונים והתחתונים, אור העליון ממך יוצא. תורה תורה, מה אומר לך, אילת אהבים אתה ויעלת חן, למעלה ולמטה הם האוהבים שלך, מי יזכה לינק ממך כראוי. תורה תורה, השעשועים של אדונך, מי יכול לגלות ולומר הנסתרות והגנוזות שלך. בכה והכניס ראשו בין ברקיו, ונשק את העפר.

ה. אדחכי חמא כמה וכו': בתוך כך ראה רבי שמעון כמה צורות של החברים מסביב לו. אמרו לו, אל תירא לנו של יוחאי, אל תירא מאור הקדוש, פתוב ושמח בשמחת רבונך. כתב כל אלו הדברים ששמע באותו לילה, ושנה אותם והגה אותם ולא שכח דבר. ונר שהוא האיר לו כל אותו הלילה עד שבא הבקר. כשבא הבקר, נשא עיניו וראה אור אחד שהיה מאיר ברקיע, השפיל עיניו למטה. חזר כבתחלה וראה אור בכל הרקיע שהאיר, ועלה באותו האור צורת הבית דהינו בית המקדש, כלומר שנעשה הזווג של מלכות בזעיר אנפין, בכמה ציורים, שמח רבי שמעון. וכרגע נגזר אור ההוא.

ו. על כל הנני בזה בבקשה כפולה ומכפלת: נפשך היפה ונשמך הרוממה היא בקשתי ושאלתי. יערב נא לפניך עתירתי ותחננתי. נא ונא שמע לעצתי, איעצך ויהי אלקים עמך, לקבע לך שיעור חדש בספר הקדוש הזה שהוא עתיקא דעתיקין מתוקין כדובשין, כי על ספר הקדוש והנורא הלזה העידו עליו קדושי עליון שרפי מעלה, ובתוכם השל"ה הקדוש והפלי יקר זי"ע, שספר הזה הוא המורה והמדריך להמתחילים לעלות אל הר ד' ולזכות על ידו לכנס לפני ולפנים אל הקדש פנימה באתר גנוזי דמלקא, וזה השער לד' צדיקים יבואו בו, והוא סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה.

*. הגם שראשו מגיע לשמי שמים העליונים בגבהי מרומים עד אין שיעור וערך נעלה ונשגב, בכל זאת התחלתו הוא כסלם מצב ארצה, ויכולין

ממש אפלו בבחינת ארץ, מדרגה שפלה להתחיל לעלות וללמד בו כמו השתמשות של כל סלם שהשלב התחתון של הסלם הוא סמוך ממש לארץ ויכולין להתחיל לעלות עליו, ואחר כך עולין ממדרגה למדרגה עד הגבה למעלה מעלה עד שמי רום המעלות (וזה נרמז ליַעקב אבינו עליו השלום בחלום שאפלו בבחינת יַעקב עַקב י', עם כל זה יש בכח זרעו של יַעקב לזכות למדרגות רמות וגבוהות ירום ונשא וכו'. כי ראשו של הסלם מגיע השמימה.

ז. הנני בטוח בעזרת השם יתברך שתזכה להרויח רווחים רוחניים גדולים עצומים, ותבין ותרגיש דברי קדשו של המלך החסיד דוד עליו השלום, טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, הנחמדים מזהב ומפז רב, ומתוקים מדבש ונפת צופים, כי על ידי למודי קדש הלזה תראה בעין פקיחא כי הדברים המה אמת, גם פשוט כפשוטו, כי תזכה בעזרת השם יתברך על ידי עמקות ומתיקות למודי קדש הללו להרגיש ממש במלוא מובן המלה טעם מתוק הרבה יותר מדבש, בקיום תורה ומצוות ובעסק ולמוד תורה הקדושה, כי תזכה להיות בריה חדשה, עם השגה חדשה, גבוהה רמה ונשאה.

ח. ובפרט ת"ח שזכה כבר לחדש חדושי תורה בתורה הנגלית, אם יזכה להצליח בלמודי קדש הללו בחכמת חו, אזי יזכה לחדש חדושים בחלק תורה הלזה הרבה מאד מאד, ומעיני חכמת התורה יתחילו להפתח לעיני שכלו ויזכה להיות כמעין הנובע מקור מים חיים.

ט. תאמין לי באמונה שאי אפשר להעלות על הכתב הסבר ענינים האלה עד שתזכה לזה בעצמך, כי המה דברים נעלים ונשגבים אשר אין חכם כבעל נסיון. וזה שאמר דוד המלך עליו השלום טעמו וראו כי טוב ד', כי צריכין לטעם טעם כעקר באוריתא ורק אז תבין יראת ד', וד"ל. ותרגיש טעם חדש בלמוד גמרא ותוספות ותבין מה זה תפלין ציצית, שופר, לולב, וכל מצוה יש לה שרש למעלה, ורומזת לענינים נוראים נפלאים ועצומים בגבהי מרומים, גבה למעלה מעלה. וכביכול הקדוש ברוך הוא בכבודו מקים

המצוות, כמו שמברכין אשר קדשנו במצוותיו. ותשפיל להבין מה זה שכתוב נעשה אדם בצלמנו, מה זה צלם אלקים כפיכול.

י. על ידי למוד הקדוש הזה תזכה לחיות חיים חדשים בהשגה חדשה, וכל סדר החיים שלך ישתנה לפניך לטובה, להבין ולהשפיל ולשמח בגדל ועצום הזכות להיות יהודי כשר שומר תורה ומצוות השם יתברך, ותחיה בעולם חדש וברגש קדש לטעם טעם מתוק מדבש בלמוד תורה ובקיום המצוות, ורק אז תתחיל להשיג מה זה אהבת השם יתברך ואהבת תורה ואהבת ישראל.

יח) למוד הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד

עד כמה היה חביב למוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מובא שהרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב בעצמו אמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

יט) מה נמלצו לחפי אמרותיו מדבש לפיו

א. רבי שמעון בן יוחאי זמליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתב בספר חסידים [סימן רכ"ד] כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וקראתי הספר בשם "מאורות הזהר" שלקטתי הרבה מאמרים חדשים הנמצאים בספרים שונים המדברים בגדל מעלת למוד הזהר, וסדרתים בסדר נאה כל ענין וענין, ועשיתי מפתח למצא כל מאמר בנקל ובמהרה.

וזכות התנא האלקי רשב"י וזכות כל התנאים יעמד לי ולזרעי שנזכה ללמד וללמד לשמור ולעשות ויקים בנו ארץ ימים בימינה בשמאולה עשר וכבוד, ונמצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם.

אודה את ה' בכל לבב ובתוך רבים אהללנו אשר הגיעני עד הלם לברך על המגמר שהחנינו לזמן הזה לסים ספר "מאורות הזהר", לעורר אודות למוד תורת הסוד.

זכות הרשב"י יגן בעדנו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיץ בישראל, לחזק הלמוד בהן. צקון לחשנו, כשם שזכינו להוציא לאור ספר "מאורות הזהר", כן נזכה להוציא לאור ולגמר החבור הזה ושאר החבורים בסיעתא דשמיא.

יהי רצון שיערה ה' עלינו רוח טהרה ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו במהרה בימינו אמן.

וזאת למודעי שספרים אלו מתר לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה לשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים.

כה דברי חד מזעירי דחבריא

שיעורים בזוהר היומי
0722-990044

ניתן לשמוע שיעורים בדף היומי של:

- תיקוני זוהר,
- זוהר הקדוש,
- ספרי קבלה,
- ובזוהר היומי של החוק לישראל

בקרב יתווספו עוד ועוד שיעורים

טעמו וראו כי טוב!!!

הרוצה לזכות הרבים בפרסום שיעורים שנאמרו ברבים, נא ליצור קשר:

0548-436784 או בפקס 02-9951300

קול הזהר 0722-990044

קול הזוהר נשמע בארצינו

מפתח הפרקים

לספר "מאורות הזהר"

- פָּרָק א - לקוט נפלא אודות תורת הח"ץ
- פָּרָק ב - ספר גנזי המלך לרבינו יעקב אבוחצירא זצ"ל
- פָּרָק ג - נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פָּרָק ד - למוד ספר הזהר הקדוש במרוץ
- פָּרָק ה - העליה למירוץ מימי המשנה עד ימינו
- פָּרָק ו - שמחת ל"ג בעומר
- פָּרָק ז - גדל מעלת התפלה במירוץ
- פָּרָק ח - "חאלאקע" בל"ג בעומר במירוץ
- פָּרָק ט - רושמי העליה למירוץ
- פָּרָק י - להיות במחצתו בעולם הבא

מפתח הענינים

לספר "מאורות הזהר"

- הקדמה לספר מאורות הזהר..... לו
- (א) משה רעיא מהימנא לא גלה סוד ה' רק ליחידים..... לו
- (ב) שני התלמודים מזהירים בזהר הרקיע, וחתום תורה בלמודים..... לו
- (ג) לכסות הקדש ולהעלים תעלומות..... לז
- (ד) הרשב"י התנגד לגלות תורת הסוד..... לז
- (ה) התבודדות האורים, רשב"י ובנו רבי אלעזר במערת צורים..... לח
- (ו) ספרי הזהר חברו על ידי הרשב"י והחבריא..... לח
- (ז) אליהו והצדיקים מגן עדן ומלאכי מעלה גלו להם סודות התורה..... לח
- (ח) רשב"י והחבריא עלו בסלודין, וטילו בגן עדן העליון ובהיכליו..... לט
- (ט) על ידי מי ואימתי נסדר ספר הזהר..... לט
- (י) ספר הזהר חבר בימי הגאונים או יותר מאחר..... לט
- (יא) מדוע קראו לספר הזה בשם "זהר"..... מ
- (יב) רבי אבא כתב הזהר לפי צווי הרשב"י..... מ
- (יג) הזהר נכתב בלשון שלמדו רבי שמעון – תרגום..... מ
- (יד) מסדרי הזהר הוסיפו מאמרים גם מאמוראים..... מא
- (טו) חסד לאמים חטאת, ואין לצפות אלא למשיח צדקנו שהוא יגאלנו..... מא
- (טז) הגם שהרשב"י ורבי אלעזר בנו והחבריא קדישא הקפידו על העלמת תורת הח"ן, אף כל זה היה רק אז, אבל האר"י הקדוש והבאים אחריו צדדו להפצת למוד זה פחסן ומגן לישועת עם ישראל..... מג
- (יז) עצה נאמנה להנאתך ולטובתך..... מד

מאורות הזהר

נג

- מח) לְמַד הַפְּרִי עַץ חַיִּים מֵאֵה פְּעָמִים וְאַחַד מח
מח) מֵה נִמְלָצוּ לְחַכֵּי אִמְרוּתֵיו מִדְּבַשׁ לְפִיו מח

ספר מאורות הזהר

פָּרָק א – לְקוּט נִפְלֵא אִוּדוֹת תּוֹרַת הַחַ"ן נז

א) בְּשֵׁאִין לְכֶם מִקְּוֵה צְרִיכִים אַתֶּם לְהִטְהַר בְּקִדְשַׁת הַזֵּהָר נז

ב) בְּשִׁבַח הַזֵּהָר נח

ג) אָמַר רַשְׁבֵּ"י שֶׁהַזֵּהָר מִגֵּן בְּדָרָא דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא נח

ד) הַזֵּהָר מְסִיעֵ לַגּוֹף וְנִשְׁמָה נח

ה) טוֹב לְטַרְדּוֹת נח

ו) רְפוּאָה לְכָאֵב רֵאשׁ נט

ז) לְמָה יֵשׁ גְּזוּרוֹת גְּדוּלוֹת? נט

ח) הַזֵּהָר מְלַמֵּד יִרְאַת שָׁמַיִם נט

ט) לְמוֹד בַּחֲיִנַּת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מְקַשֵּׁר בַּחֲיִנַּת פְּנִימִיּוֹת הַנְּשִׁמָּה לְבַחֲיִנַּת פְּנִימִיּוֹת

אֱלוֹקוֹתָיו יִתְבַּרַךְ נט

י) יְדִיעַת מְצִיאוֹת הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת הִיא מְצוּה רְמָה וְנִשְׁאָה וּמְקִיָּם עַל יְדֵי זֶה מְצוֹת

וְיִדְעֵת הַיּוֹם גו' סב

יא) לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הוּא בְּכֻלּוֹ "שְׁלִישׁ בְּמִקְרָא" סב

יב) כְּמוֹ שֶׁהַמֶּלַח נוֹתֵן טַעַם בְּבֶשֶׂר כֵּן לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה נוֹתֵן טַעַם בְּנִגְלָה

דְּתוֹרָה (הַנִּקְרָא לְחֵם וּבֶשֶׂר) סד

יג) מִי שֵׁישׁ בְּיָדוֹ הַלְכוֹת וְאֵין בְּיָדוֹ מְדַרְשׁ (סוּדוֹת הַתּוֹרָה) לֹא טַעַם טַעַם שֶׁל

יִרְאַת חֲטָא סד

יד) עַל יְדֵי שִׁירְאַת ה' הִיא אוֹצְרוֹ, עַל יְדֵי זֶה הַתּוֹרָה נִקְרָא תּוֹרַת ה' סה

טו) מַעֲלַת עֲנָן "לְרִיחַ שְׁמַנִּיף" (לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה) עַל "שֶׁמֶן תּוֹרֵק" (לְמוֹד

נִגְלָה דְּתוֹרָה) סה

טז) אֲרֵף הַגְּלוּת מִחֲמַת הַעֲדָר לְמוֹד הַסּוּד; הַלּוּמִד מִבְּטַח לוֹ שֶׁהוּא בֵּן עוֹלָם הַבָּא ... סו

יז) וְמִי שֵׁאִין לוֹ יָד בְּחֻכְמָה זוֹ, גְּדוּלָה רְעֵתוֹ, עַד שֶׁאִמְרוּ מֵאֵן דְּלֹא עָאֵל וְנִפְקֵ טַב

לִיָּה דְּלֹא אֵיבְרִי סז

פָּרָק ב – סֵפֶר גְּנֹזֵי הַמֶּלֶךְ לְרַבֵּינוּ יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא זִצ"ל ע

א) דְּבַרֵי הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ רַבֵּינוּ יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא זְצוּקִלְהָה" ע

- ב) עקר הדבר הם תורה ומעשים טובים..... עב
- ג) יתעורר בלב תשוקה ולא יפרד בלל..... עג
- ד) בעסקו בתורה נעשה יחוד אמת עם התורה ואורייתא וקודשא בריך הוא בלא חד ממש..... עג
- ה) ישיב אל לבו שהשם הוא המוציא אותו מארץ מצרים..... עג
- ו) נודע לכל באי שיערי אור תורת אמת..... עד
- ז) בלא דכל אורייתא שבכתב ושבעל פה יסוד כל המצוות..... עד
- ח) לדרש השם באמת ובתמים..... עה
- ט) העקר ויסוד כל התורה ומצוות..... עה
- י) מי שלא לומד לדעת את הקדוש ברוך הוא, דהינו בלמוד פנימיות התורה, יותר טוב לו שלא נברא..... עה
- יא) עקר המצוה דקריאת שמע הוא שיבוא כח האמונה..... עו
- יב) שהיא מצוה הראשונה הפוללת כל המצוות..... עו
- יג) ידע נאמנה שמתחייב בנפשו ממש..... עז
- יד) אין זה רק עצת היצר להדיחו ולהרחיקו מאור פני אלקים..... עז
- טו) זהו גדל עצם הלחץ והדחק של הפרנסה..... עח
- טז) ישמע חכם ויוסף דעת ותבונה למצא ביגיעתו בזהר..... עח
- יז) כל אשר חפץ בקרבת אלקים..... עט
- יח) ויהנו בכל לבם בעיון טוב..... פ
- פּרָק ג – נפלאות רבי שמעון בר יוחאי..... פא**
- א) רשב"י היה מלמד בנסים..... פא
- ב) תחית המתים בל"ג בעמר בהלולת רשב"י..... פא
- ג) רשב"י פוקד עקרות..... פג
- ד) ה"ינוקא" שבוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו..... פד
- ה) הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון..... פד
- ו) 'אדם ובהמה תושיע הוי"ה' בגימטריא 'רבי שמעון בן יוחאי'..... פה
- פּרָק ד – למוד ספר הזהר הקדוש במרון..... פה**

מאורות הזהר

נה

- (א) למוֹד סֵפֶר הַזֹּהָר בְּמֵרוֹן גָּרַם שְׁנַתְמַלְא הַבַּיִת רֵיחַ טוֹב וְנִמְשְׁכָה הָאָרֶז גְּדוּלָה וְהִרְגִּישׁ גְּדוּלָה לְהִנְשָׁמָה..... פה
- (ב) קְבִיעוֹת זְמַנִּים לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֹּהָר עַל צִיּוֹן רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי פו
- (ג) לְלַמֵּד זֶהָר עַל צִיּוֹן הַרְשָׁבִי בְּמֵרוֹן..... פז
- (ד) רַבְּנֵי הַרְמִ"ק בְּמֵרוֹן פז
- (ה) מֵרֶן הַבַּיִת יוֹסֵף זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אֲמֵן בְּמֵרוֹן פז
- (ו) חֲבוּרַת הָאֶרֶ"י זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה בְּמֵרוֹן..... פח
- (ז) הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה וְכָל נְשֵׁמוֹת הַצְּדִיקִים נִמְצָאִים בְּמֵרוֹן בְּל"ג בְּעֶמֶר בְּעַת הַהִילּוּלָא קְדִישָׁא שֶׁל רְשָׁבִי..... פח
- (ח) בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הִילּוּלָא חֲדוּה וְשִׁמְחָה בְּעוֹלָם..... פט
- (ט) בְּל"ג לְעֶמֶר אָנוּ עוֹשִׂים מְשִׁתָּה וְשִׁמְחָה..... פט
- (י) ל"ג בְּעֶמֶר בְּחִינַת ג' ל' עֵינֵי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ..... פט
- פָּרָק ה – הַעֲלִיָּה לְמֵירוֹן מִיְמֵי הַמִּשְׁנָה עַד יְמֵינוּ..... צ**
- (א) הַשְּׁתַּטְחוֹת הַתְּנָאִים עַל קֶבֶר רְשָׁבִי בְּמֵירוֹן..... צ
- (ב) אֵלֵיהֶוּ הִנְבִּיא לּוֹמֵד תּוֹרָה עִם הַתְּנָאִים בְּמַעְרַת הַרְשָׁבִי..... צא
- (ג) רְשָׁבִי מְבַרֵךְ לְכָל הַבָּאִים לְמֵירוֹן..... צב
- (ד) הַשְּׁתַּטְחוֹת וְהַקְּפוֹת בְּד' מֵינִים – וּבִטּוֹל גְּזוּרוֹת – בְּמֵירוֹן..... צב
- (ה) הַדָּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יַעֲלֶה בְּל"ג לְעֶמֶר לְמֵירוֹן וְיִשְׁמַח שֵׁם שְׁמִחָה גְּדוּלָה..... צד
- (ו) לֹא יֵלֵךְ עַל הַצִּיּוֹן לְבַד כִּי הַש"ד שֶׁשְׁמוֹ תנ"י יָכוֹל לְכוּפוֹ וּלְהַחֲטִיאוֹ..... צד
- (ז) כָּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה וְנְשֵׁמוֹת הַצְּדִיקִים הֵם בְּמֵירוֹן בְּל"ג לְעֶמֶר..... צד
- (ח) קְדֻשַׁת יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר..... צה
- (ט) טַעַם שְׁנוּהֲגִין לְהַרְבוֹת בְּנֵרוֹת בְּל"ג בְּעֶמֶר..... צה
- פָּרָק ו – שְׁמִחַת ל"ג בְּעֶמֶר..... צו**
- (א) הַטַּעַם לְשִׁמְחָה וְחֲדוּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּל"ג בְּעֶמֶר..... צו
- (ב) טַעַם לְמָה נִקְרָא יוֹם פְּטִירְתוֹ בְּשֵׁם "הִילּוּלָא"..... צז
- (ג) ל"ג לְעֶמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גַּמֵּר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב..... צח
- (ד) מַעֲשֵׂה נוֹרָא מִהָאֶרֶז"ל וּבַעַל הַחֲרָדִים שֶׁרְקָדוּ בִּיחֻד עִם רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּל"ג בְּעֶמֶר..... צט

מאורות הזהר

- ה) למוד הזהר בהלולא דרשב"י צט
- ו) למוד תורת הנסתר במירון ק
- ז) תבת "שמעון" היא חיות התנא ק
- ח) אתדבקות רוחא ברוחא קא
- ט) למוד אדם פשר תורת רשב"י גורם נשיקין הדין קא
- י) רבי ברוך ממעזיבון נכד הפעל שם טוב זכותו יגן עלינו אמן, נהג בכל ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש קב
- יא) רבי יצחק איזיק מזידיטשוב למד וישנה בספר הקדוש "פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים קב
- פּרָק ז - גִּדְל מַעֲלַת הַתְּפִלָּה בְּמִירוֹן..... קג**
- א) התפלה על קברי צדיקים, אפלו יחיד ובלי פונה שלמה, מתקבלת בתפלת צבור קג
- ב) זכות הרשב"י מסייעת להבא לטהר קג
- פּרָק ח - "חאלאקע" בל"ג בעמר במירון קד**
- א) "חאלאקע" על קבר רשב"י בל"ג בעמר קד
- ב) טעם למה התינוקות מורים בקשת בל"ג בעמר קד
- פּרָק ט - רושמי העליה למירון..... קה**
- א) רבינו עובדיה מברטנורא במרון קה
- ב) רבי אברהם גלאנטי קה
- ג) האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג בעמר קו
- פּרָק י - להיות במחצתו בעולם הבא קז**
- א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישוב במחצתו בעולם הבא קז
- ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק קז
- ההבטחות הגדולות של הרשב"י (בוהר תרומה קכ"ח): - קיב**

ספר
מאורות הזהר

גדל החיוב ללמוד וללמד הזהר הקדוש והתקונים וחקמת האמת שחבר התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

— פרק א —

לקוט נפלא אודות תורת הח"ן

א) בפסאין לכם מקוה צריכים אתם להטהר בקדשת הזהר.

אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור שיושבין בפפרים ואין להם מקוה אינם רוצים ללמד זהר, ואני אומר להם אדרבא, על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום טוב בערב שבת אין צריך לטבל על השבת, כי מה צריך מקוה גדולה מקדשת יום טוב.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

(ב) בְּשֵׁבַח הַזֵּהָר

הַפְּלִיא מְאֹד בְּשֵׁבַח הַזֵּהָר מַחֲמַת שְׁנֵת־פֶּשֶׁט מְאֹד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אֶת־פֶּשֶׁטוֹתָא בְּכָל דְרָא וּבְכָל צְדִיק וְהוּא מְחִיָּה כָּל הַנְּשָׁמוֹת, מֵה שְׂאִין כֹּן בְּסִפְרָא שְׁחַבְר צְדִיק אַחַד אֵינּוּ יָכוֹל לְהַחֲיוֹת כִּי אִם בְּחִינַת מְדַרְגְתּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת אוֹתוֹ צְדִיק, וְרַעֲיָא מְהִימְנָא הוּא יוֹתֵר מִבְּאָר וְאִין בּוֹ חֲמָרוֹת כְּמוֹ בְּסִפְרָא הַזֵּהָר בְּאִידְרָא וּבְכַמְהָ מְקוֹמוֹת מַחֲמַת בְּחִינַת שְׂאֶת־פֶּשֶׁטוֹתָא בְּכָל דְרָא וְכוּ' וְכֹן בְּסִפְרֵי הַנְּבִיאִים מַחֲמַת שְׁנֵת־פֶּשֶׁטוֹ עַד סוּף הַמְדַרְגָּה נִרְאָה כָּל אָדָם שֶׁהוּא מִבֵּין וְהוּא מְחִיָּה אֶת כָּל הָאָדָם, וּמַחֲמַת הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּ"ל מִתְלַבֵּשׁ בְּסִפְרוֹי מַעֲשִׂיּוֹת.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

(ג) אָמַר רִשְׁבִּי שֶׁהַזֵּהָר מִגֵּן בְּדָרָא דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא

עַל פְּטִירַת בְּנֵי, אָמַר לִי שְׂאֲנִי צְרִיךְ לְלַמֵּד הַרְבֵּה זֵהָר, זְאֵל זִיךְ אַרְיִין טִיעֵן, כִּי מַחֲמַת חֲשֻׁכַת הַגְּלוּת צְרִיךְ לְהֵאִיר בְּאוֹר גְּדוֹל, וְאִין מְסַפִּיק שְׂאָר לְמוֹדִים, אֲפֹלוֹ שֶׁהוּא מִתְמִיד בְּלִמּוּד בְּשְׂאָר שְׁעוּרִים, וְכֹן הוּא בַּזֵּהָר שְׂאֵמַר רִשְׁבִּי שֶׁהַזֵּהָר מִגֵּן בְּדָרָא דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

(ד) הַזֵּהָר מְסִיעַ לַגּוֹף וּנְשָׁמָה

מְאֹד הַזֵּהָרִינוּ לְלַמֵּד סִפְרָא הַזֵּהָר וְהַבְּטִיחַ לָנוּ שֶׁהַזֵּהָר יְסִיעֵנוּ הֵן בְּדַבְרִים גּוֹפְנִיִים הֵן בְּנְשָׁמָה.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

(ה) טוֹב לְטָרְדוֹת

בְּשֵׁם הַרְבֵּ: זֵהָר טוֹב לְטָרְדוֹת, כִּי טָרְדוֹת בָּאִים מֵעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְזֵהָר הוּא מְאִילְנָא דְחַיִּי.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

ו) רפואה לפאב ראש

זהר הוא רפואה לראש, ומורנו הרב ב"ז קבל לפניו על כאב הראש ואמר לו אמור זהר, ואמר לו אני לומד זהר, והשיב "למוד הרבה זהר".

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

ז) למה יש גזרות גדולות?

הגאונים מחמת שהיה רב מתעסקים בנגלה, שהוא שית סטרין, והוא בחינת מט"ט, שהוא סוד בחינת הקטנות (כי הוא הנקרא הו"ה הקטן), והוא בסוד בחינת דין, לכך היו בימיהם גזרות גדולות.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, חכם הרזים)

ח) הזהר מלמוד יראת שמים

בענין היכלות דסטרא אחרא פרשת פקודי בזהר, אני שמעתי מאבי בשם הרב דאיתא בספר הרב דפולנאה באתר דמחשבה של אדם שם הוא פלו ולמה לי להיות בגיהנם אפילו חצי שעה, וסיים אבי זה לרבינו זכרונו לברכה לחיי העולם הבא, אבל אני אומר היכלות, כדי שנדע שיש ענש גדול כזה.

(רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד)

ט) למוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלוקותו יתברך

א. להבין ... תכן ענין למוד פנימיות התורה, שהאריכו בזהר ותקונים ובעץ חיים בחיוב למוד זה, וכמו שכתב גם כן בספר ראשית חכמה בהקדמה, ובשלי"ה במסכת שבועות שלו בפרק גר מצוה הפליג במעלת למוד זה.

ב. ויובן ענין זה בהקדים תחלה ענין שלישי במקרא. כי הנה ענין הלמוד במקרא אינו על דרך למוד משנה ותלמוד, שהעקר הוא להשיג החכמה שבהן שעל ידי זה יתקשר שכל האדם בחכמה זו שבתורה כו', אלא דצריך

גם כן להוציא הדברים בדבור פה דוקא, אבל מכל מקום אם אומר ההלכה ואינו מבין אינו נחשב לו ללמוד כלל כמו שכתב במקום אחר סימן נ', מה שאין כן בעסק המקרא ותורה שבכתב אם מוציא בשפתיו אף על פי שאינו מבין אפילו פרוש המלות מפני שהוא עם הארץ הרי זה מקיים מצות ולמדתם, שלפיכך כל עם הארץ מברך ברכת התורה בשחר לפני הפסוקים וכן פשעולה לספר תורה, וכן פתוב בפרדס (שער כ"ז פרק א') גבי למוד המקרא שגם מי שלא יבין לחבר התבות גם הוא, אם יעסק בו יומם ולילה שָׁכרו אתו ופעלתו לפניו כו', ואדרבה כתב: והלומד בתורה לדעת כמי שלומד בספר זכרונות כו' הלואי שלא יפסיד כו', עין שם.

ג. והענין, כי הנה מה שבא מהתורה שבכתב בהתגלות בתורה שבעל פה, דהינו ידיעת איך ומה לעשות הציצית והתפלין כו' על דרך משל, זהו התלבשות אור אין סוף בבחינת חכמה וחכמה עלאה נתלבשה בחכמה ותתאה עד שנתלבשה בחכמה דבריאה יצירה ומשם נתלבשה בהלכות דתורה שבעל פה עד שנתלבשה החכמה להיות משג ונתפס בשכל אנושי. אמנם יש בתורה דברים שלא נתנו להתלבש למטה בחכמה ושכל כלל, וכמו [וישב לט, א] ויוסף הניד מצרִימה ויקנהו פוטיפר (ועין בפרוש המשניות להרמב"ם פרק חלק ב' היסוד השמיני), וזה לשונו: ואין הפרש בין ובני חם פוש ומצרים [נח י, ו], ושם אשתו מהיטבאל [וישלח לו, לט], ותמנע היתה פילגש [וישלח לו, יב], ובין אנכי ה' אלקיך [יתרו כ, ב], ושמע ישראל [ואתחנן ו, ד], כי הכל מפי הגבורה), שבחינת ההמשכה מאור אין סוף המרמז באותיות אלו וספור זה לא יוכל להתלבש כלל בחכמה ושכל, ולכן ההמשכה היא רק על ידי האותיות והפסוקים בלבד, פי נעוץ סופן בתחלתן כו'.

ד. ולכן גם מה שלא נתלבש בחכמה, דהינו שהוא מבחינת פתר שלמעלה מהחכמה ... אף על פי כן נמשך הוא גם כן על ידי האותיות שבתורה שבכתב. ולכן נקרא מקרא, שקורא וממשיך התגלות אור אין סוף על ידי האותיות אף שאינו משיג כלל. ועין מה שכתבתי מענין אותיות התורה איך ששרשן למעלה מהחכמה ... בעטרה שעטרה, שהעטרה נעשה מאבנים טובות הוא בחינת אותיות התורה (וכמאמר רבותינו ז"ל כל

התורה שמונתיו של הקדוש ברוך הוא ... ולכן אף עם הארץ שאינו מבין פרוש המלות ממשיך, מה שאין כן בתורה שבעל פה שנתלבשה בחכמה, לכך כשאינו מבין אינו ממשיך, אבל בתורה שבכתב ממשיך אף שאינו מבין ואינו תלוי כל כך בהבנת הפרוש יען מקור המשכה זו הוא מלמעלה מהחכמה כו', והינו על ידי האותיות. ולכן נקרא תורה שבכתב מקרא, שקוראים וממשיכים על ידי האותיות...).

ה. והנה בכלל למוד המקרא הוא גם כן למוד האגדות, שהרי רב האגדות הם על הפסוקים ומעט מוסר וגם הם אין משגים ובכלל מקרא יחשב.

ו. והנה בכלל מקרא הוא גם כן למוד פנימיות התורה, שהרי מדרש הזהר הוא על פסוקי התורה, ועוד שגם בלמוד רזין דאורייתא אינו משיג רק המציאות מההשתלשלות ולא המהות, אם כן אינו דומה למשנה ותלמוד שמשג מהות חכמתו יתברך ובלמוד ההשתלשלות אינו משיג כלל מהות חכמה זו ... אלא רק ידיעת המציאות. ואף על פי כן דבר גדול הוא מאד כיון דאי אפשר להיות בזה השגת המהות, והרי זה כמו שבמקרא אף על פי שאי אפשר להיות בהשגה בבחינת חכמה כיון ששרשה למעלה מהחכמה לכן גם מה שאומר האותיות דבר גדול ועצום הוא ... כמו כן ידיעת המציאות מהפנימיות אף על פי שאינו משיג כלל המהות דבר גדול הוא עד להפליא...

ז. והנה כיון שהתורה היא הממצע המקשר ומחבר נשמות ישראל להקדוש ברוך הוא, והממצע יש בו שני בחינות, סתים וגלוי, אם כן בחינת הפנימיות הנקרא סתים הוא המקשר ומחבר בחינת פנימיות של הנשמה לבחינת פנימיות אלהותו יתברך.

(לקיטי תורה לבעל התניא, פרשת ויקרא דף ה' טור ב' ואילך)

(י) ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים על ידי זה מצות וידעת היום גו'

עוד יש לומר בענין מעלת העסק בפנימיות, על פי מה שכתוב באגרת הקדש להבין מה שכתוב בפרי עץ חיים, **דלמוד פנימיות פונת המצוות לא גרע מלמוד הלכותיה, ואדרבה כו'**, אף שאינו משיג המהות, עד כאן לשונו. ורצה לומר, מפני שהמצוה משג מהותה לכן ידיעת סודות המצוה אף שאינו משיג המהות לא גרע כו'. ואף שכתוב שם: מה שאין כן בסדר ההשתלשלות אף אם השיג המציאות לא עדיף מצד עצמו פלמוד המצוות שמשגי ותופס המהות כו', הרי מסיק אחר כך: **אלא שידיעת המציאות מההשתלשלות היא גם כן מצוה רמה ונשאה ואדרבה עולה על כלנה**, כמו שנאמר וידעת היום [ונאתחנן ד, לט], דע את אלקי אביך כו' [דברי הימים א' כח, ט], ומביאה ללב שלם כו', שהוא העקר ... אם כן הרי **בידיעת ההשתלשלות אף שאינו משיג כלל המהות מקיים מצות וידעת כו'**, ולא גרע מלמוד ההלכות.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג')

(יא) למוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"

א. ועל פי זה יתרוץ מה שנדחקו גדולי המפרשים בפרוש מימרא זו [עבודה זרה יט, ב] דלעולם ישלש אדם שנותיו שלישי במקרא שלישי במשנה שלישי בתלמוד ... אמן לפי מה שכתבתי אתי שפיר, דבתחלת למודו של אדם ישלש השליש במקרא ממש לבדו, דאף על גב שלתלמוד צריך זמן יותר מכל מקום יש לו למהר ללמד המקרא בתחלה ואחר שהגדיל בחכמה יש לו לקיים השליש במקרא בתורה שבכתב עם מה שילמד אחר כך מפנימיות התורה והאגדות, שזה נכלל הכל בשליש במקרא כנ"ל (ואפשר דגם למוד מדרש רבה ושאר המדרשים הוא בכלל השליש במקרא ... ואף שבהלכות תלמוד תורה מבאר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכהאי גונא הן בכלל שלישי במשנה, הינו מפני שהן הלכות וגופי התורה כמו

המשנה, מה שאין פן למוד הרבות שהן אגדות שעל המקרא ומוסר ה' אפשר שזה נכלל בשליש במקרא...

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג' ואילך)

ב. עוד יש לומר בפרוש לריח שמניך כו' שמן תורק כו' על דרך המדרש הנ"ל שזהו ענין לעולם ישלש אדם תלמודו שלישי במקרא שלישי במשנה ושליש בתלמוד [ההמשך נעתק להלן אות ט"ז] ... **הנה למוד הזהר וכתבי האריז"ל הוא בכלל שלישי במקרא ...** שהרי מדרש הזהר וכן מדרש רבה ושאר המדרשות הן פרוש המקרא, ופרש רש"י בפרק קמא דברכות (דף י"א ע"ב) שמדרש הוא קרוב למקרא כו', עין שם. ואף שבהלכות תלמוד תורה מבאר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכהאי גוונא הן בכלל שלישי במשנה, הינו על כל פנים מפני שהן פרוש דיני וגופי התורה כמו המשנה ממש, אבל בלמוד סודות הזהר אין השגה אפלו לגדולי החכמים רק ידיעת המציאות מהשתלשלות ולא השגת המהות כלל, והרי זה כעין למוד המקרא שהוא קורא בשמותיו של הקדוש ברוך הוא אף על פי שאינו משיג כלל עצמיות הגנוז בהן כנ"ל. וכעין זה הוא בלמוד הזהר ועץ חיים. ולכן הוא בכלל שלישי במקרא ... ולכן גם זה נקרא לריח שמניך, שידיעת המציאות היא כמו ריח בעלמא לגבי השגת מהות חכמתו יתברך שבמשנה ותלמוד.

ג. ועל דרך שנתבאר באגרת הקדש קרוב לסופו שבלמוד סדר ההשתלשלות אף אם השיג המציאות לא עדיף מצד עצמו כלמוד המצוות שמשיג ותופס המהות כו', אלא מצד שידיעת המציאות הוא גם כן מצוה רבה ונשאה ואדרבה עולה על כלנה כמו שנאמר וידעת היום דע את אלקי אביך כו' ומביאה ללב שלם. ועוד שגם הריח וידיעת המציאות הוא הארה מבחינת פנימיות התורה כו' ... ולכן צריך להיות ב' הבחינות לריח שמניך כו' ושמן תורק כו'.

(לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' סוף טור ג' ואילך)

**(יב) כמו שהמלח נותן טעם בבשר פן למווד פנימיות התורה
נותן טעם בנגלה דתורה (הנקרא לחם ובשר)**

והנה מפל זה יובן בתוספת באור ענין ולא תשבית מלח כו', שלמווד הפנימיות נקרא בשם מלח, שהמלח ממתיקת הבשר אף שאין בו טעם בעצמו כמו הבשר, וכך הנגלה שבתורה נמשל לחם, כמו שנאמר [משלי ט, ה] לכו לחמו בלחמי, וגם לבשר, כמו שנאמר במקום אחר על פסוק זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, דקאי על תורה שבעל פה, וכן בגמרא בבא בתרא (דף כ"ב) אמרו אכלו בשרא שמינא בי רבא. והינו כמו הלחם והבשר יש בהן טעם, וממש כך בלמווד הנגלה שבתורה יש בה השגת המהות ממש, מה שאין כן בלמווד הפנימיות שאין בזה רק ידיעת המציאות ולא השגת המהות, והמהות נסתת ונגעלם ואינו משג כלל להיות בבחינת טעם ממש כמו הנגלה, עד לעתיד לבא שיתגלה פנימיות התורה. ולכן נמשל למלח, לומר שעם היות שאין בו טעם, עם כל זה הוא דייקא הנותן טעם בהבשר.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד')

**(יג) מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא
טעם טעם של יראת חטא**

זה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה באבות דרבי נתן (סוף פרק כ"ט) וכן הוא גם כן בברכות כל מי שיש בידו מדרש ואין בידו הלכות לא טעם טעם של חכמה, כל מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, פרוש שהלכות נקרא טעם של חכמה לפי שבהן ועל ידן משג המהות חכמתו יתברך שנתלבשה בהלכה זו, מה שאין כן בלמווד הפנימיות הנקרא מדרש אין משג המהות ממש, ולכן נקרא שלא טעם טעם של חכמה, פרוש המהות ממש. ועם כל זה מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, כי אף שבלמווד המדרש אין משג רק הארה, מפל מקום זו ההארה מביאה לידי יראת חטא ... ועוד כי אף שזהו רק הארה, הנה היא הארה מבחינת הפנימיות, כי אורייתא סתים וגליא.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד')

יד) על ידי שירת ה' היא אוצרו, על ידי זה התורה נקראת תורת ה'

וזהו גם כן ענין מאמר רבותינו זכרונם לברכה פ'ק ב' דשבת (דף ל"א סוף ע"א), קבעת עתים לתורה כו' פלפלת בחכמה כו', ואפלו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא. משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חטין לעליה, הלך והעלה לו, אמר ליה, ערבת לי בהן קב חומטין, אמר ליה, לאו, אמר ליה, מוטב שלא העלית. והענין, כי חטה הוא כ"ב אתון דאורייתא ... וקב חומטין פרש רש"י ארץ מלחה, והוא ענין ולא תשבת מלח כו'. וזהו שנזכר ערבת לי בהן קב חומטין, דתבת לי מיתר, אלא דרצה לומר שעל ידי שירת ה' היא אוצרו אזי התורה והחטים הם לי, ונקראת תורת ה' ... מה שאין כן תורה בלא יראה כו'.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם דף ו' טור א')

טו) מעלת ענין "לריח שמניך" (למוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (למוד נגלה דתורה)

א. עוד יש לומר בפרוש לריח שמניך כו' ושמן תורק כו' ... הנה בלמוד המצוות משנה ותלמוד משיג ותופס המהות חכמתו יתברך מאחר שנתלבשה בדברים גשמיים שהן רצונו וחכמתו יתברך ממש, וזהו ענין שמן תורק כו', מה שאין כן בספורי מעשיות שבתנ"ך שאינו משג כלל חכמתו יתברך המלבשת בתבות וצורפי אותיות, וכמו שכתב בזהר בהעלתך (דף קנ"ב ע"א) שפשיטיות המובן מן הספור מעשיות שבתורה נקרא לבושא דאורייתא, ובאר הרמ"ז שם, כמו על דרך משל פסוק ואלה כו' בארץ אדום כו', שנדאי מעשה שהיה כף הנה ואין יוצא מדי פשוטו, אבל אין פונת ה' בו בעצם אבל בה נגנזו סודות עולם התהו כו', עין שם ובזהר שם (דף קמ"ט ע"ב) שהאריך בזה.

ב. ובפרדס (שער כ"ז פ'ק א') האריך בבאור מאמר הזהר הנ"ל, וכתב וזה לשונו: אבל כאשר נבוא האדם ללמד בתורה, צריך שיהיה פונתו שהוא לומד הענין שהוא במה שהם דברים אלקיים שנעלה ממנו עצם פנימיותם וכו',

ועם היות שהוא לא ישפיל בה פי אם פשטיות הספור, ואין צריך לומר זה אלא אפילו מי שלא יבין כלל כו', גם לו יש שכר טוב, עכ"ל.

ג. ולכן האותיות התורה ופשטיות הספור נקרא ריח שמנייה, כי עם היות שאינו מובן ומשג כלל פנימיות חכמתו יתברך הגנוזה ומלבשת בספור מעשה ואותיות ההם ... עם כל זה האותיות ופשטיות הספור הן הן ריח שמנייה, שבהם ועל ידם ממשיך הקורא במקרא ריח והארה מבחינת שמן משחת קדש, וכמו על דרך משל שמריחים ריח הטוב אף על פי שאינו טועם אותו בפיו כלל ואף על פי שהוא רחוק ממנו כו'. ואדרבה הריח הזה נמשך ממקום עליון ביותר, שהוא בחינת שמן המריח שלמעלה מבחינת שמן סתם, חכמה עליונה כו', ולפי שהוא גבוה יותר במעלה לא יכול לבוא בהתגלות בבחינת קרוב בבחינת טעם כענין שמן תורק כו', אלא בבחינת ריח לבד כו' ... ואף על פי כן יש גם כן מעלה יתרה ועצומה בבחינת שמן תורק שהוא המשכת עצמיות חכמה עליונה ולא ריח והארה לבד כו', ושניהם כאחד טובים.

(לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' טור ג')

טז) ארץ הגלות מחמת העדר למוד הסוד; הלומד מבטח לו שהוא בן עולם הבא

א. סמא דחייא, חיוב גדול על כל ישראל ללמד זהר הקדוש בכל יום אפילו גירסא בעלמא, כי בזה בונה עולמות ומטהר ומקדש נשמתו, ואין קץ לגדל שכרו כי בזה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, כמובא בזהר הקדוש פרשת נשא (דף קכ"ד ע"ב) בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ובתקונים סוף תקון ו', מהאי חבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגינייה וקראתם דרור בארץ וגו'.

ב. ובתקון ל' בספר כסא מלך, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גליתא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה א'

בְּלִמּוּד הַקְּבֵלָה מֵה שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גָדוֹל כְּחֹה לְקָרֵב הַגְּאֻלָּה.

ג. וּבִתְקוּן מ"ב שָׁם בְּכֶסֶף מֶלֶךְ: כִּי לִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שָׁפָן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפִּילוּ פְרוּשׁ מֵאָמַר אֶחָד יַעֲשֶׂה בּוֹ תִקְוִין לְמַעַלָּה בְּשַׁעֲה אַחַת שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפִּשְׁט שְׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הֵבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְמִלְכָּא וְיִהְיֶה מְרוּאֵי פְנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְרַקִּיעָא.

ד. וּמָה שְׁאוּמְרִים וְכִי אֶכְשֶׁר דְרָא, אֲדַרְבֵּה שְׁבַדְדוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שְׁהִיוּ לָהֶם נְשָׁמוֹת קְדוּשִׁים מִמְּקוֹמוֹת גְּבוּהִים יָכְלוּ לְטַהַר נְשָׁמָתָם בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, וְעָכְשׁוּ בְּעִקְבֵּתָא דְמְשִׁיחָא נְשָׁמוֹת נְמוּכִים וְגַם הַתְּגַבְרוֹת הַחִיצוֹנִים רַחֲמֵנָא לִיצְלוֹן, אִי אֶפְשָׁר לְטַהַר נְשָׁמָתָם, רַק בְּסַמִּים יְקָרִים, הֵינּוּ בַזֶּהר הַקְּדוּשׁ, כִּי לְשׁוֹן הַזֶּהר מְסַגֵּל לָזֶה אֶפִּילוּ בְּפִטְפוּט לְחוּד וְאֶפִּילוּ בְּלִגְלוּג, וּבָזֶה יִהְיֶה נְשָׁמָר מִכָּל רַע מֵיִצָּר הָרַע וּמִמְקָרִים רָעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה הַחֲמָרִי, וְגַם בְּעוֹלָם הֵבֵא הַרוּחָנִי, כְּנוֹדֵעַ מִזֶּהר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁתַּת פְּנִיחָס דְף רי"ט, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא דְנִהִיר חֲכְמָתִיהָ בְּכָל דְרִין דִּהְיוּ אֲבַתְרָה, עַד בִּיאַת הַגּוֹאֵל אוֹר תּוֹרָה שֶׁל רֶשֶׁב"י מֵאִיר בְּאוֹר רַב לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל.

ה. עַל כֵּן יִתְחַזַּק כָּל אָדָם מְאֹד לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוּשׁ לְכָל הַפְּחוֹת ה' דְּפִים בְּכָל יוֹם כְּדִי שְׁיִגְרָם חֲדָנָא וּפּוֹרְקָנָא בְּהוֹן לְעִילָא וְתַתָּא, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

(צִנְיַת הַר"ד מֵאִיר ב"ר אֶהְרֹן שְׁוֹאֲרֶץ זי"ע מִפִּידֵיִץ)

יז) וּמִי שֶׁאֵין לוֹ יָד בְּחֻכְמָה זֹה, גְּדוּלָּה רַעְתּוֹ, עַד שֶׁאָמְרוּ מֵאֵן דְּלָא עָאֵל וְנִפְק טַב לִיה דְּלָא אִיבְרִי

סוד לִמּוּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה גְּבוּהָ מְאֹד עַל כָּל הַלְּמוּדִים, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזָּכָה שֶׁחִלַּק לוֹ הַשֵּׁם חֵלֶק בְּבִינָה וַיֵּשׁ לוֹ יָד וְשֵׁם בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה, וּמִכּוֹן בְּעֲשִׂית הַמְצוּוֹת וּבִתְפִלוֹתָיו וּלְמוֹדוֹ עַל פִּי הַסוּד, מֵה טוֹב חֵלְקוֹ וּמֵה נְעִים גּוֹרְלוֹ, אֵין הֵפֶה יְכוּלָה לְסַפֵּר גְּדָל מַעְלָתָם, וְהַרְגִיל בְּסַפֵּר הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ

ראה יראה גדל מעלת האנשים האלה שלמים הפלא ופלא. ומי שאין לו יד בחכמה זו, גדולה רעתו, עד שאמרו מאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא איברי.

הרגיל בספר הזהר והתקונים וספרי המקבלים בעיניו יראה ולבבו בין גדל מעלת חכמה זו וימסר נפשו עליה ולפום צערא אגרא.

וכהנה רבות מאמרים הממררים את הלב, ובודאי שאין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו וכל אדם אינו חיב אלא כשעורו, ובזכות הכתוב ומדבר, הנה כי כן חיובא רמאי על כל תלמיד חכם לאחר שמלא פרסו בגמרא ופוסקים שיפנה את עצמו לטיל בפרדס וישתדל ברב עז ותעצומות כיד השם הטובה עליו לכנס בחכמה זו וצריך שיקדים לקיים התנאים הצריכים לחכמה זו כמפדש בהקדמת עץ החיים למורנו הרב חיים ויטאל ובתשובות חות יאיר ובשאר ספרי המקבלים, ואז מגלין לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר, ועל יסבל ולא יבל כדי לזכות לחכמה זו, כי גדול כבודו בשמים ממעל שעושה נחת רוח גדול ליוצרו. והרגיל בספר הזהר והתקונים וספרי המקבלים בעיניו יראה ולבבו בין גדל מעלת חכמה זו וימסר נפשו עליה ולפום צערא אגרא. אמנם אף מי שאין לו יד בחכמה זו לא ימנע משוט בא"רש ארש"ות החיים ספרי המקבלים המפרשים פונת התפלות וברכות ומצוות על פי הסוד כי אז בשעת מעשה יתלהב לבו בזכרו כי הם דברים העומדים ברומו של עולם עמק עמק וגבוה מעל גבוה, אשרי ילוד אשה הבונה בשמים עליותיו, ולא היא עובד בתפלתו לקבל פרס, רק יכונן לתקן הדברים בשרשן לדעת קדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם ולבו למו אב יצעק שמעשה ידינו יכונן עלינו:

כלל הדברים שאמרו שמי שלא טעם חכמה זו לא טעם טעם יראת חטא ולהיות עובד אלקים ביראה ואהבה ושמחה רבה כדת מה לעשות.

וגם הרואה ספרי המקבלים בלבבו בין מעט כי גדול אדוננו ולגדלתו אין חקר, ובין מעט עד כמה מגיע פגם החוטא ומה גורם פגם וקלקול גדול על כל דהוא דבר פשע, ומה מאד גדולה רעת חרבן בית המקדש אשר גרמנו

בעוונותינו הרבים באפן שראוי לאדם להתמרמר בזכרו אלה ולהוריד פנחל דמעה מאין הפוגות, וכל קבל דנא, המבין יבין מה נעשה בשמים ממעל על ידי תפלתנו ומצוותינו ולמודנו ובשבתות וראש חדש ובחגים ובמועדים באפן שישמח ישראל בעושיו בשמחה ובטוב ללב יותר מרב כל. כלל הדברים שאמרו שמי שלא טעם חכמה זו לא טעם טעם וראת חטא ולהיות עובד אלקים ביראה ואהבה ושמחה רבה כדת מה לעשות. והמרגיל עצמו לחזות בנעם ספרי המקבלים בעיניו וראה כי אין דבר רק ממנו שאפלו באכילה ושתיה ושאר כסות ועונה ודרכי חבת איש לאשתו וכדומה, ואפלו ביציאת חוץ, בכל יש רזין עילאין ובונה עולמות, ובלבד שיעשה הדברים כתקונן בלי סרך אסור, ויכנו לבו לשמים, אשרינו מה טוב חלקנו, ועל כן, טוב לגבר שניהג לקים כל דבר על פי הסוד כמנהגן של חסידים, ואף שאינו יודע הסוד, מעשה ידינו כוננה עלינו ועושה נחת רוח ליוצרנו.

(פלא יועץ אות ס' סוד)

— פָּרָק ב —
 סֵפֶר גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ
 רַבֵּינוּ יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא זצ"ל

(א) דְּבָרֵי הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבֵּינוּ יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא זְצוּק־לַלְהָ"ה
 בְּסִפְרוֹ גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ דָּף קפ"ה

זֶה לְשׁוֹנוֹ הַטְּהוֹר:

רבי שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש

או יאמר "כי המצוה הזאת" וגו' אֶפְשֶׁר דְּבָא לְרַמּוּזֵי עַל לְמוּד הַקְּבֵלָה
 שֶׁהוּא עֵקֶר בִּיאַת הָאָדָם לְעוֹלָם. כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְשֵׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם כִּמְהַ
 פְּעָמִים בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ, דְּמִי שֶׁלֹּא לְמַד תּוֹרַת אֱמֶת שֶׁהֵם סוּדוֹת הַתּוֹרָה טוֹב לוֹ
 שֶׁלֹּא נִבְרָא דְבִלְאֵ זֶה אֵין אָדָם יוֹדֵעַ אֱלֹהוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִרְאֶתוּ וְאֶהְבְּתוּ,
 וְעִבְדוּתוֹ. וְכִמוֹ שֶׁאָמַר דּוּד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְשִׁלְמֹה הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם,
 "דַּע אֶת אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעַבְדֵהוּ".

מְכַשׁוּלוֹת וְדַבָּרִים הַמְעַכְבִּים

וְהִנֵּה יֵצֵר הָרַע דַּעְתּוֹ תַּמִּיד לְהַדִּיחַ בְּנֵי אָדָם מִדֶּרֶךְ טוֹב לְדֶרֶךְ רָע. וּבִכְרִיט
 הַרוּצָה לְהַתְעַסֵּק בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה עוֹשֶׂה לוֹ מְכַשׁוּלוֹת וְדַבָּרִים הַמְעַכְבִּים אוֹתוֹ
 וּמְרַשְׁלִים אוֹתוֹ. וְהוּא דְבָא לוֹ בְּדֶרֶךְ חֲסִידוּת בְּאִמּוֹר לוֹ אֵין הַגּוֹפּוֹת שֶׁל זֶה
 הַזְּמַן רְאוּיִים לְסוּדוֹת הַתּוֹרָה מְשׁוּם דְּלִיכָא נְבִיאִים וְלִיכָא רוּחַ הַקְּדוֹשׁ.
 דְּבִשְׁלָמָא דּוֹרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שֶׁהִיָּה דוֹר דַּעָה הֵינּוּ רְאוּיִים
 לְסוּדוֹת הַתּוֹרָה מְשׁוּם דְּזָכוּ עַד שֶׁעָלָה מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְשָׁמַיִם וְלְמַד
 מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פֶּה אֶל פֶּה וְאָמַר לְיִשְׂרָאֵל פֶּה אֶל פֶּה. וְעוֹד, שֶׁהֵינּוּ
 קְדוֹשִׁים אוֹתוֹ הַדּוֹר מֵצַד עֲצָמָם, עַד שֶׁמִּכַּח קְדָשְׁתָּם נִגְלָה עֲלֵיהֶם הַקְּדוֹשׁ

ברוך הוא בַּיָּם, וְאָמְרוּ בָּלָם "זֶה אֱלֹהֵי יִצְחָק" וַיִּכְמוּ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה: רָאִתָּה שְׂפָחָה עַל הַיָּם מַה שֶּׁלֹּא רָאָה יַחְזִקְאֵל וּבַדּוֹר הַזֶּה אֵין שׁוּם דְּבַר מְזֵה. לָזֶה בָּא מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם לְצוּוֹת לְיִשְׂרָאֵל וּלְהַזְהִיר לְדוֹרוֹת הַבָּאִים, שֶׁלֹּא יִמְנְעוּ מִלְדַּעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת.

שִׂיכָא בְּכָל יוֹם וַיּוֹם – מִצְוָה עִם הַכּוֹלֵל גִּימְטְרִיָּה "הַקְּבֵלָה"

וְזֶה שְׂאֵמַר הַפְּתוּב: "כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת" הִיא לַמוּד הַקְּבֵלָה. "מִצְוָה" עִם הַכּוֹלֵל גִּימְטְרִיָּה "הַקְּבֵלָה" וְעֲלֶיהָ בָּא לְהַזְהִיר מִשֶּׁה רַבֵּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם שֶׁלֹּא תִשְׁכַּח מֵהֶם לְעוֹלָם, וְלָזֶה אָמַר "אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֶה הַיּוֹם" דְּהֵינּוּ שִׂיכָא בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וּלְפִיכָךְ צָרִיךְ אֶתָּה לְהַתְחַזֵּק וּלְהַתְאַמֵּץ בִּידְעֶתָּה.

אֵל תִּשְׁמְעוּ לְדַבְרֵי יִצְרָר הָרַע כִּי הִנֵּה יִצְרָר הָרַע מְדִיחָךְ שֶׁלֹּא לְלַמְדָּה מִשְׁנֵי טַעֲנוֹת: אַחַת, אֹמֵר לָךְ זֶה מַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, צָרִיךְ נָבִיא שֶׁשָּׁמַע מִפִּי הַשָּׁם שִׁיּוּדִיעַ לָנוּ הַדְּבָר עַל אַמְתָּתוֹ. וְעַכְשָׁו בְּזַמְנֵנוּ אֵין נָבִיא וְלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. זֹאת וְעוֹד, הַלּוּמֵד קְבֵלָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת גּוֹף קְדוֹשׁ וְטָהוֹר וְנָקִי מִכָּל דְּבַר רַע, כְּמוֹ יִשְׂרָאֵל שִׁיּוּדִיעַ מִמִּצְוִוִּים שֶׁמֵּרַב קְדָשְׁתָּם שֶׁהֵיוּ קְדוֹשִׁים וְטָהוֹרִים, כִּינּוּן שֶׁעָבְרוּ בַּיָּם נִגְלָה עֲלֵיהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעוֹד, מֵרַב קְדָשְׁתָּם רָאוּ אוֹתוֹ פְּנִים בְּפְנִים בְּמַעֲמַד הַר סִינַי. לְאַלֶּה בְּאַמְתָּ שֶׁיָּךְ לַמוּד הַקְּבֵלָה. אֲבָל גּוֹפּוֹת הַזְּמַן הַזֶּה, שֶׁגָּבְרָה סִטְרָא אַחְרָא, הֵם סְרוּיָחִים וּמְטַנְפִּים וְעַל מִי תַחֲוִיל הַקְּבֵלָה.

לְהַזְהִיר לְיִשְׂרָאֵל - אֵל תִּשְׁמְעוּ לְדַבְרֵי יִצְרָר הָרַע

לְפִיכָךְ בָּא מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם לְהַזְהִיר לְיִשְׂרָאֵל וְאָמַר לָהֶם אֵל תִּשְׁמְעוּ לְדַבְרֵי יִצְרָר הָרַע כִּי מַה שְׂאֹמֵר לָכֶם בְּזַמְנֵן הַזֶּה אֵין נָבִיא וְלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. דְּבָרָיו מֵהֶבֶל יִמְעֵטוּ. כִּי גַם בְּזַמְנֵן הַזֶּה הַכֹּל עָרוּךְ וּמוֹכֵן כְּשֶׁלַּחַן הָעָרוּךְ לְפָנֵי הָאָדָם. דְּכָל דְּבָרֵי קְבֵלָה נִכְתְּבוּ וְנִחְתְּמוּ בְּסִפְרִים. וְכַנְגָד זֶה אָמַר "לֹא נִפְלְאת הִיא מִמֶּךָ".

הַבֵּא לְטָהַר מְסִיעֵין אוֹתוֹ

וְכַנְגָד הַטַּעֲנָה הַשְּׁנִיית, שֶׁטוּעַן הַיִּצְרָר הָרַע שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת גּוֹף טָהוֹר וְקְדוֹשׁ. גַּם זֶה אֵינָה טַעֲנָה כִּי גַם בְּזַמְנֵן הַזֶּה הַרוּצָה לְהַתְקַדֵּשׁ וּלְהַטָּהַר יְכוּל לְהִיּוֹת

קדוש וטהור כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא לטהר מסיעין אותו, ועל זה אמר "ולא רחוקה היא" דהינו, הקדשה והטהרה אינה רחוקה ממך, ואזיל ומפרש כל הפסוקים שאחר זה וזה שאמר "לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמים" דהינו: לא תאמר כי מעשה מרכבה תלוי בשמים וצריכים אנו נביא כמשה רבינו עליו השלום שיעלה לנו לשמים, ויורד לנו מעשה מרכבה, ויודיעו לנו על אמתתו. לזה אמר, אל תחשב כן, כי לא נשארה בשמים, וגם "לא מעבר לים היא" כנגד הטענה השנית שטוען היצר שדברי קבלה צריכים גוף קדוש וטהור כמו ישראל שעברו את הים והיו כלם גוף קדוש וטהור ונקי, גם זו אינה טענה, אין זה תלוי בגוף הטהורים שיעברו הים.

דהכל תלוי בך דכשתקדש בלבבך ובפיך יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי קבלה

גם עכשו הכל תלוי בידי אדם שיוכל להתקדש ולהטהר עד שיהיה ראוי לקבל מעשה מרכבה וזהו שמסים "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו" דהכל תלוי בך דכשתקדש בלבבך ובפיך יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי קבלה.

עד כאן לשון קדשו.

מַרְנָא וְרַבְנָא הוּד כ"ק אַדְמו"ר הַזְקֵן הָרַב בַּעַל הַתְּנַיָא – בְּסֵפֶר תּוֹרַה אֹר פְּרֻשֵׁת חַיִּי שָׂרָה דְּרַף ט"ז עמוד ב'.

(ב) עקר הדבר הם תורה ומעשים טובים

ועתה צריך להבין ענין אהבה ויראה שהם רק גדפין לבד להגביה עקר הדבר שהם תורה ומעשים טובים. ולהבין מהות האהבה מה היא. הנה בקריאת שמע צריך שימליכנהו למעלה ולמטה ולארבע רוחות העולם. פרוש דכתיב "מלא כל הארץ כבודו" ותרגומו זיו קריה שהוא רק זיו והתפשטות והארה בלבד המתלבשת תוך כל עלמין, וכתוב את השמים ואת הארץ אני מלא בבחינת עצמות אלקות שאינו נתפס תוך מדה וגבול. והענין ששניהם

אמת כו'. כמשל בטול זיו השמש במקור השמש עצמה כידוע שבאמת עצמות אלקות מלא כל הארץ. אך מה שהוא מתפשט תוך כלי וגבול הוא בטל ונכלל במהותו ועצמותו אלקות כו'.

ג) יתעורר בלב תשוקה ולא יפרד כלל

והנה כשיתבונן אדם היטב בזה בפסוקי דזמרה ובקריאת שמע, איך שבאמת הוא כן שהעולמות בטלים במקור חיותם רק מפני שהאדם הוא בכלי גשמי הגוף שהוא משכא דחויא שמתגדל ומתרבה מגשמיית המסתיר ומעלים שלא יוכל לראות בעיני ראיה חושית אזי יתעורר בלב תשוקה שיהיה קשור בהתבוננות זו כל היום ולא יפרד ממש כלל. וזהו קבלת מלכות שמים בפסוק ראשון ואהבת שיהיה הוי"ה אלקיך שיהא תמיד קשור בהתבוננות זו בטול העולמות להמחיה ומהנה אותם.

ד) בעסקו בתורה נעשה יחוד אמתני עם התורה ואורייתא וקודשא בריך הוא כלא חד ממש

רק מפני היות כי גופו הגשמי לא יוכל לקבל בטול אמתני הנזכר לעיל יגמור בדעתו בקריאת שמע ענין למוד התורה באמרו ודברת בם. דהיינו שנפשו האלקית בעסקו בתורה נעשה יחוד אמתני עם התורה ואורייתא וקודשא בריך הוא כלא חד ממש כי אורייתא מחכמה עלאה נפקת ונתלבשה בעניני זה העולם וכשאדם מלביש נפשו האלקית בעניני למוד התורה שבזה העולם אזי גם שרש נפשו למעלה מתלבש גם כן בתורה שלמעלה עד רום המעלות ונעשה שם יחוד גמור.

ה) ישוב אל לבו שהשם הוא המוציא אותו מארץ מצרים

וזהו הקדוש ברוך הוא יושב ושונה כנגדו כנ"ל. וזהו ה' צלך פרוש כמו צל. והנה כתיב אני הוי"ה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. פרוש שלא יאמר האדם בדרך שפלות האיק יגיע למדרגת היחוד בתורה ותפלה מאחר שהוא עדין אינו סור מרע גמור כו' והוא עדין בשלמות אצלו. זאת ישיב אל לבו שהשם הוא המוציא אותו מארץ

מצרים. פרוש שהוא מבדיל ומפריש בנפשו הטוב מן הרע הנפש אלקית מנפש הבהמית כשהוא עדין לא עשה רע בפעל ממש. ואפילו רשע גמור הוא ממשיך בנפשו האלקית בעסקו בתורה רק שעליו נאמר ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חקי. פרוש שאין תועלת לנפשו האלקית מפני שעליו נאמר ותשלק דברי אחריו שלא יוכל להמשיך בתוך פנימיותו ודי למבין:

**מְרַנָּא וְרַבְנָא הוּד כ"ק אַדְמוּ"ר הָאֲמַצְעִי נִשְׁמָתוּ עֵדוֹן מְלִיּוּבְאֻוִיטִישׁ
– בְּהַקְדָּמָתוֹ לְסִפְרוֹ הַקְדוּשׁ אַמְרֵי בִינָה**

(ו) נודע לכל באי שערי אור תורת אמת

היות נודע לכל באי שערי אור תורת אמת שהיה יוצא מפךש מפי קדוש עליון כבוד אדוני אבי מורי ורבי זכרוננו לברכה בכל דרשותיו מדי שבת בשבתו בכל ימי חיים חיותו ברבים וביחידות ליחידים סגלה הפל היה לקבע אחדות השם הפשוטה שהוא בחינת עצמות אור אין סוף ברוך הוא במח ולב כל אחד כפי אשר יוכל שאת בכל חד לפום שעורא דיליה בפנים מסבירות ומאירות בנפש השומע ומקבל. ויסודות דברי קדשו המה כתובים נמצאו ברב דבריו הכל על ענין יחוד אלקות האמתית בבחינת יחודא עלאה ויחודא תתאה שהוא ב' שמות דהנו"ה ואלקים כמו שפתוב וידעת היום והשבת אל לבבך כי הנו"ה הוא האלקים וכן אתה הראת לדעת כי השם הוא האלקים וכהאי גוונא רבים בכתובים.

(ז) כלל דכל אורייתא שבכתב ושבעל פה יסוד כל המצוות

ואמרו בזהר תרומה דדא כלל דכל אורייתא שבכתב ושבעל פה יסוד כל המצוות שהן רק יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה שהוא ב' שמות דהנו"ה ואלקים כידוע והוא הנקרא בזהר סובב כל עלמין וממלא כל עלמין והינו שמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שנקרא יחודא עלאה ויחודא תתאה.

(ח) לְדַרְשׁ הַשֵּׁם בְּאֵמֶת וּבִתְמִים

כִּי־דוּעַ לְכָל יוֹדְעִים וּמְבִינִים יִשְׁנִים גַּם חֲדָשִׁים אֲשֶׁר טְעַמוּ בְּנִפְשָׁם מְעַט מְזַעֵיר לְקַבֵּעַ בְּמֶחֶם וּלְבָם אַחֲדוּת הַשֵּׁם הַפְּשׁוּטָה וַיְחַוְדוּ יִתְבָּרַךְ לְקָרֵב אֶל הַשֶּׁכֶל וְהַלֵּב בְּכִמָּה מִיְּנֵי אֲפָנִים שׁוֹנִים אִישׁ אִישׁ לְפִי הַכֵּנֶת לְבָבוֹ וּמַחוּ לְדַרְשׁ הַשֵּׁם בְּאֵמֶת וּבִתְמִים וּבְרִגִילוֹת הִיגִיעָה וְהַעֲבֹדָה בְּמֶחֶם וּלֵב שְׁלֵם כָּל יְמֵי חַיֵּי הַבָּלוּ כו'.

(ט) הָעֵקֶר וַיִּסּוּד כָּל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת

וּלְזֹאת אֶמְרָתִי לְנַפְשִׁי זֶה כִּמָּה שְׁמִצּוֹה וְחוּבָה עָלַי לְלַקֵּט בְּאֵמָרִים מִתּוֹךְ וְתִמְצִית דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה נִשְׁמָתוֹ עֲדָן הַנְּאֻמָּרִים וּנְמֻצָאִים בְּכַתְּבִים עַל פְּסוּק שְׁמַע יִשְׂרָאֵל כו' וְהוֹסַפְתִּי בְּאוֹר דְּבָרִים מֵאֲשֶׁר נִקְבַּע בְּמַחֲוֵי וּלְבָבֵי לְפִי עֲרָכִי הַדָּל וּמֵאֲשֶׁר יִדְעָתִי תִשׁוּקֶת לֵב אֲנָשִׁים כְּעֲרָכִי בְּהַשְׁגַּת הַדְּבָרִים עַל בּוֹרְן לְמִצָּא מְרַגּוֹעַ לְנַפְשָׁם כָּל הַיָּמִים וּבִפְרָט בַּעַת הַכֶּשֶׁר וְעַת לְכָל חֶפֶץ וְכו' כִּדִּי שְׁיִהְיֶה מִן הַמוֹכֵן בְּמֶחֶם וּלֵב לְהַעֲמִיק דַּעַת בְּיַחְוָדָא עֲלֵאָה וַיְחַוְדָא תַּתְּאָה דְשִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד אִישׁ כְּפִי יְכַלְתּוּ, שְׁזָהוּ הָעֵקֶר וַיִּסּוּד כָּל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת וַיִּסּוּד הַעֲבֹדָה שְׁבַלְבַל וְגַם יִסּוּד הָאֱמוּנָה שְׁלִמְעָלָה מִן הַדַּעַת וְכֵאֲשֶׁר יִדּוּעַ לְכָל טוֹעֵם טַעַם בְּדַבְּרֵי אֱלֻקִּים חַיִּים בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ וְכו'.

(י) מִי שֶׁלֹּא לֹוֹמֵד לְדַעַת אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּהֵינּוּ בְּלִמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, יוֹתֵר טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא.

וּלְזֹאת צוּיָתִי לְהַדְּפִיס בְּכַתְּיַחַת הַכְּתָבִי תּוֹרָה שֶׁל אֲדוֹנֵי אָבִי מוֹרֵי וְרַבֵּי הַגָּאוֹן זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה שְׁמִצּוֹתֵי בְּכַתְּבוּבִים אֲצִלֵּי דְבָרִים כְּהוֹיָתָן מִמֶּשׁ עַל פְּסוּק וַיִּדְעָת הַיּוֹם וְהַשְּׁבֵת כו' בְּעִנְיָן הַדַּעַת וְהָאֱמוּנָה לְמַעַן דַּעַת כָּל אִישׁ פְּשׁוּטֵי הַדְּבָרִים בְּכִלְלוֹת עֵנָן יַחְוָדָא עֲלֵאָה וַיְחַוְדָא תַּתְּאָה שֶׁהוּא בְּחִינַת סוּבָב וּמִמְלֵא כו' שְׁעַל זֶה אֵינְתָא בְּזָהַר דְּכָל בַּר נֶשׁ דְּלֵא אֲשַׁתְּדַל לְמַנְדַּע לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טָב לִיהַ דְּלֵא אֲתַבְּרִי כו' [בְּאוֹר: מִי שֶׁלֹּא לֹוֹמֵד לְדַעַת אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּהֵינּוּ בְּלִמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, יוֹתֵר טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא].

וידיעה זו באה בשתי פנים אחד בהכרת וידיעת שם אלקים שהוא כח פעולותיו יתברך שנקרא ממלא כל עלמין והשני בבחינת עצמות אור אין סוף ברוך הוא שנקרא סובב כל עלמין שהוא שם הוי"ה שם העצם ועל זה איתא בפרשת ואתחנן וזאת המצוה שהיא מצות קריאת שמע ששקולה כנגד כל המצוות לפי שהיא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל מפי משה עצמו אחר חזרת עשרת הדברות שקבלו בהר סיני ששמעו מפי הגבורה כו' וכתוב לכבודי בראתיו כו'.

(יא) עקר המצוה דקריאת שמע הוא שיבוא פח האמונה

ואיתא בזהר בגין דישתמודעין ליה וידיעה זו היא באמתת עצמותו יתברך אף על פי דלית מחשבה תפיסא ביה כלל, לעתיד לבוא יתגלה וכמו שכתוב ומלאה הארץ דעה את השם ממש, ועכשו הרי זה בבחינת בבחינת האמונה שלמעלה מן הדעת ומן האמונה נמשך גם עד השגת השכל ומדות שהרי אמר בפרוש ואהבת את הוי"ה הרי יוכל להתפס שם הוי"ה בלב בשר כו' והינו על ידי כח מ"ה שבנפש בבחינת הבטול לאין האלקי שמשגי אין שהוא יתברך סובב כל עלמין ומבדל ומרום כו' ומה שכתוב וזאת המצוה שהיא מצות קריאת שמע שהיא בבחינת הדעת שהרי איתא שמע ישראל שמע לשון הבנה כו' ובאמת אי אפשר להשיג בסובב כל עלמין כי אם על ידי האמונה שלמעלה אף הדעת, הענין הוא דעקר המצוה דקריאת שמע הוא שיבוא כח האמונה זו שלמעלה מן הדעת לידי גלוי בדעת והבנה והוא מה שכתוב וצדיק באמונתו יחיה שתבוא האמונה שלמעלה מן הדעת לכלל חיות בנפש להתענג על השם בהשגה ודעת כו'.

(יב) שהיא מצוה הראשונה הפוללת כל המצוות

ולפי שמצוה זו דקריאת שמע היא בבחינת סובב כל עלמין שאין ביכלת כנסת ישראל לקבלה כי אם על ידי משה שאמר להם שמע ישראל ואף על פי ששאר המצוות נאמרו על ידי משה כמו ויאמר השם אל משה לאמר לכנסת ישראל אבל מצוה זו הרי משה עצמו אמרה ומשה הוא בחינת הממצע להמשיך אור אחדות השם הפשוטה שלמעלה מן הדעת בדעת דכנסת

ישראל בכל אחד ואחד לפנים שיעורא דיליה ועל פן מצות קריאת שמע למעלה מכל המצוות שהרי איתא ואתה פה עמד עמדי ואדברה אליך את כל החקים כו' ושאת המצוה כו' שהיא מצוה הראשונה הכוללת כל המצוות ומה שאמרו זכרונם לברכה בא חבקיוק והעמידן על אחת שהיא האמונה גם זה אמת אבל אין האמונה בכלל צווי כי עצמית וטבעית היא ירשה מאבותינו, רק שהיא יסוד המעמיד ומקים כל המצוות וכמו שכתוב בשער האמונה אבל אחרי האמונה היא מצות קריאת שמע ביחוד אלקות ביחודא עלאה ויחודא תתאה בחינת גלוי האמונה כמו שיהיה לעתיד לבוא דכתיב ומלאה הארץ דעה במרגש החיות משם הוי"ה שהוא סובב כל עלמין [וזהו תכן הפונה במה שכתוב] כי הוי"ה הוא האלקים שגם הוי"ה דבחינת סובב יהיה בבחינת הדעת כמו שם אלקים שבא בדעת והפכה כו' וכך הוא המכון בכל דברי כתבי התורה ובפרט בדרוש דעל פסוק וידעת היום כו' ולא יטעו בו לומר שהאמונה בבחינת סובב למעלה מן הדעת לבד שזה שנאמר ויאמינו בה' וכו' דאם כן מצות יחוד אלקים בקריאת שמע היא באמונה לבד והיא הפוך גמור מן האמת אלא תכונה הנזכר לעיל ודי למבין.

יג) ידע נאמנה שמתחייב בנפשו ממש

ומעתה כל איש ישים אל לבו במעט זמן שיפנה מעסקיו לא יקטן בנפשו באמרו מצד שפלותו והפרתו בפחיתות ערכו ורב טרדתו כו' מי אנכי שאבוא למעלות ומדרגות ההתבוננות העמקות מכלי מחו ולבו ולמה אלך בגדולות ונפלאות ממני כו', ידע נאמנה שמתחייב בנפשו ממש וכמעט קשה פריקות על מצוה זו כעובר על מצות עשה דתפלין וציצית וכהאי גוונא (כי קרקפתא דלא מנח תפלין נקרא פושע ישראל בגופו וזה נקרא פושע בנשמתו כו') כי צווי זה דוידעת ושמע ישראל כו' הרי כל חיי נפשו האלקית באור תורה ומצוות ועבודה שבלב תלויין בזה.

יד) אין זה רק עצת הניצר להדיחו ולהרחיקו מאור פני אלקים

וכל איש כפי ערכו גם אם אינו רק יודע ספר צריך ליגע עצמו בכל יכלתו ביחוד אלקות דסובב וממלא הוי"ה ואלקיים וזה כל האדם בכל ימי חייו

להיות אור אחדות השם ממש נקבע במחו ולבבו וכל אשר פורק על בזה ומטעה עצמו בדמיונות שוא ומדוחים כמו בשפלות של שקר הנזכר לעיל אין זה רק עצת היצר להדיחו ולהרחיקו מאור פני אלקים שלא יראה אור השם במחו ולבבו וזהו סבה ושרש לכל דינין קשין הנמשכין על כל איש לפי דרכו וכמו שכתוב כי לא עם בינות הוא כו' וכמו שהוכיח הנביא ישראל לא ידע עמי לא התבונן הוי גוי חוטא וכו'.

טו) זהו גדל עצם הלחץ והדחק של הפרנסה

וכתיב (בפרשת וילך) והסתרתני פני מהם והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא על פי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה כו' שזהו גדל עצם הלחץ והדחק של הפרנסה שבנפשם יביאו לחמם לחם עני ואין עני יותר מעני בדעת וזהו והיה לאכל ברוחניות כמו נבלע ישראל כו' ויאכלו בכל פה ומצאהו רעות רבות וצרות בגשמיות מצד תקף הדינין הקשין ומקטרגים רבים למעלה ולמטה לעורר השנאה בלב לרדף עד לחרמה ברוחניות כו' כמו שכתוב למה רגשו גוים כו' על עמך יערימו סוד לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל וכו'. וכל זה על פי אין אלקי בקרבי אלהי ממש שהוא אחדות השם הפשוטה שיקבע ויקלט בתוך לב כל אחד ואחד מישראל במצות יחוד עליון דקריאת שמע איש איש כפי יכלתו לדבקה בהשם אחד במחו ולבו בכונה ורעותא דלבא דוקא, אליו דוקא ולא למדותיו.

טז) ישמע חכם ויוסף דעת ותבונה למצא ביגיעתו בזהר

וכאשר ישים אליו לבו ורוחו ונשמתו אליו יאסף במסירות נפש באחד, אזי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח כו' ימשיך גלוי אור עצמות אין סוף ברוך הוא ממש להאיר בתוספת אור חדש בח"י ברכות דשמונה עשרה לכל איש ואיש אשר יתפלל ויבקש על נפשו בהכנעה ומרירות בבקשת רחמים רבים גם בגשמיות בבני חיי ומזוני וכל דבר הנוגע עד הנפש וכו'. אבל אם לא ישים אליו לבו בקריאת שמע לא יפעל רצון השם בתפלה בח"י ברכות כלל וכלל וכו' וכמו שיובן מכל אשר יבאר בפתיחה הכוללת תמצית כל הענינים

שֶׁבַחבוֹר זֶה דְּשָׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁכֶּתַבְתִּי לְכֹל אֲשֶׁר יַחְפֹּץ וַיִּשְׁתַּוְּקוּק לְקִרְבִּי וַיִּלְדַּבֵּק נִפְשׁוֹ בְּפִרְטוּיֹת הַדְּבָרִים שֶׁמְדַבְּרִים בְּיַחְוּד אֱלֻקוֹת בְּיַחְוּדָא עֲלֵאָה וַיַּחְוּדָא תַּתְּאָה וַיִּשְׁמַע חֶכֶם וַיִּוְסִיף דַּעַת וַתְּבוּנָה לְמִצְאָה בִּיגִיעַתּוֹ בַּזְהָר וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז״ל כֹּל פִּרְטֵי הַכְּנֻנוֹת וְאִם בְּאַמְתָּת הַכֹּל עוֹלָה אֶל מְקוֹם אֶחָד וְהוּא אַחַדוֹת הַפְּשׁוּטָה דְּוִקָא וְלֹא לַעֲלוֹת בְּמַעֲלוֹת וּמְדַרְגוֹת כְּנֻנוֹת וְשִׁמוֹת וַיַּחְוּדִים הִנְהוּג בֵּין הַמְקַבְּלִים כִּי לֹא חִפֵּץ הַשֵּׁם בְּאֵלֶּה כִּי אִם בְּכֻנְיָה אַחַת לְבַד לְקִשְׁרֵי נִפְשׁוֹ אֶל אַמְתַּת עֲצָמוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ דְּוִקָא וְעַל זֶה אָמַר כִּי הָאֱלֻקִּים עָשָׂה אֶת הָאָדָם יִשְׂרָאֵל וְהֵמָּה בְּקִשְׁוֹ חֲשָׁבוֹנוֹת רַבִּים וְכֹל לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ הַשֵּׁם יֵשׁ שְׁמַגְמָתוֹ רַק לְבוֹא אֶל עִמְקֵי הַכְּנֻנָה וְהַיַּחְוּד שֶׁעַל כִּי הַקְּבֵלָה לְבַד לֹמַר רִזִּי לִי רִזִּי לִי כו' וְאִין לְבָבוֹ נִכּוֹן בְּאַמְתָּת וּבְתַמִּים לַעֲצָמוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ לְבַד וְנִמְצָא זֶהוּ הַכֹּף עֵקֶר הַמְצָנָה הַזֹּאת שֶׁבְּקִרְיַאת שְׁמַע שֶׁהוּא אֵלּוּי דְּוִקָא וְאִם יִמְצָא אִישׁ שֶׁמְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ בְּכֹל פְּיֻצָא בְּזֶה הֲלֵא הַשֵּׁם בּוֹחוֹן לְבָבוֹת יוֹדַע וְחוֹקֵר כְּלִיּוֹת וְלֵב וְאִין כֹּל דְּדַבֵּר נִסְתֵּר וְנִעְלָם מֵאֲתוֹ כו'.

יז) כֹּל אֲשֶׁר חִפֵּץ בְּקִרְבַּת אֱלֻקִּים

עַל כֵּן אִמְרָתִי הִגַּם שְׁמִי אֲנֹכִי כִּי בְּאֲתִי עַד הֵלֵם לְהוֹכִיחַ רַבִּים וּשְׁלֵמִים אֲשֶׁר יִדְעָתִי עֲרָכִי הַדֵּל בְּאַמְתָּת לְאַמְתּוֹ אֶף לְאַנְשִׁים כְּעֲרָכִי מְחִיב אֲנִי לְהוֹדִיעַ הָאִמְתָּת שְׁלֵא יִלְכוּ בְּגִדּוּלוֹת וְנִכְלָאוֹת לְהַטְעוֹת עֲצָמָם בְּכְנֻנוֹת פִּרְטוּיֹת שְׁלֵא לְהַשֵּׁם אֶחָד הֵמָּה רַק לְחַשֵּׁב חֲשָׁבוֹנוֹת רַבִּים לְהַשְׁבִּיעַ נִפְשָׁם לְבַד וְלֹא זֶה הַדְּרָךְ יִשְׁכֵּן בָּהּ אַחַדוֹת הַשֵּׁם שֶׁהוּא דְּוִקָא בְּבַחֲנִינַת הַבְּטוּל וְהַעֲדָר הַרְגָּשָׁת עֲצָמוֹ מִכֹּל וְכֹל כִּיִּדְוֵעַ וְכֹאֲשֶׁר יִדְוֵעַ לְכֹל אֲשֶׁר חִפֵּץ בְּקִרְבַּת אֱלֻקִּים שְׁכֹל שֶׁהַנִּפְשׁ שְׁפֵלָה וְנִמְוָכָה בְּיוֹתֵר שֵׁם יִשְׁכֵּן אֹרֵךְ אִין סוּף בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שֶׁכֶּתוּב מְרוֹם וְקָדוֹשׁ אֲשֶׁכֵּן וְאֶת דְּכָא וּשְׁכֹל רוּחַ כו' אֶל מִי אֲבִינוּ אֶל עֲנִי כו' וְכִיִּדְוֵעַ דַּעַמ״ר אִינוּ שׁוֹרָה אֶלָּא בַּעַמ״ת וְכִמוֹ שֶׁכֶּתוּב כִּי רַם ה' וְשְׁפֵל יִרְאֶה וְכָךְ אֵינָא בְּלוּמְדֵי תוֹרָה ״לֹא תִמְצָאָנָה בְּגִסֵּי הַרוּחַ״ כו' וְגַם בְּעֵנָן גְּלוּי אַחַדוֹת פְּשׁוּט בְּיַחְוּד דְּקִרְיַאת שְׁמַע וְדָאִי לֹא תִמְצָא רַק בְּתַכְלִית הַעֲנָנָה וְהַשְׁפָּלוּת וְכִמוֹ שֶׁכֶּתוּב ״יְהִיב חֲכָמָתָא לְחַכְמִינ״ חֲכָמָה עֲלֵאָה בְּטוּל הַעֲצָמִי לְאִין הָאֱלֻקִּי מִצַּד עֲצָם הַנִּשְׁמָה אִינוּ נוֹתֵן מְדָה זֶה רַק לְחַכְמִינ״] שֶׁהוּא חֲכָמָה תַּתְּאָה בְּטוּל הַיִּשּׁוּת וְהַגִּסּוּת וְזֶה שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה כֹּל מִי שֶׁיֵּשׁ בּוֹ חֲכָמָה וְכו' וְלִהְפֹךְ

מי שמגביה עצמו לומר רזי לי כו' אי אפשר בשום אפן שיטעם טעם מאור חיי החיים אין סוף ברנך הוא כי ודאי תועבת השם כל גבה לב ודי בזה.

יח) ויהגו בכל לבם בעיון טוב

ומובן ממילא לכל איש כערכי פונתי הרצויה בזה כי אין פאן במה להתגדל כידוע לרגילים בדברי אלקים חיים כאלה מנעוריהם ביותר ואין עת הכשר לכל אדם להבין חיי נפשו שיחיה בהם על כן אמרתי לנפשי [לעשות חסד אלקים אמת עם אנשים כערכי וידעתי שידונו אותי לזכות ויהגו בכל לבם בעיון טוב ולא כקורא בספר לצאת ידי חובתו או להתגדל וכו' והשם ירים קרן ישראל ויקים ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כלם ידעו אותי כו'.

דברי המדבר באמת אהב דבק מאח, אחוז וקשור בחבלי עבודות אהבה לכל מבקשי ודורשי אלקים בדרכי האמת בתורה ומצוות ותפקלה ותשובה מקרב ולב עמק נאום דב בער בן אדוני אבי מורי ורבי הגאון האלקי קדוש ישראל מרנא ורננא שניאור זלמן זכר צדיק לברכה נשמתו עדן:

- פֶּרֶק ג -

נפלאות רבי שמעון בר יוחאי

(א) רשב"י היה מלמד בנסים

א. התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דספר הזהר והתקונים וכו', דנהיר כל עלמא באורייתא (זהר ח"א דף קנ"ו ע"א), הנה בעל נס, וכמו שמצאנו במס' מעילה (דף י"ז ע"א) שקראוהו מלמד בנסים.

ב. ובמסכת שבת (דף ל"ג ע"ב): הואיל ואתרחיש נסא.

ג. ובזהר ח"ב (דף קמ"ט ע"א): בדרא דא זכותא עלאה דרבי שמעון קא עביד לאתחזאה נסין על ידוי.

ד. ובזהר ח"ג (דף ס"ד ע"א) אמר רשב"י: ניקום וניזיל, דקודשא בריך הוא ארחיש לן בנסין.

ה. ונשם (דף ר"א ע"ב) אמר: ידענא דקודשא בריך הוא בעי למרחש לן נסא.

ו. ובזהר חדש (ס"פ תבוא): זכאה נפשא דבר יוחאי דקודשא בריך הוא עביד עמיה נסין.

ז. ובזהר ח"ב (דף קצ"ח ע"ב): קדישין עליונין דסבלין תבירא דגופא מאתר לאתר על קודשא בריך הוא, דזכאין למעבד להו נסין ופורקנין. ומי לנו גדול מרשב"י שסבל צער מערה ונשבר גופו לקנאת ה' צבאות.

(ב) תחית המתים בל"ג בעומר בהלולת רשב"י

א. לא אוכל להתאפק ולעצר מלספר מעשה ה', מעשה נס נפלא כי נורא הוא, אשר בעינינו ראינו והנני עד ראיה לספר בקהל מעשה נס ופלא מה שראיתי בעיני בהיותי במירון על ל"ג לעומר בשנת תרפ"ג, שחל אז ל"ג לעומר ביום הששי, ושכמעט רב הקהל מאלפי ישראל שהיו שם בל"ג לעומר נשארו

אז במירון לשבת שם את יום השבת, וטעמנו אז טעם שמחת שבת עלאית פלאית.

ב. וביום שבת בבקר אחר תפלת מוסף שהתפללנו אז בבית המדרש על יד ציון קדש הקדשים הרשב"י המנגן האחרון קרוב לחצי היום, ויהי נשמע קול רעש גדול, שילד אחד של אחינו הספרדים שאמו נדרה לעשות לו תגלחתו הראשונה כמנהג הידוע, ואבי הבן לא יכל לסע למירון, ואמו לבדה הביאתו למירון, ופתאם הילד אחזתו מחלת החלי-רע רחמנא ליצלן, ושבק חיים לנו.

ג. והילד היה מנח באחד החדרים הקטנים הבנויים למעלה עלי גגות הציונים בחצר הקדש, וצוו הרופאים שהיו שם מטעם הממשלה מצפת ת"ו שצריכין לעשות הסגר, "קאראנטין", על כל אנשי החצר על איזה ימים. וכשנשמע הפקדה הזאת, רבים מההמון נבהלו והתחילו לברח מהחצר החוצה אל השדות והרים וגבעות אשר שם, אבל מיד הגיעו צעקות וקולות ובכיות, כי רבים מהיוצאים מחוץ לחצר עזבו את ילדיהם ואנשי ביתם וחפציהם והחצר נסגר ונשמר על ידי השוטרים. ועל כלם עלה ונשמע קול בכיה מהאשה, אם הילד המת, שבנה הראשון והיחידי שהביאה אותו על תגלחתו הראשונה אין, ונהפך לתוהה שמחתה.

ד. ואני בעיני ראיתי את הילד מנח בחדרו על הארץ ירק ומת, וכלנו נצטערנו מאד מאד על נפש אחת מישראל וצער אמו, ולא זכלנו בשום אפן מרב צער לעשות קדוש ולסעד את סעדת שבת קדש בבקר.

ה. והנה פתאם קמה אם הילד וחגרה מתניה כאשת חיל, ולקחה הילד המת על ידה וירדה עמו למטה בבית הפנסת שעל יד הציון הקדוש הרשב"י, והניחתו על הרצפה שעל יד הציון הקדוש, ובקול מר צורחת ובבכי צעקה אם הילד: הוי צדיק צדיק רבי שמעון! הנני אמתך באתי לכאן לכבודך לגלח בני היחידי הראשון אשר נתן לי השם יתברך בזכותך, וקמתני נדרי אשר נדרתי להביאותיו כאן על ל"ג לעמר, ואתמול הביאותיו חי ועשיתי לו התגלחת בשירים ובזמרה ובתף ובכנור ומשטה ושמחה [כמו שנוהגים שם בזה], ועתה

איך אסע מכאן בבושה ובכלימה בלי הילד כו', ובאיזה פנים אבוא הבייתה. וקולותיה ובכיותיה הנה נשמע על כל החצר הקדוש, ולב מי לא נמס כמים לשמע את קול צעקת האשה המרת לב ותחנוניה וצערי לבה.

ו. ואחר כך קמה ואמרה: צדיק צדיק, הנני מניחו לפניך כמו שהוא, ואנא ממך שאל תבישני ואל תחזיר פני ריקם ותחזירו לפני חי ובריא כמו שהביאותיו אתמול לפניך, ויתקדש שם שמים ושמוך בעולם, וידעו כי יש ה' וצדיקים שופטים בארץ.

ז. ולסגלה סגרו שמה הבית הכנסת על הציון הקדוש ולא נשאר שם רק הילד. וכעבור איזו רגעים הקול נשמע מבית הכנסת צעקת הילד לאמו. והחכם שם פתח לה הפתח, והנה הילד קם על רגליו וצועק: אמי, תנה לי מעט מים כי צמא אני, ונתנו לו מים, והיא העלתנו הגנה למקום חדרה מקדם, ונעשה שם רעש גדול מתחית הילד המת, וכל הקהל כלם באו לראות הילד החי. וגם הרופאים נתאספו שמה ובדקו את הילד והודו ואמרו שאין זה בדרך הטבע כלל אלא מעשה נסי תחית המת על ידי התנא רבי שמעון, והתירו תכף ומיד לפתח שיערי החצר, ואמרו שאין צריכין לעשות עוד "קאראנטין", והנה אז קדוש ה' גדול מאד, וככלם שראו את הילד החי ברכו ברכת מחיה המתים.

ח. ועתה מקרוב הגיע לידי מנחה חדשה, ספר שער יששכר (מאמרי חדש איר, מאמר גל עיני אות י') שכתב, וזה לשונו: שמעון בן יוחאי גימטריא מחיה מתים.

(טעמי המנהגים, הלולא דרשב"י עמוד רס"ג)

ג) רשב"י פוקד עקרות

א. מעשה באשה אחת בצידון ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה, אתון גבי רבי שמעון בן יוחאי בעיין למשתבקה דין מדין [הם רצו להפרד זה מזו], אמר להון, חייכון, כשם שנזדוגתם זה לזה במאכל ובמשתה, כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה.

ב. הלכו בדרךיו ועשו לעצמן יום טוב ועשו סעדה גדולה, ושפרתו יותר מדי. כיון שנתישבה דעתו עליו אמר לה, בתי, ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית טלי אותו ולכי לבית אביך. מה עשתה היא, לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם, שאוהו במטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבא.

ג. בחצי הלילה ננער משנתיה, כיון דפג חמריה אמר לה, בתי, היכן אני נתון, אמרה ליה, בבית אבא. אמר לה, מה לי לבית אביך, אמרה ליה, ולא כך אמרת לי בערב "כל חפץ טוב שיש בביתי טלי אותו ולכי לבית אביך", אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך. הלכו להם אצל רבי שמעון בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמדך, מה הקדוש ברוך הוא פוקד עקרות אף צדיקים פוקדים עקרות.

(שיר השירים פרשה א' פסוק ד', על הפסוק נגילה ונשמחה בך)

ד) ה"ינוקא" שבהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו

אדכרנא יומא חד דהוה אזיל עמי בארחא רב ספרא אבוי [אביו של ה"ינוקא"], ובריכית ליה כד אתפרש מני, דיהא ליה בר אריא באורייתא.

(זהר ח"ב פרשת תרומה דף קס"ט סע"ב)

ה) הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון

א. בי"ח איר [ל"ג לעמר] באים מפל הסביבות ומדליקים אבוקות גדולות, מלבד מה שמדליקין עליה נר תמיד כו', שהרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ובנדבה שהתנדבו למקום ההוא.

(אגרת רבינו עובדיה מברטנורא זלה"ה לאחיו בשנת רמ"ט, נדפסה בספר דרכי ציון)

ב. נדרשתי מאחד מאנשי שלומנו יחיה בענין נשגב, היות ששמע מפי אנשי ארץ הקדש ת"ו, שקבלה בגדם סגלה לחשוכי בנים רחמנא ליצלן, לנדב ח"י ראטל משקה ביומא דהלולא על ציון התנא האלקי רשב"י זי"ע ועל כל ישראל, לכן בחרתי בו לעשותו שליח מצוה להזכיר לטובה את הזוג מאיר בן חיה לאה עם זוגתו שרה בת שידל, שיפקד השם יתברך אותם

בזרע של קימא במהרה, בלי שום מכשול ונזק, וינדב עבורם ח"י ראטל משקה פנהוג. וכאשר יעזר השם יתברך ויפקדם בישועה במהרה, מוכנים המה לשלם נדבת לבבם בשמחה.

(אגרת כ"ק אדמו"ר רבי בן ציון הלברשטאם מפאבוב זצוק"ל, י"ט לעמור תער"ב)

ג. גם ידוע, שהרבה חשוכי בנים (לא-עלינו) נדרו נדר שבהולד להם בן יקראו את הבן הנולד בשם שמעון, על שם רבי שמעון בן יוחאי, או שנדרו שיעשו את התגלחת הראשונה של הילד במירון, ונושעו בזכות התנא הקדוש רשב"י.

ו) 'אדם ובהמה תושיע הוי"ה' בגימטריא 'רבי שמעון בן יוחאי' אדם ובהמה תושיע הוי"ה, גימטריא בדיוק מספר רבי שמעון בר יוחאי. (ספר מגדיל ישועות מלכו אות נ"ה, בשם הרב הקדוש מפארניב)

- פָּרָק ד -
לְמוֹד סֵפֶר הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ בְּמֵרוֹן

א) למווד ספר הזהר במרון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה

היום יום ב', ה' לאדר ב', שנת וית"ן ל"ו, נסענו מעכו לצפת תבנה ותכונן לראות את פני האדון השם בארץ הגליל, ואחר כך הלכנו למרון וכו' ולמדנו שם בחשק גדול ובאהבה גדולה ובשמחה ספר הזהר עד ד' שעות מהלילה, ועמדנו לאכל, וחזרנו תכף אחר האכילה למודנו כפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם ספר אחד של הזהר. והיה חלקי ספר בראשית ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר

כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָה וְכוּ'. וְלִמְדָנוּ עַד ח' שְׁעוֹת מֵהַלִּילָה, וְהַלְכָנוּ לִישׁוֹן. וְקִדָּם שֶׁהָאִיר הַיּוֹם כְּשֵׁנֵי שְׁעוֹת עֲמַדָנוּ עַל מִשְׁמֶרְתָנוּ וְלֹא יִשְׁנָנוּ כִּי אִם שְׁנֵי שְׁעוֹת, וַיִּשְׁבְּנוּ לְלִמּוֹד. וְכִשְׁהָאִיר פָּנֵי הַמְזָרְחַת הַתְּפִלְלָנוּ כְּפִתְיָקִין וַיִּשְׁבְּנוּ לְלִמּוֹד עַד י"ח שְׁעוֹת בְּלֵי הַפֶּסֶק בֵּינֵתִים אֶפְלוּ בְּדַבּוּר שֶׁל דְּבָרֵי תוֹרָה. וְאַחַר שֶׁאֶכְלָנוּ חֲזָרְנוּ לְלִמּוֹדָנוּ כֹּל יוֹם חֲמִישִׁי, עַד ח' שְׁעוֹת מֵהַלִּילָה. וּבַיּוֹם ו' בְּבִקְרָה וְכוּ'. וּבְכֹל יוֹם הַשַּׁבָּת הֵינּוּ לּוֹמְדִים זֶהָר, וּבַלִּילָה לֵיל מוֹצָאֵי שַׁבָּת עֲשִׂינוּ מִשְׁמֹרוֹת כֹּל הַלִּילָה, שֶׁהָאִדְרוֹת אָמַר הָרַב שֶׁנִּלְמַד אוֹתָם בְּיַחַד, וְכֵן הָיָה. **וּבִשְׁעָה שֶׁהִתְחַלְנוּ הָאִדְרוֹת הֵיטָה הָאָרְהָ גְדוֹלָה וְהָרַגֵּשׁ גְּדוֹל בְּנִשְׁמוֹתֵינוּ וְכוּ',** וְגַמְרָנוּ הָאִדְרוֹת סְמוּךְ לְאוֹר הַיּוֹם, וְלִמְדָנוּ מֵאַמְרֵי בַר יוֹחָאֵי בְּשִׁמְחָה גְדוֹלָה.

(אֲגָרַת מִסַּע אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ, כְּתַב יָד אֶחָד מִתְּלִמִּידָיו, נִדְפַס בְּסֶפֶר טַעְמֵי הַמְּנִהְגִּים, עֲנִינֵי הַיְלּוּלָה דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי)

(ב) קְבִיעוֹת זְמַנִּים לְלִמּוֹד סֵפֶר הַזֵּהָר עַל צִיּוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי
בְּהִיּוֹת חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים אֶצֶל צִיּוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי וְעוֹסְקִים
בְּאַמְרוֹתָיו אֲמֹרוֹת טְהוֹרוֹת כְּדָרְכוּ פְעַמִּים בְּשָׁנָה מַעַת לַעַת וּמִפְקִידָה
לְפִקְדָה וְכוּ'.

(סֵפֶר הַחֲרָדִים בַּהֲקָדְמָה)

שְׁנֵי פְעַמִּים בְּשָׁנָה חֶק וְלֹא יַעֲבֹר הוֹלְכִים כֹּל חֲכָמֵי סָגְלָה וְכוּ' לְמֵרוֹן,
וְשֵׁם פּוֹרְסִים אֶהָל אֶחָד מִן קְבָרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עַד קְבָרוֹ שֶׁל רַבִּי
אֶלְעָזָר, וַיּוֹשְׁבִים שָׁם בֵּין רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי וְרַבִּי אֶלְעָזָר י' יָמִים וַי'
לִילוֹת רְצוּפִים וְעוֹסְקִים בְּסִפְרֵי הַזֵּהָר. וְזֶה הַסֵּדֶר הֵם עוֹשִׂים עֲשָׂרָה יָמִים
קִדָּם שְׁבוּעוֹת וְעֲשָׂרָה יָמִים קִדָּם רֵאשׁ הַשָּׁנָה תָּמִיד.

(טַעְמֵי הַמְּנִהְגִּים סְעִיף י' מִכְּתַב קִדָּשׁ מֵרַבִּי שְׁלֵמָה שְׁלִימָל, סֵפֶר מִצְרָף לַחֲכָמָה)

כִּי נִהְיָה הָרֵאשׁוֹנִים כְּמִלְאָכִים, רַבָּנָן קְדִישִׁין, תְּקִיפֵי אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל שֶׁל
אוֹתוֹ הַדּוֹר דָּעָה, שֶׁעָלוּ בְּחִצְרוֹת בֵּית הַשֵּׁם בְּמֵרוֹן שְׁתֵּי פְעַמִּים בְּשָׁנָה וְלִמְדוּ
שֵׁם זֶהָר הַקְּדוֹשׁ בְּקִדָּשׁ, שֶׁכָּחוּ אֶת לִבָּם בְּבָכִי וּמִרִירוֹת לִבָּם לְתַקּוֹן נַפְשָׁם
בְּתִשְׁבָּה עֲלָאָה. וְכֵן מְצִינוּ שֶׁנִּהְיָה כֵּן תְּלִמִּידֵי גוּרֵי הָאָרֶץ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה

מאורות הזהר

פז

ושאר חכמי וגדולי התורה מצפת תבנה ותכונן לעלות מרונה שני פעמים בשנה ללמד שם ספרי זהר הקדוש.

(טעמי המנהגים, עניני הילולא דרבי שמעון בן יוחאי)

ג) ללמוד זהר על ציון הרשב"י במרוץ

וכן נוהגין בארץ ישראל שעל כל קבר של כל תנא או נביא אומרים איזה פסוקים או מאמרים של אותו הנביא או התנא. וכבר נדפס שם על זה ספר אחד מלקט ממאמרים של התנאים הקבורים לומר אותם על קברם, כי שם על ציון קברם הקדוש מסגל מאד ללמד תורתם הקדושה, כי שם יזכה לשמע דבורים הקדושים, כי שם בחינת אור הנח והזר, שעל ידי זה יהיה נשמע דבריהם בלבם וישוב להשם ותברך.

(ספר לקוטי הלכות הלכות סימני בהמה וחייה טהורה הלכה ד)

ד) רבינו הרמ"ק במרוץ

רבי אברהם גאלאנטי (בספרו קול בוכים, סוף קינה ב'). כותב: מה ששמעתי ממורי הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו] זכרונו לחיי העולם הבא בהיותם על ציון הרבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בהר מרון.

(קול בוכים, סוף קינה ב')

ה) מרן הבית יוסף זכותו יגן עלינו אמן במרוץ

מרן הבית יוסף רבן של ישראל חגג חג הסוכות במרון, והתפלל שם תפלת החג, והקיף שם בד' מינים הציונים הקדושים הוא ותלמידיו, ולמדו שם זהר הקדוש, כמו שכתוב במגיד מישרים פרשת אמר, באור ליום ז' כ' תשרי (בארץ ישראל הוא ליל ה' דחל המועד סכות) בא אליו המגיד וזה לשונו: השם עמך וכו', והא גשמים דאתי לא הוו דגמת שפך לו קיתון על פניו חס ושלום (ראה סכה פרק ב' משנה ט'), אדרבה נתקבלו דבריכם, ורבי שמעון בן יוחאי ובנו שמחו לקראתכם בקורותכם הזהר על מערתם ובכפר הסמוך להם, אלא פיון שהקפתם לרבי אלעזר בד' מינים הבאים לרצות על המים, נתעוררו המים

ובאו, ואלו הייתם מקיפים פעם אחרת, היו רב גשמים באים לעולם כמו בימי חוּנִי המַעַגֵל, ומפני כך באו גשמי בְּרָכָה רְצוּפִים, כְּדִי שְׁלֹא תִקְיֹפוּ יוֹתֵר עֲלֵיהֶם. וְכִלְלָה זֶה יִהְיֶה נְקוּט בִּידְכֶם, כָּל זְמַן שֶׁהַעוֹלָם יִצְטָרֵף לְגִשְׁמִים, וְתִלְכוּ וְתִקְיֹפוּ צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים הַנְּזָכָרִים וְתַעֲנוּ (רָאָה בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ חֵלֶק ג' דף נ"ט, רָאָה גַם בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ חֵלֶק ג' ע"א). וְעַל כָּל צָרָה שְׁלֹא תִבּוֹא עַל הַצְּבוּר תִּקְיֹפוּ אוֹתָם ז' פְּעָמִים וְתַעֲנוּ (שם).

וְדַעוּ כִּי הֵם שְׂמֵחִים מְאֹד בְּקִרְוַתְכֶם הַזֵּהר עַל מְעַרְתָּם אוֹ הַסְּמוּךְ לָזָה, וְכִשְׁתַּתְּמִידוֹ בְּן יָגְלוּ לְכֶם רְזִין עֲלָיִן וְכו', עֵינֵי שָׂם. (רָאָה זֵהר הַקְּדוּשׁ חֵלֶק ב' דף פ"ו)
(מגיד מישרים פְּרִשְׁתֵּי אָמֹר)

ו) חֲבוּרַת הָאֲר"י זְכוּרֹנוּ לְבִרְכָה בְּמִרוֹן

בְּהִיוֹת חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים אֶצֶל צִיּוֹן רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְעוֹסְקִים בְּאִמְרוֹתָיו אֲמָרוֹת טְהוּרוֹת כְּדָרְכֵנוּ פְּעָמִים בְּשָׁנָה מַעֲת לַעֲת וּמִפְקִידָה לְפָקִידָה, שֶׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ, צַעֲקָנוּ בְּמִרְרוֹת לְבָנוּ וַיִּתְּכוּ כַּמִּים שְׂאֵגוֹתֵינוּ בְּרִאוֹתֵנוּ אֵיךְ רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחֲבָרָיו בְּדוֹרוֹתָם הָיוּ מְצַטְעָרִים וְאוֹנָנִים וְבוֹכִים עַל רַב פְּשָׁעֵינוּ, וְאוֹתָם הַצְּדִיקִים לֹא הָיוּ גֹרְמֵי בְּנִיזְקִין, קַל וְחֹמֶר לָנוּ שְׂאֵנְחָנוּ הַגּוֹרְמִים, שֶׁיֵּשׁ לָנוּ לְבָכוֹת וְלֹהֲצַטְעַר בְּכַפְלִים.

(הַחֲרָדִים בְּהַקְּדָמְתוֹ)

ז) הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה וְכָל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים נִמְצָאִים בְּמִרוֹן בְּל"ג בְּעָמֹר בְּעֵת הַהִילוּלָא קְדִישָׁא שֶׁל רִשְׁב"י

הַרְבֵּה הַקְּדוּשׁ רַבִּי חַיִּים בֶּן עֶטֶר, הָאֹר חַיִּים, זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ, הָיָה פְּעַם אֶחָד בְּהִילוּלָא פַּה עִיר הַקְּדִשׁ צִפְתַּ תְּבַנְה וְתִכּוֹנֵן, וְכִשְׁעֲלָה לְמִרוֹן וְהִגִּיעַ לְתַחֲתִית הָהָר שְׁעוּלִים לְצִיּוֹן הַרְבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, יָרַד מִהַחֲמוֹר וְהָיָה עוֹלָה עַל יָדָיו וְעַל רַגְלָיו, וְכָל הַדְּרָף הָיָה נוֹעָה כְּבִהְמָה וְצוּעַק, הֵיכָן אֲנִי הַשֶּׁפֶל נִכְנָס, לְמִקּוֹם אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכָל פְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה הֵכָא, וְכָל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שְׂמָה, וּבְעֵת הַהִילוּלָא הָיָה שְׂמַח שְׂמַחָה גְדוֹלָה, עֵינֵי שָׂם.

(רבי שמואל העליר גאב"ד צפת בסוף כבוד מלכים)

ח) ביום ל"ג בעומר הילולא חרזה ושמחה בעולם

הטעם שבו' אדר, יום פטירת משה רבינו עליו השלום, הוא יום אבל וצום, וביום ל"ג בעומר, יום פטירת רבי שמעון בן יוחאי, הילולא, חרזה ושמחה בעולם, לפי שמשה רבינו עליו השלום בכה על יום מותו ולא חפץ בו, מטעם שרצה לקיים מצוות הארץ, לכן הכל בוכין על מותו ומתאבלין עליו. ורבי שמעון בן יוחאי שמח ביום מותו, ועמד ומצפה עליו: שאמר האידינא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא דא, הנה שמח וצפה עליו, עבדינן רעותיה, והיא הילולא לכל עלמא, כמה שכתב באדרא זוטא (האינו דף רל"א):

(דבר יום ביומו)

ט) בל"ג לעומר אנו עושים משתה ושמחה

בישראל מתאבלים בפטירת משה על שלא נכנס לארץ, ובל"ג לעומר אנו עושים משתה ושמחה, ששמחים שניצוצי נשמת משה שניכנסו ברבי שמעון בן יוחאי.

(הילולא רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורי)

ביום פטירת משה רבינו נשתכחו ג' מאות הלכות על ידי אבלם אחר משה רבינו, על כן הוא תענית. מה שאין כן בפטירת רבי שמעון בן יוחאי, שגלה הסודות וכל האדרא זוטא ביום פטירתו, ועל ידי זה השמחה והחרזה ביום ההוא שנתגלו הני רזין עלאין, לכן ל"ג לעומר הוא יום שמחה.

(שער יששכר מאמרי חדש איר, מאמר ג"ל עיני, אות כ"ג)

י) ל"ג בעומר בחינת ג"ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך

ל"ג בעומר בחינת ג"ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, בחינת סתרי תורה, בחינת איה, שעל ידי זה זוכין לתשובה שלמה אמן ואמן.

(ספר לקוטי הלכות הלכות גבית חוב מהיתומים הלכה ג)

שְׁנֵי פְעָמִים בְּשָׁנָה חֹק וְלֹא יַעֲבֹר הוֹלְכִים כָּל חֲכָמֵי סָגְלָה וְכוּ' לְמִירוֹן,
וְשֵׁם פּוֹרְסִים אֵהָל אֶחָד מִן קִבְרוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי עַד קִבְרוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר,
וְיוֹשְׁבֵים שָׁם בֵּין רִשְׁבִּי וְרַבִּי אֶלְעָזָר י' יָמִים וַי' לַיְלֹת רְצוּפִים וְעוֹסְקִים
בְּסִפְרֵי הַזֵּהר. וְזֶה הַסֵּדֶר הֵם עוֹשִׂים עֲשָׂרָה יָמִים קִדְּם שְׁבוּעוֹת וְעֲשָׂרָה
יָמִים קִדְּם רֹאשׁ הַשָּׁנָה תְּמִיד.

(ספר מצרף לחכמה)

כִּן נִהְגוּ הָרֵאשׁוֹנִים כְּמֵלָאכִים, רַבֵּן קִדְיָשִׁין, תְּקִיפֵי אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל שֶׁל
אוֹתוֹ הַדּוֹר דָּעָה, שְׁעָלוּ בְּחֻצְרוֹת בֵּית ה' בְּמִירוֹן שְׁתֵּי פְעָמִים בְּשָׁנָה וְלָמְדוּ שָׁם
זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּקִדְּשׁ, שִׁפְכוּ אֶת לֶבָם בְּבִכֵי וּמְרִירוֹת לִבָּם לְתַקּוֹן נַפְשָׁם
בְּתַשׁוּבָה עֲלֵאָה. וְכֵן מְצִינּוּ שְׁנֵהֲגוּ כֵן תְּלַמְדֵי גוּרֵי הָאָרִיז"ל וְשֶׂאֶר חֲכָמֵי
וְגִדּוּלֵי הַתּוֹרָה מְצַפֵּת ת"ו לְעֵלוֹת מִירוֹנָה שְׁנֵי פְעָמִים בְּשָׁנָה לְלַמֵּד שָׁם
סִפְרֵי זֶהר הַקְּדוֹשׁ.

(טעמי המנהגים, עניני הלולא דרשב"י)

– פָּרְקָה –

הַעֲלִיָּה לְמִירוֹן מִיָּמֵי הַמְּשָׁנָה עַד יָמֵינוּ

א) הַשְּׁתַּטְחוֹת הַתְּנָאִים עַל קִבְרֵי רִשְׁבִּי בְּמִירוֹן

א. תְּלַמְדֵי הָרִשְׁבִּי וְסוֹפְרוֹ הַנְּאָמָן הַתְּנָא רַבִּי אַבָּא (רָאָה רִישׁ אַדְרָא זוּטָא זֶהר
חֶלֶק ג' רפז.) הַשְּׁתַּטַּח עַל קִבְרוֹ, וְהִזְכִּיר שָׁם מִמְעַשָּׂיו הַטּוֹבִים (רָאָה פְּסִיקְתָא רַבְתֵּי
פָּרְק י"ב), וְלָמַד שָׁם מִתּוֹרַת רַבּוֹ הָרִשְׁבִּי (רָאָה זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"א דף קנ"ו).

ב. מתלמידי הרשב"י ודבי אדרא קדישא התנא רבי חיא רבא (ראה זהר הקדוש ח"ב י"ד). השתטח על ציון רבו הקדוש במירון והזכיר ממעשיו ומגדלת מעלתו בשמים ממעל מה שראה בעיני קדשו, (ראה בזהר הקדוש בהקדמה דף ד.).

ג. רבי חיא אשתטח בארעא ונשק לעפרא (ראה בתם פז) ובכה ואמר עפרא עפרא וכו', בוצינא קדישא (ראה במקדש מלך על זהר הקדוש ח"א דף ז') כי שם בוצינא בנוי לניצוץ משה רבינו עליו השלום), דהנה נהיר עלמא שליטא רברבא ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי בך. רבי שמעון נהירו דבוצינא נהירו דעלמין אנת בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא, ובאור החמה בשם הרב אברהם גלאנטי פרוש שמנהיג את העולם בתורתו שלמד, כי כל מאמר ומאמר שהיה אומר כשזוכרין אותם שפתותיו דובבות בקבר, ובזה הוא מנהיג את העולם כלו, עד כאן.

ד. אחד מתלמידי רבי שמעון בר יוחאי ששכח תלמודו, הלך למערת רבו במירון ובכה שם מאד, מתוך הבכי נרדם ונראה אליו רבו ואמר: "כד תהי רמי בי תלתא קלי אָנא אתי", מתוך שלא הבין מאמר רבו, הלך ל"פותר חלומות", וספר לו לשון רבו. אמר לו הפותר: למד למוֹדך ג' פְּעִמִּים וּרְבַךְ יִתְרָאָה אֵלֶיךָ. התלמיד עשה כן והרשב"י נתראה אליו.

(תכן קהלת רבה י, י)

ב) אליהו הנביא לומד תורה עם התנאים במערת הרשב"י

א. רבי יהושע בן לוי אשכח לאליהו דהוו קאי אפתחא דמערתא דרשב"י, אמר ליה אתינא לעלמא דאתי, אמר ליה אם ירצה אדון הזה (שכינה היתה עמהם – רש"י). אמר רבי יהושע בן לוי שנים ראיתי וקול שלשה שמעתי (ראה מהרש"א בחדושי אגדות שם).

(סנהדרין דף צ"ח ע"א)

ב. איתא במדרש תהלים (מזמור ל"ו) מעשה ברבי יהושע בן לוי שהיה אליהו זכור לטוב עוסק עמו בדברי תורה, והיו צסוקין במערת רשב"י, ונתקשה רבי יהושע בן לוי בהלכה, אמר ליה אליהו מבקש אתה לשאל

אותה לרשב"י, בא ואני מעמיד אותו לך, מיד הלכו וקרא אליהו לרשב"י, עין שם.

ג. מכאן אנו רואים איך שתלמידי רבי שמעון בר יוחאי נהגו לעלות למירון, ומזה נמשך ששאר התנאים, ותחלת האמוראים, נהגו אחריהם לעלות למירון. וככה נמשך בכל הדורות שאחריהם, בזמן שהיה ישוב יהודי בארץ ישראל, עלו למירון כל דורשי ה' להתפלל שם לפני הרשב"י זכותו יגן עלינו, אמן.

ד. מנהג ארץ ישראל שנוהגין לילך על קברי רשב"י ז"ל ובנו רבי אלעזר ז"ל ביום ל"ג בעומר וכו'.

(עטרת זקנים על שו"ע או"ח סימן תצ"ג)

ג) רשב"י מברך לכל הבאים למירון

א. מקבל מהאר"י ז"ל שביום ל"ג בעומר עומד התנא האלקי הרשב"י על ציונו הקדוש, ומברך לכל אחד ואחד הבאים שמה למירון לכבוד שם קדשו לשמח שם בשמחת ההלולא רבתי שלו.

ד) השתטחות והקפות בד' מינים – ובטול גזרות – במירון

א. הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו] ורבו מרן הבית יוסף, וגיסו רבי שלמה אלקבץ בעל "לכה דודי", וחבורתם, המשיכו העליה למירון, כמבאר בספר הגרושין והמסעות להרמ"ק [רבינו משה קורדובירו] (דפוס ויניצ'א, דף ה') וזה לשונו:

בשנת ה' אלפים ש"ה, ואני בתוך המדרש רשב"י עליו השלום במירון, ונשתטחנו בקרבו בציון רבי שמעון ורבי אלעזר עליו השלום, ועדין מרחשי שפתי, ושם התפללתי תפלה קצרה מתוך קירות לבי.

ב. רבי אברהם גלאנטי (בספרו קול בוכים, סוף קינה ב') כותב: מה ששמעתי ממורי הרמ"ק [רבינו משה קורדובירו] זלה"ה בהיותם על ציון הרשב"י עליו השלום בהר מירון.

ג. מֶרֶן הַבַּיִת יוֹסֵף רַבֵּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל חָגַג חֹג הַסְּכוּת בְּמִירוֹן, וְהִתְפַּלֵּל שָׁם תְּפִלַּת הַחֹג, וְהִקְיֵף שָׁם בְּד' מֵיָנִים הַצִּיּוֹנִים הַקְּדוּשִׁים הוּא וְתִלְמִידָיו, וְלָמְדוּ שָׁם זֶהר הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב בַּמַּגִּיד מֵיִשְׂרָאֵל פְּרִשְׁתָּה אָמַר, בְּאוֹר לְיוֹם ז' כ' תִּשְׁרִי (בְּאַרְצָה יִשְׂרָאֵל הוּא לַיִל ה' דָּחַל הַמוֹעֵד סְכוּת) בָּא אֵלָיו הַמַּגִּיד וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

ד. ה' עִמָּךְ וְכו', וְהָא גְשָׁמִים דָּאֲתוּ לֹא הוּת דְּגָמָא שְׁפַךְ לוֹ קִתּוֹן עַל פְּנֵי חֵס וְשְׁלוֹם (רָאָה סְפָה פ"ב מ"ט), אֲדַרְבֵּה נִתְקַבְּלוּ דְבָרֶיכֶם, וְרָשַׁב"י וּבָנוּ שְׁמִחוּ לְקִרְאָתְכֶם בְּקִרְוֹתְכֶם הַזֶּהר עַל מְעֵרְתֶם וּבִכְפֹר הַסְּמוּךְ לָהֶם, אֵלָא כִּיּוֹן שְׁהִקְפִּיתֶם לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּד' מֵיָנִים הַבָּאִים לְרִצּוֹת עַל הַמַּיִם, נִתְעוֹרְרוּ הַמַּיִם וּבָאוּ, וְאֵלוּ הֵייתֶם מְקִיפִים פַּעַם אַחֲרַת, הָיוּ רַב גְּשָׁמִים בָּאִים לְעוֹלָם כְּמוֹ בֵימֵי חוֹנֵי הַמַּעֲגָל, וּמִפְּנֵי כֵן בָּאוּ גְשָׁמֵי בְרַכָּה רְצוּפִים, כְּדִי שְׁלֹא תִקְיֹפוּ יוֹתֵר עֲלֵיהֶם.

ה) וְכָלֵל זֶה יִהְיֶה נְקוּט בְּיַדְכֶם, כָּל זְמַן שֶׁהָעוֹלָם יִצְטָרֵךְ לְגְשָׁמִים, וְתִלְכוּ וְתִקְיֹפוּ צִיּוֹנֵי הַצְּדִיקִים הַנְּזַכָּרִים וְתַעֲנוּ (רָאָה בַּזֶּהר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף נ"ט) רָאָה גַם בַּזֶּהר הַקְּדוּשׁ ח"ג ע"א). וְעַל כָּל צָרָה שְׁלֹא תִבּוֹא עַל הַצְּבוּר תִּקְיֹפוּ אוֹתָם ז' פְּעָמִים וְתַעֲנוּ (שָׁם).

וְדַעוּ כִּי הֵם שְׂמִיחִים מְאֹד בְּקִרְוֹתְכֶם הַזֶּהר עַל מְעֵרְתֶם אוֹ הַסְּמוּךְ לָזֶה, וְכִשְׁתִּתְּמִידוֹ כֵּן יִגְלוּ לָכֶם רְזִין עֲלָאִין וְכו', עֵין שָׁם.

(רָאָה זֶהר הַקְּדוּשׁ ח"ב דף פ"ו)

ד) תִּקְיֹפֵי אֶרְעָא דְיִשְׂרָאֵל שְׁבָאוֹתוֹ הַדוֹר עָלוּ לְמִירוֹן פְּעָמִים בְּשָׁנָה, וְלָמְדוּ שָׁם מֵאִמְרֵי הַרְשָׁב"י בַּזֶּהר. שָׁם בְּקִדְשׁ שְׁכָחוּ לִבָּם בְּבָכִי לְתַקוּן נִפְשָׁם בְּתִשׁוּבָה עֲלָאָה.

ה) בְּהֵיוֹת חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים אֶצֶל צִיּוֹן רְשָׁב"י וְעוֹסְקִים בְּאִמְרוֹתָיו אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת כְּדָרְכֵנוּ פְּעָמִים בְּשָׁנָה מַעַת לַעַת וּמִפְּקִידָה לְפִקְדָה, שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינּוּ, צַעֲקֵנוּ בְּמִרְיֹת לְבָנוּ וְיִתְכּוּ כַּמַּיִם שְׂאֵגוֹתֵינוּ, בְּרָאוּתֵנוּ אֵיךְ רְשָׁב"י וְחֲבָרָיו בְּדוֹרוֹתֶם הָיוּ מְצַטְעָרִים וְאוֹנְנִים וּבוֹכִים עַל רַב פְּשָׁעֵינוּ, וְאוֹתָם

הצדיקים לא היו גרמא בנזקין, קל וחומר לנו שאנחנו הגורמים, שיש לנו לבכות ולהצטער בכפלים.

(החרדים בהקדמתו).

ו) גם האור החיים הקדוש עלה למירוץ (נדפס האגרת מסע בעיר וויען בשנת תרצ"ג) שנמצא מכתב כתב יד מתלמידו שנסע עמו בשנת תק"ב בארץ ישראל למקומות הקדושים.

ה) הדר בארץ ישראל יעלה בל"ג לעומר למירוץ וישמח שם שמחה גדולה

א. אם דר בארץ ישראל ילך לשמח על קברו ושם ישמח שמחה גדולה. וכל שכן אם הוא פעם ראשונה שמגלח ראש בנו ומניח הפאות, שהיא מצוה. (משנת חסידים, מסכת איר)

ו) לא ילך על הציון לברך פי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו

א. יזהר שאפלו בהיות שם החכמים הלומדים, שלא ילך על הציון שלו או של בנו לברכו אם לא יהיה צדיק גמור, כי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו.

ב. מורי הזהיר לאדם אחד שלא ילך על קברי רשב"י ורבי אלעזר בנו ללמד שם יחידי אפלו בגמים שרגילים בני אדם לילך שם, ומכל שכן בשאר מקומות שאין בני אדם יושבים שם.

(שער המצוות פרשת ואתחנן דל"ו, משנת חסידים).

ז) כל הפמליא של מעלה ונשמות הצדיקים הם במירוץ בל"ג לעומר

א. הרב הקדוש רבי חיים בן עטר האור החיים זכותו יגן עלינו אמן, היה פעם אחד בהלולא פה עיר הקדש צפת ת"ו, וכשעלה למירוץ והגיע לתחתית ההר שעולים לציון הרשב"י ירד מהחמור והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל

מאורות הזהר

צה

הדרך היה נועה כבהמה וצועק, היכן אני השפל נכנס, למקום אש שלהבת קודשא בריך הוא, וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים שמה, ובעת ההלואה היה שמח שמחה גדולה, עין שם.

(רבי שמואל העליר גאב"ד צפת בסוף כבוד מלכים).

ב. שמעו קלא עלו ואתו ואתכנשו להלואה דרבי שמעון.

(זהר הקדוש ח"ג דף רצ"ו)

ג. מדי שנה בשנה מתעוררת לבות רבבות ישראל לעלות למירון ביום ל"ג לעמר

(זהר הקדוש ח"ג רצ"ו: סוף האדרא זוטא קדישא).

ד. קול עליון זה שיצא אז בערך בשנת אלף הרביעי בפטירת רשב"י מתעורר עוד היום, ונכנס ומעורר לבות רבבות אלפי ישראל מדי שנה בשנה להיות עולין כל השנה להתפלל וללמוד חכמת הנסתר, ותאין ומתכנשין ביום ל"ג לעמר במירון למקום מנוחת קדשו דרשב"י, ולשמח שם בשמחת יומא דהלואה דרשב"י זי"ע ועל כל ישראל, אמן.

ה. בתשובת הגאונים מצאתי, כל הנך ריגלי דאמוראי, הינו יום שמת בו אדם גדול, קובעים אותו לכבודו, ומדי שנה בשנה, כשמגיע אותו יום, מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביביו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ושיבה שם.

(רש"י יבמות דף קכ"ב).

ח) קדשת יום ל"ג בעמר

א. רבי אברהם מקאליסק זי"ע בעת טבילתו בצפרא דל"ג בעמר אמר בלהט אש קדש הריני מקבל עלי קדשת היום.

ט) טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג בעמר

א. רבי שמעון כשהיה מגלה רזין ביום ההוא באדרא קדישא, אמר (דף רצ"א ע"ב) וזה לשונו: והשתא בעינא לגלאה רזין קמיה דקודשא בריך הוא

וכו', והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה פיומא אחרא, דהא כל יומא דא
 בְּרִשׁוּתֵי קַיִמָא, עכ"ל. רצה לומר שְהֵיה הַיּוֹם מִתְאַרְךָ בְּאוּרוֹ וְלֹא הָיָה רְשׁוּת
 לְאוּר הַיּוֹם לְהִתְחַשֵּׁף, הֵינּוּ שְׂיִתְפַּנֵּה מִן הָעוֹלָם, עַד שְׁנַתְנּוּ לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן רְשׁוּת,
 וְזֶה יוֹרָה כִּי כָּל הָאוּרוֹת בְּטָלִים וּמְשַׁמְשִׁים אֶל הָאוּר כִּי טוֹב, הֵינּוּ רָזִין סְתִימִין
 דְּאוּרִיתָא אֲשֶׁר נִגְנַז בֵּיה אור הגנוז לצדיקים, וְהַצְדִּיקִים הַמְּבִינִים בְּרָזִין
 דְּאוּרִיתָא הֵנָּם מְאִירִים בְּאוֹר הַגְּנוּז בֵּיה. עַל כֵּן אוֹר הַיּוֹם הַהוּא הֵיךְ מִתְאַרְךָ
 וְשִׁמְר פְּקוּדָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן. בְּעֵבוֹר זֶה מְרַבֵּין אוֹר בַּיּוֹם הַהוּא.

(בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר)

- פָּרְק ו - שְׂמִיחַת ל"ג בְּעֶמְר

א) הַטַּעַם לְשְׂמִיחָה וְחִדּוּהָ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּל"ג בְּעֶמְר

א. כָּל הַיָּמִים שְׁלֹא אוֹמְרִים בָּהֶם תַּחֲנוּן לֹא מִתּוֹ תַלְמִידֵי ר"ע, וְהֵם יָמֵי
 פֶּסַח, ב' יָמִים דר"ח אֵיךְ, וְא' דר"ח סִינּוֹן, ז' שַׁבְּתוֹת, בְּסֶדֶךְ הַכֹּל י"ז יָמִים, וְאִם
 כֵּן נִשְׁאַרוּ ל"ב יָמִים עַד מִסְפַּר מ"ט, שְׁבָהֶם מִתּוֹ הַתַּלְמִידִים, וְעַל כֵּן שְׂמִיחִים
 בַּיּוֹם הַל"ג.

(מְהַר"ל)

ב. בְּסִפְר נִפְתַּת צוּפִים כְּתַב, דְּתַלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא מִתּוֹ בְּל"ב יָמֵי הַסְּפִירָה,
 עַד שְׂמִית רִשְׁב"י בְּל"ג בְּעֶמְר שְׁהֵיךְ הָאֲחֵרוֹן שְׁבָהֶם, וְנִמְתְּקוּ הַדִּינִים, וְל"ג
 בְּעֶמְר הוּא יוֹם שְׂמִיחָתוֹ עַד הַיּוֹם, כְּדוּעַ.

(ב) טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הלולא"

א. במועד קטן (דף כ"ה:): איתא רוכב ערבות שש ושמיח בבוא אליו נפש נקי וצדיק (זהר הקדוש חלק א' דף רל"ה) וביום ל"ג בעומר יש למעלה יחוד עליון ושמחה רבה מפלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרוני בהון לרשב"י, כמו שכתב בזהר הקדוש (ח"א רי"ח) שאמר אבוה דרבי יצחק לרבי יצחק, בהלולא רבא דרבי שמעון תהא מתקן פתוריה, כמא דאת אמר צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו.

ב. יום פטירתו נקרא הלולא, מפני שעל ידי אותה הנשמה יהיה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, חתן וכלה.

(אור החמה פרשת בא)

ג. יום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יום הלולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה ממהר"א הלוי זלה"ה, ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם משם רבנן קדישי. ויש מי שנוהג לעשות הלמוד בליל ל"ג לעומר בי עשרה ללמד שבחי רשב"י המפזרים בזהר ואדרא זוטא והוא מנה יפה.

(עבודת הקדש, מורה באצבע (סימן ח' אות כ"ג).)

ד. הטעם שבז' אדר יום פטירת משה רבינו עליו השלום הוא יום אכל צום, וביום ל"ג בעומר יום פטירת רשב"י הלולא חדוה ושמחה בעולם, לפי שמשה רבינו עליו השלום בכה על יום מותו, ולא חפץ בו, מטעם שרצה לקיים מצות הארץ, לכן הפל בוכין על מותו ומתאבלין עליו. ורשב"י שמח ביום מותו, ועמד ומצפה עליו: שאמר האידנא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא דא, הנה שמח וצפה עליו, עבדינן רעותיה, והיא הלולא לכל עלמא, כמו שכתוב באדרא זוטא (האזינו דף רל"א ע"ב).

(דבר יום ביומו)

ה. בישראל מתאבלים בפטירת משה על שלא נכנס לארץ, ובל"ג לעומר
אנו עושים משתה ושמחה, ששמחים שניצוצי נשמת משה שנכנסו ברשב"י.
(הלולא רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורי)

ו. ביום פטירת משה רבינו נשתכחו ג' מאות הלכות על ידי אבלם אחר
משה רבינו, על כן הוא תענית. מה שאין כן בפטירת רשב"י, שגלה הסודות
וכל האדרא זוטא ביום פטירתו, ועל ידי זה השמחה והחדוה ביום ההוא
שנתגלו הני רזין עלאין, לכן ל"ג לעומר הוא יום שמחה.
(שער יששכר מאמרי חדש איר, מאמר ג"ל עיני, אות כ"ג).

ז. רשב"י לאחר שנעשה לו נס ונצל מחרב המלכות והארץ ימים ושנים
אחר בטול הגזרה, לכן לזכר הנס שנצל קבעו יום פטירתו לשם שמחה, כי
הרוגי מלכות לא נתנו לקבורה, וכשבאים שמה על קברו יודעים ומכירים
בנסו.
(שו"ת שם אריה או"ח סימן י"ד).

ג) ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע החמישי הוא גמר הספירות הוא יום טוב

א. אנו ממליכין בז' מדות דלך ה' הגדולה וגו' והם ז' פעמים ז' גימטריא
מ"ט מדה, לפי גדל ברור המדות, ושרש המדות הם רק עץ החיים מהלך ת"ק
שנה הם ה' מדות. ואחר כך כל ופלה, לכן בל"ג בעומר שהוא יום ה' בשבוע
הה' כבר הוא גמר הספירות הוא יום טוב, כזה שמעתי ממורי הרב רבי לוי
יצחק נ"י וכו' והיחוד בשבועות.

(אור ישראל פרוש על התקונים סוף תקון ח"י)

ב. ראה באריכות בספר הקדוש עבודת ישראל פרשת בהר, קדשת לוי
סוף פרשת ויצא, סדור דא"ח מבצל התנאי (שער ל"ג).

ד) מעשה נורא מהאריז"ל ובעל החרדים שרקדו ביחד עם רבי שמעון בן יוחאי בל"ג בעמר

א. "החרדים" שהיה בזמן הבית יוסף והאר"י והאלשיך, היה משמש בבית המדרש בעיר הקדש צפת ת"ו, ואיש לא ידע מעצם גאונותו וקדשנותו והחזיקוהו לאיש פשוט ותמים, פעם אחת בהיותו בל"ג בעמר במירון, והיו שמה האר"י עם החבריא ורקד עמם זמן רב לכבוד ההלולא.

ב. זקן אחד שהיה שם לבוש בגדים לבנים בעל צורה ובעל קומה משכמו ולמעלה, והזקן הזה רקד לעצמו שם בשמחה עצומה עם חברת לות אנשי בריתו שלא הפירום.

ג. בתוך הרקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדו זמן רב, אחר כך אחז האר"י ביד החרדים ורקד עמו גם כן הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עז בנפשם תלמידי האר"י הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם ובנוגע כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הרב רבי אלעזר אזכרי (החרדים) הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האר"י שמע דבריהם ושחק. אחר כך השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש הנזכר (החרדים) שמחמת צניעותו לא נודע צדקתו ומדרגתו, שכל ימיו קים מקרא מלא והצנע לכת עם אלקיה.

(יתכן דברי יחזקאל החדש)

ה) למוד הזהר בהלולא דרשב"י

א. בלקוטי הש"ס להאריז"ל [ברכות ו:]: פתב: אגרא דבי הלולי מילי, פרש שהנה זה סוד הלולא דצדיקיא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בו ביום

פְּטִירַת הַצְּדִיק מִן הָעוֹלָם אֵין הַעֶסֶק כִּי אִם בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים אֲשֶׁר חִדָּשׁ הוּא. וְזֶה סוּד אֲגָרָא דְּבֵי הַלּוּלֵי מִלִּי, פְּרוּשׁ, מִלּוּלֵי וּדְבָרֵי אֲשֶׁר חִדָּשׁ הוּא, עכ"ל.

ב. רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפלו רגע מלמוד הזהר הקדוש בל"ג. כה אמר תלמידו רבי יוסי תנוהנא על חכמי דרא היך שבקין אפלו רגעא חדא למיקם קמיה דרבי שמעון למלעי באורייתא בעוד דרבי שמעון קאים בעלמא.

(זהר הקדוש ח"ב קמ"ט ע"א)

ו) למווד התורת הנסתרת במירוץ

א. תלמידי גורי האריז"ל ושאר חכמי התורה עלו למירוץ פעמים בשנה ללמד שם ספרי זהר הקדוש.

(רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניציא דף מ"ו:)

ב..... על קבר רשב"י לומדים הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, כי כמה נסים ארעו שם וצריכים ללמד הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, ואחר כך לשמח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבלות ועצבות, כי לא באלה חפץ רשב"י, והוא בדוק ומנסה, ואחר כך נודרים נדרים ונדבות, ומתפללים שם תפלה וכו'. ושוב אודיעכם, כי היום יום ראשון הייתי במערת הצדיקים וכו' ורבי אלעזר בנו ושם למדתי הזהר.

(מסעות השל"ה בארץ ישראל - שפ"ח)

ז) תבת "שמעון" היא חיות התנא

א. כשלומד בגמרא אמר רבי שמעון, תבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל אדם הוא החיות שלו, ושם הוי"ה הוא מחיה ומקשר החיות עם המחין, והדין שאומר, הוא השכל שלו, דהינו המחין, ונמצא שכשלומד בדחילו ורחימו, הוא מקשר עצמו לרבי שמעון.

(המגיד ממעזריטש בספרו לקוטי אמרים)

ח) אתדבקות רוחא ברוחא

א. בדורות האחרונים פְּשְׁלוּמְדִים דְּבְרֵי שׁוּם תִּנְא וְחָכֵם מְדַבְרֵי הַקְדָּמוֹנִים, שֶׁהַדָּבָר הַהוּא הוּא חֵיווּת וְהַמְחִין שְׁלוֹ, וְהָאָדָם (מְלָמֵד) הַלּוֹמֵד וּמְדַבֵּר דְּבָרָיו מְדַבֵּק וּמְכַנֵּס חֵיווּת וּמְחִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ הַדְּבוּרִים נִקְרָא אֶתְדַבְּקוֹת רוּחָא בְרוּחָא, וְלִכְךָ מַחֲיָה אוֹתוֹ שֶׁמְכַנֵּס הַחֵיווּת בְּהַדְּבָרִים, שֶׁלִּכְךָ אָמְרוּ (יְבִמוֹת צו.). שְׁפִתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר, שֶׁאֶפְשָׁר לוֹמַר כִּי זֶה בְּחֵינַת הַשְּׁתַטְחוֹת עַל קִבְרֵי הַצְּדִיקִים, כִּי דְבוּרֵי הַצְּדִיק שֶׁם הוּא קָבוּר וְטָמוּן הַחֵיווּת שְׁלוֹ, כְּאִמּוֹר, וְזֶה הַלּוֹמֵד בְּהַכְּנָסוֹ עִם הַחֵיווּת וְהַמְחִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ הַחֵיווּת וּמְחִין שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁטָמוּן בְּדְבָרָיו, נִקְרָא אֶתְדַבְּקוֹת רוּחָא בְרוּחָא וְשְׁפִתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר, כְּנוֹדָע זֶה מְדַבְרֵי הַבַּעַל שֶׁם טוֹב נִשְׁמָתוֹ בְּגִנְזֵי מְרוֹמִים. וְנִקְרָאת בְּחֵינָה זֹה הַשְּׁתַטְחוֹת עַל קִבְרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֵן דְּבָרֵיהֶם שְׁלוֹמֵד וּמִזְכִּיר הַיּוֹם הַלּוֹמֵד, וְלִכְךָ מַחֲיָה מְחִין שֶׁל אוֹתוֹ הַצְּדִיק.

(מאור עינים ריש מסכת שבת)

ב. כְּשֶׁאוֹמֵר דְּבַר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ שְׁפִתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר, שֶׁמְעוֹרֵר חֵיווּת לְהַצְּדִיק, וְעַל כֵּן נִחְשָׁב לְהַדּוֹר, וְהֵינּוּ שֶׁדָּרְשׁוּ אַגּוּרָה בְּאֶהֱלָךְ עוֹלָמִים, דְּהוּי כְּדָר בְּעוֹלָם הַזֶּה.

(ישמח משה, הפטרת פרשת תולדות)

ט) למווד אדם פשר תורת רשב"י גורם נשיקין הדרין

א. כְּשֶׁאָדָם פֶּשֶׁר לוֹמֵד תּוֹרַת הַתִּנְא, אִזּוֹ הַתִּנְא נוֹשֵׁק אוֹתוֹ וְהוּא נוֹשֵׁק אֶת הַתִּנְא וְגוֹרֵם תַּעֲנוּג גָּדוֹל לְהַתִּנְא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁפִתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר, וְזֶהוּ עַל יְדֵי בְּחֵינַת נְשִׁיקָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְדַבֵּק רוּחָם בְּרוּחָנוּ כו'.

(לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ב)

ב. שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּחִצְרוֹת אֶלְקִינוּ יִפְרִיחוּ (תהלים צב). רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' רֵאשֵׁי תְבוֹת שֶׁב"י, שֶׁהוּא רֵאשֵׁי תְבוֹת שֶׁמְעוֹן בְּר' יוֹחָאִי, דְּמִבְּקָשִׁים אֲנַחְנוּ מֵהַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שֶׁמוֹ דְּאִגְרוֹת הַקְדָּשָׁה שֶׁל רֵשֶׁב"י וְחִבְרֵי הַשְּׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, בְּחִצְרוֹת אֶלְקִינוּ, לְאוֹתָן הַעוֹמְדִים מְרַחוּק

מבית ה' שהם בחצרות אלקינו, כמו החצר לפני הבית, פן עומדים מנגד, ופריחו, וזריחו ויופיעו בתוכנו.

(דברי יחזקאל)

י) רבי ברוך ממעזיבוז נכד הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו אמן, נהג בכל ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש

א. הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו אמן, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איה קעו דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי].

(טעמי המנהגים)

יא) רבי יצחק איזיק מזידיטשוב למד ושנה בספר הקדוש "פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים

הנה לספר שבחו, תהלתו מי יספר, וגם הלא נודע ומפרסם לא לפי ישראל אשר הסתופפו בצלו גדל קדשתו ופרישותו, והיה מלא תורה וענוה וקדשה וטהרה, והיה בקי בש"ס ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה ומכילתא, ספרא וספרי, וזהר הקדוש ותקוני הזהר ובכל כתבי האר"י זכרוננו לברכה עד להפליא, ונשמע מפי קדשו שהפרי עץ חיים למד ושנה מאה פעמים ואחד, וכן ספרי רבו הקדוש [רבינו צבי] היה רגיל על לשונו, ומסר נפשו על התורה והעבודה. והתפלל בעד כלל ישראל והמשיך להם שפע פרנסה והצלחה, ועד חצי שנותיו למד מתוך דחק ועני ונשמע מפי קדשו שהיה לומד בעמידה ובחרף נתבקעו צפרני ידיו מן הקר שהיה בביתו, ומזה תבין גדל קדשת עבודתו.

(עשר קדשות דף לא, מערכת ח', הרב הקדוש מורינו הרב יצחק איזיק מזידיטשוב)

– פָּרָק ז' –

גִּדְל מֵעֵלַת הַתְּפִלָּה בְּמִירוֹן

**(א) הַתְּפִלָּה עַל קְבָרֵי צְדִיקִים, אֶפְלוּ יַחִיד וּבְלֵי כּוֹנֵה שְׁלָמָה,
מִתְקַבֵּלַת כְּתִפְלַת צְבוּר.**

א. נִתְבָּאָר שֵׁשׁ הַכְּנֵה גְדוּלָה לְשַׁפֵּע הָאֱלֹקִי בְּמָקוֹם, וּכְמוֹ כֵּן הַמָּקוֹם שֶׁהוּא מוּכָן לְהַתְּפַלֵּל בּוֹ כְּבָר הוֹכֵן לְהִיּוֹת תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַעַת בּוֹ, וְלָכֵן הַמִּתְפַּלֵּל בּוֹ אֶפְלוּ יַחִיד, וְאֶפְלוּ בְּלֵי כּוֹנֵה שְׁלָמָה, הוּא קְרוֹב לְהִיּוֹת תְּפִלָּתוֹ נִשְׁמַעַת, וּכְמוֹ שְׁנֶאֱמַר בְּכָלֵב שֶׁהֲלֹךְ לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבָרֵי אֲבוֹת שֶׁיִּצְיִלְהוּ ה' מַעֲצַת הַמְּרֹגְלִים, שֶׁהָיָה בְּטוֹחַ שֶׁיִּשְׁמַע ה' תְּפִלָּתוֹ בְּאוֹתוֹ מָקוֹם הַמְּקַדָּשׁ מִצַּד הִיּוֹת בּוֹ אֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים וְגוֹפְתָם בְּהִיּוֹתָם חַיִּים הָיוּ כְּלִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּדַבָּר שֶׁבְקִדְשָׁה.

(מב"ט ז"ה בספרו בית אלהים שער התפלה פ"ה)

(ב) זְכוּת הַרְשָׁב"י מְסִיעַת לְהֵבֵא לְטָהָר

א. רְאוּי לְכָל אִישׁ הַיָּרָא וְחָרַד אֶל לְבוֹ יוֹם הַהוּא לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה כִּי זְכוּת רַבִּי שֶׁמְעוֹן בַּר יוֹחָאי מְסִיעַ לְהֵבֵא לְטָהָר, וְלֹא לְבִלּוֹת הַזְּמַן בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים בְּהַבְלֵי עוֹלָם אֲשֶׁר הוּא לְצַדִּיק לְטָהָר וְכו'.

(רבי יהונתן איבשיץ זצוק"ל)

ב. ל"ג בְּעֵמֶר מְסַגֵּל לְרַפּוּאָת הַגּוֹיף וְהַנֶּפֶשׁ.

(אורה ושמחה דף כ')

- פְּרָק ח -

"חאלאקע" בל"ג בעומר במירון

א) "חאלאקע" על קבר רשב"י בל"ג בעומר

א. הה"ר יונתן שאגי"ש העיד לי שבשנה הראשונה קדם שהלכתי אני אצלו ללמד עם מורי ז"ל, שהולך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גלחו את ראשו "כמנהג הידוע" ועשה שם יום משתה ושמחה.

(שער הפנוות פז, ב)

ב. שרש מלת "חאלאקע" נובע מלשון המקרא, ואנכי איש חלק (בראשית

כ"ז, י"ב).

ג. הרב רבי חיים ויטאל זי"ע כותב שהוא "מנהג ידוע", פנראה מנהג קדמוני עוד מהראשונים. והנה האריז"ל בא ממצרים למירון לאשר ולקיים המנהג הידוע הזה ביום משתה ושמחה.

ד. כשמגלח בנו לעשות לו פאות שהוא מצוה, יעלה למירון וישמח שם שמחה גדולה.

(משנת חסידים מסכת איר)

ב) טעם למה התינוקות מורים בקשת בל"ג בעומר

א. בהוא יומא הוא הילולא דרשב"י, וכל יומא דרשב"י לא נראתה הקשת, והנה ביום עלותו למרום עושין הסימן בקשת לרמוז על זה.

(בני יששכר בשם הרב הקדוש מורנו הרב רבי מנחם מענדל מרימנוב זי"ע)

– פָּרְק ט – רושמי העליה למירון

א) רבינו עובדיה מברטנורא במירון

הראשון שכותב מהעליה למירון ביום ל"ג בעומר הוא רבינו עובדיה מברטנורא.

(במכתבו לאחיו בשנת רמ"ט, נדפס בספר דרכי ציון)

ב) רבי אברהם גלאנטי

א. בשעת פטירת הצדיק מתעוררים כל מעשיו שעשה בעולם וכל התורה שעסק בה וכל היחודים שיחד בתורתו ובמעשיו, כלם חוזרים ומתחדשים, והוא בסוד בהילולא רבה דרבי שמעון תהא מתקן פתוריה שנגמר לרבי יצחק, כי בודאי הוא הילולא רבה, וכן איתא במדרש רות, כשנפטר רבי חסדאי הלך רבי יוסי בריה ובת תמן בבי קבריה ההוא ליליא, שמע מגו חדון דכתות כתות דמתכנפי והווי אמרין ניזיל בחדותא דהילולא דאורייתא דרבי חסדאי, עד כאן המדרש.

ב. ושמעתי משמו של האלהי מהרר"י אשכנזי זלה"ה שבכל אותה ההילולא אין מי שידרש כי אם הנפטר ההוא, וזה אמרו ניזיל לחדותא דהילולא דאורייתא. וזה לדעתי שרמזו ז"ל בדבריהם, "אגרא דבי הילולא מילי", כלומר שכר דבי הילולא בההוא עלמא הוא מילי, כל אותן מילין דעביד ועסק בההוא עלמא, עכ"ל. ועין שם עוד מה שכתב בשם המגיד מה שאמר למרן הבית יוסף זלה"ה.

(רבי אברהם גלאנטי ב"קנינת סתרים" על הפסוק (איכה ה' ב') נחלתנו נהפכה לזרים)

ג) האריז"ל עלה למירוץ ביום ל"ג בעומר

א. אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכך אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא (זהר הקדוש ח"א קנה: ועוד) וזו היתה פעם הראשונה שבא ממצרים וכו'. והה"ר יונתן שאגי"ש העיד לי שבשנה הראשונה קדם שהלכתי אני אצלו ללמד עם מורי ז"ל שהולך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גלחו את ראשו, "כמנהג הידוע" ועשה שם יום משתה ושמחה.

(מורנו הרב רבי חיים ויטאל בספר שער הפנויות דף פ"ז ע"ב)

ב. ראיתי למורי זלה"ה זה ח' שנים שהיה שם עם אשתו וביתו הג' ימים ההם, גם הלך לשם לגלח בנו במשתה ושמחה בימים ההם.

(שלחן ערוך האריז"ל)

ג. ראה עוד בסדור האריז"ל להקדוש המקבל רבי שבתי מראשקוב זי"ע, בסדר ספירת העומר.

– פָּרָק י' – להיות במחצתו בעולם הבא

א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישוב במחצתו בעולם הבא

א. המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחצת התלמידי חכמים מתברי הספרים, שהרי על גדו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואלו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו.

ב. והנה אמרו חז"ל במסכת במוות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' פדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק פשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו.
(הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב)

ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק

בחלום וכו' עין שם, ונא לעין בהסכמת הגאון הצדיק מורנו הרב רבי יוסף חיים זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור.

(מורנו הרב חיים פאלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריו)

גם האדמו"ר מסדיגורה זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

מפתח הספרים

לספר "מאורות הזהר"

1. גורי האריות"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג'י, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהנה, עצי עדן קומארנה, בן איש חי ספר בניהו, הספמת הרב הקדוש מאפטא, תקוני זהר דפוס מעזבוב, אור נערב להרמ"ק חלק ג' פרק ג', מטה אפרים סימן תקפ"א סעיף קטן י"ז, כף החיים סופר) סימן תקנ"ה, ועוד..... כד
2. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נו
3. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נח
4. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נח
5. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נח
6. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נח
7. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נט
8. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, חכם הרזים..... נט
9. רבי פנחס מקאריץ זי"ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד..... נט
10. לקוטי תורה לבעל התניא, פרשת ויקרא דף ה' טור ב' ואילף..... סא
11. לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג'..... סב
12. לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג' ואילף..... סג
13. לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' סוף טור ג' ואילף..... סג
14. לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד'..... סד
15. לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד'..... סד
16. לקוטי תורה לבעל התניא שם דף ו' טור א'..... סה
17. לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' טור ג'..... סו
18. צנאת הר"ד מאיר ב"ר אהרן שווארץ זי"ע מפידהייץ..... סז
19. פלא יועץ אות ט' סוד..... סט
20. טעמי המנהגים, הלולא דרשב"י עמוד רס"ג..... פג
21. שיר השירים פרשה א' פסוק ד', על הפסוק נגילה ונשמחה בך..... פד
22. זהר ח"ב פרשת תרומה דף קס"ט סע"ב..... פד

מאורות הזהר

23. אגרת רבינו עובדיה מבֿרטנורא זלה"ה לאָחיו בֿשנת רמ"ט, נֿדפֿסה בֿספֿר דְרִכֵי צִיּוֹן..... פד
24. אגרת כ"ק אדמו"ר רבי בן ציון הלְבֿרשטאם מבֿאבוב זצוק"ל, י"ט לעמֿר תער"ב..... פה
25. ספֿר מגֿדיל ישועות מלפֿו אות נ"ה, בֿשם הרב הקדוֹש מבֿארניב..... פה
26. אגרת מסע אור החיים הקדוֹש, כתב יד אַחַד מתלמידי, נֿדפֿס בֿספֿר טעמי המנהגים, עניני הילולא דְרבי שמעון בן יוחאי..... פו
27. ספֿר החרדים בהקדמה..... פו
28. טעמי המנהגים סעיף י' מכתב קדש מרבי שלמה שלימל, ספֿר מצרף לחכמה..... פו
29. טעמי המנהגים, עניני הילולא דְרבי שמעון בן יוחאי..... פז
30. ספֿר לקוטי הלכות הלכות סימני בהמה וְחיה טהורה הלכה ד..... פז
31. קול בוכים, סוף קינה ב'..... פז
32. מגיד מישרים פֿרשת אמר..... פח
33. החרדים בהקדמתו..... פח
34. רבי שמואל העליר גַאב"ד צֶפֶת בֿסוף כבוד מלכים..... פט
35. דבר יום ביומו..... פט
36. הילולא רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורי..... פט
37. שער יששכר מאמרי חדש איר, מאמר ג"ל עיני, אות כ"ג..... פט
38. ספֿר לקוטי הלכות הלכות גבית חוב מהיתומים הלכה ג..... צ
39. ספֿר מצרף לחכמה..... צ
40. טעמי המנהגים, עניני הילולא דְרשב"י..... צ
41. תכן קהלת רבה י, י..... צא
42. סנהדרין דף צ"ח ע"א..... צא
43. עֶטְרַת זִקְנִים עַל שו"ע או"ח סימן תצ"ג..... צב
44. ראיה זהר הקדוש ח"ב דף פ"ו..... צג
45. החרדים בהקדמתו..... צד
46. משנת חסידים, מסכת איר..... צד
47. שער המצוות פֿרשת וְאַתְחַנֵּן דל"ו, משנת חסידים..... צד
48. רבי שמואל העליר גַאב"ד צֶפֶת בֿסוף כבוד מלכים..... צה
49. זהר הקדוש ח"ג דף רצ"ו..... צה

50. זהר הקדוש ח"ג רצ"ו: סוף האדרא זוטא קדישא. צה
51. רש"י יבמות דף קב"ב. צה
52. בני יששכר. צו
53. מהרי"ל. צו
54. אור החמה פרשת בא. צו
55. עבודת הקדש, מורה באצבע סימן ח' אות כ"ג. צו
56. דבר יום ביומו. צו
57. הלולא רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורי. צח
58. שער יששכר מאמרי חדש איר, מאמר ג"ל עיני, אות כ"ג. צח
59. שו"ת שם אריה או"ח סימן י"ד. צח
60. אור ישראל פרוש על התקונים סוף תקון ח"י. צח
61. תכן דברי יחזקאל החדש. צט
62. זהר הקדוש ח"ב קמ"ט ע"א. ק
63. רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניציא דף מ"ו: ק
64. מסעות השל"ה בארץ ישראל – שפ"ח. ק
65. המגיד ממעזריטש בספרו לקוטי אמרים. ק
66. מאור עינים ריש מסכת שבת. קא
67. ישמח משה, הפטרת פרשת תולדות. קא
68. לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ב. קא
69. דברי יחזקאל. קב
70. טעמי המנהגים. קב
71. עשר קדשות דף לו, מערכת ח', הרב הקדוש מורינו הרב יצחק איזיק
מזידיטשוב. קב
72. מבי"ט זלה"ה בספרו בית אלהים שער התפלה פ"ה. קג
73. רבי יהונתן איבשיץ זצוק"ל. קג
74. אורה ושמחה דף כ'. קג
75. שער הפונות פז, ב. קד
76. משנת חסידים מסכת איר. קד
77. בני יששכר בשם הרב הקדוש מורינו הרב רבי מנחם מענדל מרימנוב זי"ע קד
78. במכתבו לאחיו בשנת רמ"ט, נדפס בספר דרכי ציון. קה

מאורות הזהר

קיא

79. רבי אברהם גלאנטי ב"קינת סתרים" על הפסוק (איכה ה' ב' נחלתנו
נהפכה לזרים..... קה
80. מורנו הרב רבי חיים ויטאל בספר שער הפנונת דף פ"ז ע"ב..... קו
81. שלחן ערוך האריז"ל..... קו
82. הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב..... קז
83. מורנו הרב חיים פאלאגי וצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז..... קז

בְּסֵיעָתָא דְשִׁמְיָא זְכִינוּ לְהוֹצִיא לְאֹר סֵפֶר "מֵאוֹרוֹת הַזְהָר"

וּבו י"ב סְפָרִים - בְּנֶגֶד י"ב שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן

שֶׁכָּל הַמְפִיץ הַזְהָר הַקְדוּשׁ זֹכֶה לְכָף

[ש'מעון ב'ן י'וחאי ראשי תבות י' ב' ש'ערים]

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י (בוהר תרומה קכ"ח): –

אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שְׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכָּל הַמּוֹזֵה אֶת הַרְבִּים [בַּהֲפָצַת הַזְהָר הַקְדוּשׁ]

מִתְעַלֶּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלוֹת, מֵה שְׂאִין כָּל אָדָם זֹכֶה לָזֶה

א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.

ב. עוֹשֶׂה נְחֻת רוּחַ וְעִלּוּי לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ.

ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יִחַרְב, וּמְרַבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁב"י:

א. זֹכֶה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.

ב. זֹכֶה לְעִשְׂרֵי רוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

ג. זֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא.

ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שְׁיִכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.

ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן – וְאֵין מוֹזֵה בִּידוֹ.

ו. מְשַׁפֵּיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִיָּנָיִם לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

ז. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אֲבִרְהֶם אֲבִינוּ, שְׁגֵם הוּא קָרַב אֶת כּוֹלָם לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ח. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנֻנוֹת מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלֹאִים אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּמְטְרִיא "סוּד"), שְׁלֵא זֹכֶה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחַר – וּמִיָּחָדִים רַק לוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300